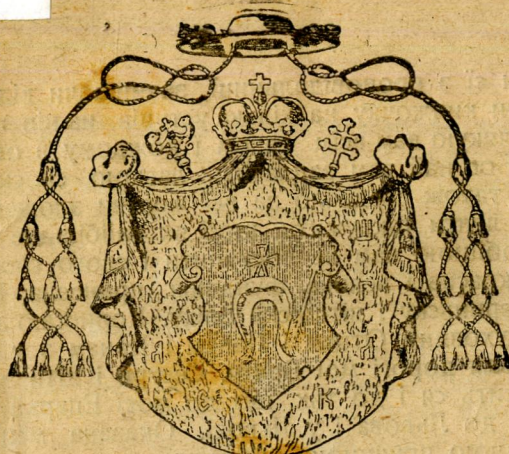


К 23930
31 1918 т. 1



Акт № 6
05/12/1950

Львівсько - Архієпархіяльні ВІДОМОСТІ

Річник XXXI.

Видано дня 14. лютого 1918.

Ч. I.

Ч. I.

АНДРЕЙ ШЕПТИЦКИЙ

Божою Милостию і святого Апостольського Римського Престола благословенням
Митрополит Галицький, Архієпископ Львівський, Єпископ Каменецький.

Всему священству і вірним АЕпархії
мир і благодать.

Щоденні заняття забирають мені тільки часу, що я доси від повороту мого з неволі не міг відозватись до Вас Всч. ОО. і Дорогі Братя. Працюю вправді над написанем послання на вел. піст сего року, але при трудностях друку не знаю чи скоро зможу его видати, длятого пишу днесь сих кілька слів, щоб Вас привитати, подякувати Вам за молитви і докази зичливости і любови в часі моєї трехлітньої неволі, та в хвилі мого повороту, і переслати Вам книжочку написану еще перед війною з просьбою до Всч. оо. Духовних, щоби в найблизших кі

ЛНБ ім. В. Стефаника
АН України



БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
Ж-1677 П

кох неділях прочитати її з проповідальниці, починаючи від тої короткої нинішньої відозви, розділючи книжочку на кілька уступів, на пів години.

Цілим серцем дякую вам всім разом і кожному з окрема, за кожен вашу добру пам'ять о мні, Бог най вам заплатить ласкою своєю за все, щоєте для мене зробили. Дякую також сердечло за всі жертви зложені на фонд для Сиріт. Буду старати ся ваші лепти так ужити, щоб як найбільше сиріт було добре по божому виховані, та обіцяю вам не поскупити і свого гроша і своїх трудів на те, щоб та ваша так красна і велика фундація принесла Богови велику славу а бідним сиротам материнську і вітцівську опіку. Користаю з тої нинішньої нагоди, щоб еще раз всім і духовним Отцям і Паням і Панам з мійської інтелігенції по містах і селах, всім вам дорогі мої Братя, Сестри і діти зложити сердечну подяку, яка нехай відносить ся і до тих, що до моєї Епархії не належать за щирий привіт по дорозі до Львова і у Львові. Оказана мені зичливість і любов буде для мене еще одною причиною уважати ся вашим довжником і всі свої сили віддати праці над совісним сповненем всіх своїх обов'язків на славу Божу і добро народа.

В літах самоти застановляючи ся над своєю працею і над вами, я пізнав з Божої ласки много блудів і ухиблень в моїй праці, за які днесь всіх вас щиро і покірно перепрашаю, обіцяючи ревнійше і ліпше працювати. Всі страшні нещастя, які спали на наш нарід в часі тої війни, кроваві і некроваві жертви які ви мусіли зложити, потрясли і потрясають мою душу. Я так би рад душпастирською любовію і працею, жертвою зі всего що моє, винагородити вам хоть в малій часті, то що ви перетерпіли і молитвами з неба упросити обильну благодать, котра бивилічила всі тяжкі рани, завдані тою війною, і прошу Господа Бога, щоби мені дав в тих літах життя які зволить мені еще дати, так працювати над піднесенем, освяченням моєї епархії, щоб кожда душа, яка лиш належить до повіреної мені Богом пастви за молитвами Пресв. Богородиці, мала в християнськм життю той хосен з праці свого душпастиря, який кожда християнська душа має право від свого душпастиря діставати, а тим хісном освячене душі і вічне спасене.

А що той хосен приносить передусім Боже слово сьвітлом Богом объявленої правди, длятого я передусім звертаю увагу на святе проповідане Євангелия, та буду старати ся і сам через себе і через духовних ваших отців як найбільше і як найліпше проповідати Христову науку. Такою проповідію най буде і ось та книжочка, котру Отці духовні вам перечитають; до ціли такого проповідання Божого слова нехай служуть і ось таке заряджене. Крім проповіді, яку має голосити священик по Євангелию при співаній Сл. Божій і котра має тревати не довше як пів години, будуть вам Духовні ОО. самі через себе або через назначеного ними на се четця, через найменше чверть години читати побожну яку книжку.

Вже перед війною я був зарядив, а тепер то заряджене пригадую і настою на его докладне сповнене, щоб по відправі реєнтий відчитував щоденні християнські молитви; по молитвах будуть самі о. духовні, або той котрого назначать, читати побожну книжку.

Обома тими зарядженнями я хотів би вас всіх заохотити до таких самих молитов і такого самого читання по хатах. Так як весь нарід в церкві спільно Богови молить ся, тек само повинна молити ся спільно і християнська родина що дня, бодай раз в день, а коли то трудно, то бодай кілька разів в тижни. Так само повинна християнська родина бодай раз в тиждень побожну книжку на голос читати; правильно буде читати отець родини, але коли єму то трудно, а може неписьменний, або єму не хоче ся, то нехай читає мати або дитина, що до школи йодить. До вас звертаю ся, християнські жінки, подбайте о се, щоб собі в родині завели той побожний звичай, старайте ся о се, щоби все була в хаті християнська книжка; нехай ті святі образи, що на стінах висять, не ви-

сять даром, нехай збирають перед Божим престолом усіх членів родини — бодай від часу до часу, бодай у важніших хвилях життя. Чи ж лишень часом потреба Божої благодати, чи ж она не потрібна до всього, до цілого життя, що дня? Чи ж се не є важна річ для вас християнські жінки, щоб діти здорово виховувались в божій ласці? Ва родичі маєте святий важний а трудний обов'язок діти по божому виховати. О тім обов'язку часом мало памятаєте, а однак від сповнення того обов'язку, залежить в великій часті і доля дітей, і щастє ваше на старість. Послухайте свого єпископа, підіть за єго радою, заведіть в хаті спільні молитви і читанє побожної книжки. Та війна кожній родоні задала тяжкі рани; може отець родини або син упав в боах, чи ж не треба вам всім за него помолити ся? Може діти научили ся в тих літах чогось злого, може не одній душі завдана така рана, що трудно лічить ся, що єї треба довго лічити? Прийміть же той лік, який я в ім'я боже подаю. Тим ліком слово боже записане в побожній книжочці, і божа благодать, яку випрашаємо молитвою; а спільна молитва ліпша від молитви кожного з окрема, і більше може випросити; так сам Ісус Христос обіцяв. „Где двох або трох зібраних в ім'я моє там я є з ними“, сказав. Чи ж нам того не потреба, щоб Христос жив посеред нас, щоб був з нами в хатах при праці, при їдї, при спаню? Щоби був з нами своєю благодатою, своїм законом, своєю наукою, своїм благословенством? У когож знайдемо поміч в наших трудностях і бідах, як не у Спасителя? До когож звернемо ся в наших терпіннях? таж Він всемогучим Богом, Єдинородним Сином Небесного Отця; в Єго всемогучій руці доля народів і ціле наше житє. Він оден може справити, щоб переминула ся вже та страшна війна і єї люті наслідки. Від него одного можна випросити, щоб щасливо домів вернути і ті наші діти, що єще в боях наражені на смерть і ті що в далекій чужині ще в неволі. Він оден може направити або винагородити то зло що нам стало ся, або що хто з нас заподіяв. Він з неба зійшов на землю став ся чоловіком і умер на кресті для нашого спасення. З любови для нас прийняв страшну смерть за наші гріхи, і з любови до нас ту пресвяту свою смерть, тайним способом відновляє при Службах Божих в наших церквах. Якеж то щастє мати єго поміж собою? жити з ним? Коли Він з нами, не треба нам боятися ні смерті, ні хвороби, Всьо на добро оберне ся для тих, що єго люблять. Страшно жити без него хочайби і в палатах і серед багатства. Тож братя мої дорогі, дорогі мої сестри введіть в своє житє той побожний християнський звичай, шукайте того способу мати Христа в хаті. В спільній молитві в побожній книжочці, знайдєте скорби, о яких Вам може і не снитися ніколи. Християнська родина що заведе собі ті установи до яких вас заохочую, буде мати осібне благословленє Боже з неба. Ангели божі будуть осіняти єї хату, божа благодать буде ясним промінєм з веба просвічувати і загрівати єї житє. Спільна молитва і побожна книжочка принесуть до хати і мир і любов і певно устережуть від неодного зла, від неодоного небезпеченства. Милїйше вам буде в такій хаті жити, спокійнїйше буде колись умирати. Прошу Всевишнього Бога, щоб до тих слів заохоти додав свою небесну силу. Нехай ті слова трафлять до ваших сердець, нехай то зеренце паде на добру рілю. А Вас Всч. ОО. Духовні сердешно і покїрно прошу поможіть мені завести ті установи во всіх селах і у всіх хатах, во всіх християнських родинах. Не пожалуйте праці, не пожалуйте труду, повторяйте ту мою раду і раз і другий і десятий. Коли відвиджуєте парохіян запитайте їх в моє ім'я чи мене послушали? виберіть в селі кілька душ ревнїйших і набожнїйших, котріби перші дали добрий примір, а ви самі в своїх родинах дайте також добрий примір і ви самі послухайте свого душпастиря, так як хочете, щоби ваші вірні вас слухали.

Молитви спільні в церкві по відправі і четанє духовної книжки, не лиш поручаю, але приказую, на підставі тої присяги, яку Ви складали в день рукоположеня. Всч. же ОО. Деканам, силою того самого церковного послуху іменем Божим приказую пильнувати, щоби то розпорядженє безумовно всюди було

сповнене. Але що до молитов в хатах, що до читання побожних книжок в селі не приказую, але сердечно, покірно, усильно прошу. Коли не поскупите своєї праці в ввеленю тих звичаїв в своїм селі, не поскупить і Бог вам знайти як раз в тім звичаю велику поміч у ваших душпастирських працях.

По війні в кождім селі много занедбаного, школи часто позамикані, священники адміністрували по 2, 3, парохії і не мали часу учити катехізму як треба, много дітей що повинні вже приступати до сповіди і причастия не знає еще катехізму. В кождім селі є певно люди, котрі мають еще на душі, якийсь неспокутовений тяжкий гріх, може є і такі, що зі встиду або страху затаїли гріх перед священником, і може від давна не мають Божої благодати. Все те направити нашим обов'язом. Не знати кільки треба би проповідей, щоб все то зробити, чого конечно потреба. Заведенєм тих установ, які я днесь поручаю можемо досягнути в короткім часі ліпші успіхи, як всіми иньшими способами. Приложім лишень рук до праці а Бог єї поблагословить.

Яко предмет читання в церкві по відправі і молитвах поручаю на першім місци мої давні послання чи книжочки, як також і сю книжочку „Божя сійба“ — яку можна би по якімсь часі знова в церкві відчитати. При відчитуваню книжочки „Наша віра і наші обичаї“, треба тексти церковні переводити на нашу мову. Крім того поручаю до читання „Католицький народний катехизм“ Шпірага (переклав о. Ярослав Левицький. Жовква 1913—14). Історію біблійну старого завіта о. Галушинського. Жовква 1914. і книжку „Де знайти Правду“ (о. Лежогубського) Львів 1912. Тов. св. Павла, де є в селі читальня, треба старати ся о те, щоб в ній було по можности як найбільше добрих книжок чи з видань жовківських чи Товариства св. Ап. Павла, усильно поручаю також цінну книжочку сьв. Альфонса: „Молитва могуче средство до спасеня душі“ — (Жовква 1913).

Благодать з Вами братя. Амінь.

† Андрей.

Митрополит.

Від Митрополичого Ординариту.
Львів, 16. січня 1918.

Ч. 2.

Ч. 5. Орд. — До Всч. Духовенства о Церемоніях при Сл. Божій.

Звертаємо увагу Всч. Духовенства на спосіб відправлення Служби Божої. Відай кождий віруючий Християнин а тим більше священник мусить уважати Сл. Божу за найважнішу функцію священника. Нема і не може бути в Церкви діла святійшого і висшого. То пересвідчене мусить відбивати ся на цілім поведеню священника коли стоїть перед страшним жертвеником. Єсть впрост згіршенем для людей на яке не сьміє обоятно дивити ся Епископ, коли священник в руках в поставі в поглядах оказує байдужність і обоятність до найсв. Тайни, котру в тій хвили справує. Єсть впрост згіршенем коли хто Сл. Божу відчитує так скоро, що в неповній пів години єї кінчить. Відчитуючи скоро молитви не можна думати о тім що говорить ся і вже через те саме Пресвяті слова молитви заміняють ся в бездушні формулки, що прямо виглядають на шарлятенське

сусвіре. До того приступає друге зло, евентуальне опущене або цілих молитов, або гдеяких слів. Тоді і самі бездушні формулки можуть бути так перекручені, що в собі або не мають значіня або мають фальшиве, впрост еретицке значіне. Священик тим недбалим способом відправлюване Пресв. Евхаристії, зміняє ся в диявольське оружие до зневажування і ображування Ісуса Христа. Священик єсть впрост обовязаний під тяжким гріхом всі молитви так відчитувати, щоби не лиш устами вимовити кожде слово, (і то поза молитвами втай таким голосом, щоби бодай ті які недалеко престола стоять могли его чути, а служачий до Служби щоби міг разом з ним молити ся, не перебиваючи його слів, і не перериваний його словами). Крім того священик єсть обовязаний так працювати над собою, щоб по можности не лиш устами але і душею відмовляти. Хто не набожно молитви говорить, учить людей легковажити молитву наукою сильнійшою від бесіди, бо страшною наукою приміру. Ми за те Всеч. ОО. здамо страшний рахунок перед божим судом, а я не мавби супокою совісти, якбим Вас не перестеріг перед тим небезпеченством, а людей евентуально не оборонив перед таким згіршенем.

Священик який відвертаючи ся до людей розглядає ся на всі сторони, робить на всіх вражене чоловіка, що Господне діло „сѣ пренебреженіємъ“ творить, а знаєте що такого, сам Дух св. в Письмі сѣвъ. називає проклятим. Не думати о тім що робить ся, єсть знаком чоловіка немислячого, дурного, але коли то що робить ся єсть святе, тоді безмисльність набирає ціхи святотрадіства і єсть певним знаком чоловіка, що взагалі не думає о совістнім сповненню своїх найсвятійших обовязків. Священик недбалий в тій справі якже сѣвято буде инші меншої ваги справи творити. Длятого єсть і канонічна підстава думати о священику недбалім в тій справі, що єсть недбалим в сповненню всіх своїх обовязків. Стоячи перед страшним престолом мусить священик мати руки зложені на груди. Неможливий єсть звичай опирати ся на жертвенник, бо жертвенник ніяким способом не може ставати ся фізичною підпорою чоловіка. Неправний єсть звичай класти на жертвенник колпака, окулярів або хустки, бо не можна класти на жертвенник жадних предметів крім приписаних і положених Епископом при осѣвяченню престола. Розкладаючи руки на молитву, мусить священик уважати щоб їх мірно і поважно розкладав і супокійно держав. Синодом приписане єсть лишень на „Горѣ имѣемъ Сердца“ руки піднести немного висше над голову, а на „Отче наш“ до високости голови. Конечоо кождий священик мусить хоч від часу до часу пригадати собі всі приписи Служебника і Синоду щоб спостережи деколи в чім нехотячи відступив від приписів устава. Синод приписує, що поклін мусить бути так роблений, щоб рукою сягнути майже до землі, голову тоді склонить ся низше від престольної дошки. Лиш тоді поклін виглядає на поклін і не робив вражіня сальонového поздоровлення, або, що буває, знаком легковаження і погорди. Поклін мусить бути звернений до св. Тайни а не на боки, длятого що найменше треба о крок взад відступити, щоб головою о престол не ударити. При співаній Сл. Божій треба уважати щоб не зачинати перед закінченем хору, т. є. між возгласом священика а попереджающею і наступающею відповідію сѣпіваків мусить бути коротка перерва. Слова в сѣпіві хотяй не повинні бути надмірно продовжувані мусять однак так виразно бути висказані, щоб нарід чув кожде слово і повторяючи его в душі міг за священиком і з ним разом молити ся. Само собою розуміє ся що не можна в часі Сл. Божої нічого до нікого говорити. Наколи конечність відправи вимагає звернення уваги Служачого на щось, що треба прим. подати або принести то належить таку увагу так зробити, щоб ніхто поза слѣжачим не чув єї. Ошибок жадним способом не можна поправляти. Коли прим. дяк зачав співати фальшивий тропар, або служачий зачав его читати мусить священик терпеливо зачекати аж тропар закінчить і тоді доперва евентуально, призначений тропар відчитати. Знаки давані від престола на хори або дякам сѣуть безпорівняня гір-

шим не порядком в відправі як той не порядок котрий хотілоби ся знаками поправити. До приписаних молитв не можна також жадних иньших додавати, так само як не вільно нічого з приписаних опустити.

Ніколи не вільно Сл. Божу переривати щоб прим. людей сповідати, з кимсь розмовляти або з такою перейти по Церкві і т. п. Крім загально принятого звичаю Службу Божу переривати по Євангелію на проповідь, право церковне позволяє перервати Сл. Божу зачату (у нас думаю до Вірую) лиш в случаю конечної потреби заосмотреня умираючого і в случаю наглого заслабнення священника. Незаконний бувби звичай в середині Сл. Божої н. пр. по Євангелію правити Акафист, Молебен чи парастас.

При соборних Службах поручає ся умиванє рук перед причастиєм опустити, бо робить велике замішанє коли кількох або часом кільканайцять священників тоді руки умивають. Неопресв. зараз по рукоположеню умивають долоні, так на разі аж до рішеня будучого Синода толкуємо уступ Синода в руськім тексті ст. 176 на долині, що той уступ відносить ся лишень до Служби не соборної.

При Проскомидії Синод не позволяє залишеня копія. Частиці позволяє Синод опустити лишень тоді, коли їх нема. Неможна того інакше розуміти як лишень: „коли їх неможна мати“. Частиці які кладе ся при агнци мають велике символічне значенє. Означають освяченє святих — живих і померших через зближенє до Ісуса Христа. Се одна з фундаментальних правд християнства. Коли проте уважає ся загально за тяжкий гріх, опустити вливаня води до чаші для того бо та церемонія означає людску природу Ісуса Христа злучену з Божеством, не можна уважати походження приписаних частиць за річ малозначну. Не можна відкликувати ся на загальний звичай, бо такий звичай, мусів би бути апробований мовчанєм тої власти церковної котрої єсть закон. Нинішнє розпорядженє вистарчилоби щоби перервати правність такого звичаю в львівській єпархії.

Додам єще деякі уваги і розпорядженя що до предстоящих і Служащих до Служби Божої. При Архієрейській Службі ціла асиста відповідає Архієреєви чи дияконови взиваючому на молитву. Тропарі читає оден Чтець, Апостол лишень Субдиякон; котрий також подає умивальницю з водою. Перед „Иже Херувимскою піснею“, не рецитує ся „Помилуй мя Боже“. При всіх благословенях священника служачий чи предстоячі, похиляють ся бо інакше роблять враженє що не уважають на те, що діє ся при престолі. Для тої самої причини, не порядком єсть, коли предстоячий при Сл. Божій відмовляє молитвослов, або читає иньші молитви або побожну кинжку. Служачий до Сл. Божої дзвонить в малий дзвін по 3 рази лишень при освяченю; — при Причастію лишень по разі. Зі взгляду на многі ріжницї в способі відправлюваня Сл. Божої, заявляю, що всі приписи Синода в тім напрямі уважаю за обонязуючі і накладаю на совість всіх священників сьвіцких і ієромонахів щоб собі ті приписи відчитали. Ті приписи будуть в будучности і предметом питань при конкурсівім іспиті.

† Андрей.

Митрополит.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 16. січня 1918.

Ч. 6|Орд. — Розпоряджене що до укінчених богословів.

Єсть одним з найважніших обов'язків Єпископа допускати до священства лишень певно достойних людей; (І. Тим. V. 22.) для того мушу уважати на поведене закінчених богословів не менше від тих котрі ще суть в семинари. Жадаю від всіх що хотять бути допущені до священства, щоби не лишень вистерігалися всякої провини або не клерикального вчинку, але щоби понадто відзначалися побожністю житя і працею і взірцевим святим поведенем християнським, щоби обичаями о стілько стояли понад звичайний уровень християн, о скілько тайна священства малаби їх взнести понад достоїнство тайни крещення. В першій мірі жадаю від укінчених богословів доказу працьовности, нероби нам непотрібні: Хто по скінченню студий потрафить цілий рік пережити без праці, дає певний доказ, що буде злим, лїнним священником. До примірного християнського житя належить далше часте приймає св. Тайн. Хто яко клирик не горнує до св. Причастия, пізнійше яко священник, готов би Службу Божу правити не з внутренного глибокого пересвідчення о святості і важности жертви, а лишень для стипендії. Хтож не видить яким наймитом бувби чоловік, котрийби мав так низкі понятя о найсвятїйших і найвзнеслїйших Тайнах Християнства. Добрий клирик старає ся приступати по можности що дня до св. Причастия, о скілько на се позволяє йому заводова праця, яка при найдалше йдучих і найліберальнїйших понятях, займає найменше 8 годин денно. Розуміє ся само собою, що богослов який рішив ся вступити і в стан супружеский мусить дати доказ християнських понятя і в сїй справі. Заявляю рішучо що не допущу до священства чоловіка, якийби руководив ся зглядами на віно або на дочасні якісь вигоди. Само підозріє слабо навіть узасаднене, буде для мене достаточною причиною для відмовлення сьвяченя, „корень бо всьмь злымь сребролюбїє єсть“ (І. Тимо. VI. 10). Богослов захланний на грїш готов бути закалою священства і нещастем вірних.

Уважаю публичним згїршенем коли молодий чоловік, впрост о віно нареченої торгує ся, зриває заручини, або яким небудь способом показує що шукає грошей. Парохи які скінченим богословам дають овідоктво моральности мають на будуче свої зізнання складати під присягою, а свідоктво моральности пересилати впрост до Ординариату до моїх рук. Суть в тім свідоктві обов'язані під присягою написати все що знають о кандидаті духовного стану а в данім случаю спімнути, що якась справа або сторона їх житя єсть їм не знаною або не ясною. Після давних вже розпоряджень суть кандидати духовного стану обов'язані носити клерикальну одежу, бувати на всіх богослуженнях, сповідати ся бодай раз на місяць. До тих давних розпоряджень додаю: що мають обов'язок бувати що дня на Сл. Божій і так повторяти науку богословія, щоби в іспиті перед ординацією дали докази що не лиш не забули богословія але від скінчених богословських студий примножили своє знанє пильним вчитуванем ся в богословські книжки. Всім закінченим богословам уділяю місію до катихизованя дітий, а всім парохам поручаю уживати їх помочи в катехизації, о скілько се можливе в школі, а головнo в церкви в неділі і свята перед чи по вечірні. Пригадую при сїй нагоді розпор. Ординариату, яке в деяких парохїях виходить з ужитя, по відправі, читати народови голосно поволи і виразно всі християнські молитви, так щоб вірні чули виразно кожде слово і відучовали ся похибок і опущень, а учили ся правильно повторяти церковно славянські слова молитви. По молитвах Царю Небесний, Отче наш і пр. можна народови піддавати і иньші молитви в українській мові одобрені Ординариатом. Звичайно має молитви відчитувати дяк, під уважним надзором пароха. Кладу на совість священників то розпоряджене всюда ввести в практику, уважаючи особливим способом на те щоб

молитви були відчитувані так голосно, так виразно і так поволи, щоб служили і за науку (6 правд віри, 10 запов. і пр.). Де є в селі укінчений богослов, парох може і його ужити до тої практики.

Наколиби в який парохії сей звичай не був введений, Ординарият переконавши ся о тім мусівби недбалого священика суспендовати або зачати приготувати канонічний процес о усуненіє его з парохії.

Пригадую також часті мої давні поручення заохотити людей до спільних голосних молитов, і до читаня побожних книжок по хатах. Нехайже укінчені богослови допоможуть парохови і мені зробити звичай спільних молитов і побожних читань як найзагальнішими. Від ревности в сповненю тих обовязків будемо судити о ревности, якої від них мож буде надіяти ся, коли будуть священиками.

† **Андрей.**

Митрополит.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів дня 16 січня 1918 р.

Ч. 4.

Ч. 7|Орд. — В справі редукції св. Літургій релігійного фонда.

На прошеніє тут. Митр. Ординаріату вспільно з цілим Австрійським Епископатом, зібраним на Епископських Конференціях у Відні в падолисті 1917 р. — зволив Святійший Отець Венедикт Папа XV. рішенем з дня 12. грудня 1917 р. ч. 5131. вселаскавійше уділити дотично св. Літургій релігійного фонда слідуюче по-зволеніє:

1) усі тягарі т. зв. релігійного фонда, о скільки се дотепер не було призволено Св. Апост. Престолом, перемінити на св. Літургії (без співу) читані;

2) і ті редуковати так що за кожді австрійські 4 корони, які ц. к. Правителство платить (враз з конгруєю) за їх відправленіє, треба відправити одну Службу Божу читану на наміреніє релігійного фонда с. є. „за фондаторів, благодітелів і померших душі“.

Се подає ся до відомости Всч. Духовенства з тим, що редукцію вільно застосувати також до Служб Божих, котрі дотепер були співазі; а що до парастасів, то ті треба відправити так, як дотепер.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, 14. лютого 1918 р.

Ч. 5.

Ч. 1100. Оповідка в справі нових розпорядків дотично державних підмог для сиріт.

Оповідка.

Нові розпорядки в справі підмог для сиріт.

По думці рескрипту ц. к. Намісництва з 7. січня 1918 ч. 104|Б. В. П. подаємо отсим до відома всіх, що займають ся ратованем сиріт, що почавши від 1.

січня 1918 обов'язують при уділюванню сиротам державних підмог нові постанови, а саме:

1. діти тих цивільних осіб, що в наслідок воєнних подій понесли смерть або в той спосіб окалічили, що не є в силі віддаватись заробковій праці, мають право на основі Мін. розп. з 12. лютого 1917 ч. 56084 жадати постійного причинку з державних фондів.

2) Діти тих цивільних осіб, яких упродовж ворог, або що є інтерновані в неприятельській заграниці (тут належать також діти таких родичів, які перебувають в Америці) мають право на основі закона з 17. серпня 1917 В. д. з. ч. 376 домагаться також постійного причинку з державних фондів.

Нехайже опікуни повисших двох родів сиріт, згідно заряди Захистів, в котрих поміщені такі діти, внесуть чимскорше коротко умотивувані подання до свого Староства о призначення для них постійної державної підмоги; Заряди захистів повинні навести в поданню сю особу, до рук котрої має виплачуватись причинок. Намісництво дало повітовим властям політичним поучення і вказівки, щоби такі подання полагоджували безпосередньо.

3. діти осіб, покликаних до військової служби, мають право на основі закона з 26. грудня 1912 В. д. з. ч. 237 побирати сталий військовий причинок, який почавши від 1. липня 1917 виносить по 1.60 К. денно для одної особи, а у Львові і Кракові по 1.80 К. денно. О сей знова причинок треба внести подане по повітовій Комісії причинкової.

Тому отже, що повисші три категорії дітей посідають вже законний титул до жадання постійного причинку з державних фондів, не можуть они від тепер діставати сирітських причинків через Епархіяльний Комітет без огляду на те, чи поміщені они в Захистах, або в приватній опіці.

Підписаний Комітет буде для того, почавши від 1. січня с. р. предклагати ц. к. Намісництву в своїх кварталних виказах до наділення сирітською підмогою тільки отсі діти:

а) сироти по особах юстифікованих (т. зн. засуджених на смерть і страчених), або замордованих жовнірами (н. пр. при нагоді рабунку і др.).

б) сироти по особах, померших в часі війни на заказні і пошестні недуги.

в) діти цих цивільних осіб, що в часі війни десь пропали.

г) діти, котрі осиротіли вправді ще перед війною, але підчас війни так зубожіли, що є здані на ласку публичної добродійності.

З представленого стану річі слідує, що властиво кожда сирота в громаді повинна на будуче користати з державної помочи, як тільки буде кому нею занятись.

Просимо для того всіх наших людей доброї волі, щоби з почуття громадянського обов'язку помочи в тім згляді сиротам свого окруження.

До Урядів парохіяльних львівської архієпархії звертаємось отсим з поновною просьбою, щоби, о скільки не зробили сего протягом грудня, зволили надіслати нам чим скорше спис сиріт своєї парохії, наведених під буквами а—г; в тих списках треба конче подати ім'я і назвисько сироти, дату і місце її уродження, імена обоїх родичів, місце їх побуту, згідно дату і причину їх смерті.

Як такі викази вплинуть до нас найпізнійше в перших днях лютого, то ще предложимо їх ц. к. Намісництву до узгляднення при вимірі підмог за І. квартал 1918.

За „Український Епархіяльний Комітет опіки над воєнними сиротами“
у Львові

о. В. Лицняк,

Повисшу оповістку подає ся до відома Всч. Духовенства і вважаючи святим обов'язком кожного душпастиря справою сею як найширійше зайняти ся, вкладає ся на совість кожного з них, щоби як стараннійше перевірили, котрі діти і сироти та з якого титулу є до державної підмоги управління і після того подбали, щоби ні одна до підмоги управління дитина не була поминена, але щоби кожда з них в пору і в відповіднім уряді була зголошена.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 1. лютого 1918.

Ч. 6.

Ч. 9210, — Осторога перед укриванем і недозволеною продажию збіжа.

В справі сій віднесло ся сюди Вис. ц. к. Намісництво слідуячим рескриптом з дня 28. падолиста 1917 Ч. 31322.

„В краю брак муки і хліба. Часть горожан, на котрих спочиває обов'язок достарчання зерна на хліб для сіл і міст, так дрібні рільники, як і посідачі більших обшарів виломили ся зпід обов'язуючих приписів і непамятні твердих прав, що то їх немилосердна війна завела, непамятні долі мільонів своїх родимців, укривають зібране збіже або визбувають ся його в недозволений спосіб по височезних цінах кермуючи ся виключно зглядом на лихварські зиски. Галичина не є в спроможі себе самої вижити і ні один мішок муки не може видобути ся поза межі краю.

Тим усильнійше однак повинні лучити ся усі і кождий з окрема винен віддати якусь частинку в хосен цілости, щоби ухоронити краєве населене перед незаслуженими браками.

Краєве правительстзо свідоме некорисного стану господарского в біжучім році заздалегідь видало відповідні зарядження, що мали запевнити Галичині нагромаджене запасів збіжа достаточних на передержане тяжких часів, Зарядження ті накладали на витворюючих збіже певні неминучі обмеження. На жаль не побідив серед усіх кругів рільничих дух громадянського почуття обов'язку і краєвого патріотизму. Покрийому почала ширити ся покутна торгівля збіжем а при переводженю омолоту не примінювало ся до передуманих і зичливих заряджень власти. Сегодня, майже у самого вступу до нового року виживлення, уже в місяци падолисті грозить мійському населеню цілковитий брак хліба і муки.

Не можна стерпіти, щоби з причини самоволі певних верств чи одиниць широкі маси терпіли незаслужено. Підчинені мені виконуючі органи одержали порученє, щоби в найкоротшій часі перевели як найбезгляднійше викупно збіжа стисло після виданих приписів. Упираючих ся стріне незалежно, якій вони верстві приналежні або яке їх суспільне становisko, найострійша кара.

Наколиби однак й сі заострені средства зарадчі мали завести, бувби я приневолений ймити ся остаточности, якою є війскові реквизиції. Тому, що бажаю їх оминати звертаю ся з горячим візванєм до Духовенства усіх обрядів, як чинника, що веде провід в нашій суспільности і розпоряджає далеко сягаючими впливами, щоби як заєдно так й тим разом стануло на чолі акції подуманої для добра краю і світлим словом і мужнім ділом старало ся впливати поучаючо на їхній духовій опіці повірених а виломлюючих ся з під наказу суспільної карности більших чи менших рільників.

Ц. к. Намісник

Гуйн.

Рескрипт сей подає ся до Відома Всеч. Духовенсува з тим, щоби почували вірних, що збіже продаване несовісним купцям і спекулянтам виходить за границі краю а то спричиняє брак середників поживи, який доткливо відчуває населенє краю.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 7. лютого 1918.

Ч. 7.

Ч. 9765. — В справі субвенції на будинки церковні і парохіяльні ушкоджені воєнними подіями.

Ц. к. Намісництво п. д. 7. падолиста 1917 р. Ч. 181240/XI подає до відома, що ц. к. Міністерство Віроісповідань і Просвіти заявило рескриптом з дня 29. вересня 1917 Ч. 16120, що згідно з внеском ц. к. Міністерства Скарбу приділило ц. к. Намісництву Централі для господарської відбудови Галичини також відбудову знищених зглядно ушкоджених віроісповідних предметів, як також парохіяльних будинків мешкальних і господарських в Галичині, а в наслідок того відпала потреба виеднання на ці цілі осібних фондів.

Сим способом забезпечено упрощенє чинностей, а тим самим і прискішенє сказаних робіт. По тій причині відступає Централі акти тих справ, котрі є в стадії доходжень, а також запоряджує ся, щоби ц. к. Староства такі справи без дальших доходжень відсилали Централі.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 3. січня 1917.

Ч. 8.

В справі метрик збігців і виселенців.

Княжий АЕпископский Ординаріат у Відни рішенем з дня 10. вересня 1917 Ч. 5717 постановив в сій справі слідуєче:

„Der Ausfertigung der vom Hilfskomitee für ukrainische Flüchtlinge aus Galizien und der Bukowina in Wien angesprochenen ex officio-wortgetreuen Matrikenauszüge über die in der Wiener Erzdiözese während der Kriegsjahre stattgefundenen, bei den röm. kat. Pfarrämtern und k. k. Barackenverwaltungen in die Matrikelbücher eingetragenen Geburten, Trauungsakte und Sterbefälle, die die Evakuierten und die Flüchtlinge gr. kath. und röm. kath. Religion betreffen, und der Uebersendung dieser Auszüge an die zuständigen Pfarrämter in Galizien und der Bukowina steht hieramts nichts im Wege, wenn solche Auszüge von den heimatlichen Pfarrämtern über Ansuchen der Parteien verlangt werden.

Рішенє се подає ся до відома Всч. Духовенства.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів 21. січня 1918.

Ч. 9.

Ч. 634. В справі правдивої оливи до богослужебного ужитку.

Позаяк в теперішнім воєнним часі Всч. ОО. часто не знають, де моглиби купити правдиву оливу для богослужебних цілій, повідомляє ся отсим, що на разі продає у Львові таку оливу „Народна Торговля“ а також торгівля Карла Крупінського при ул. Академічній ч. 4.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів дня 24. січня 1918.

Ч. 10.

Ч. 675. В справі дорожнього додатку для Всч. Духовенства.

Розпорядженням Міністерства Віроісп. і Просвіти з дня 21. падолиста 1917 призначено одинайцять мільоніо корон на заемоги для священників, які в двох ратах мають бути виплачені. Крім заемоги дістануть священники даток на діти, а се на двоє дітий 350 кор. а на більше дітий 700 кор.

Всч. оо. надішлють проте виказ своїх дітий, потверджений Урядом де-ксинальним (Всч. оо. Сотрудники урядом парохіяльним) впрост до ц. к. Намісництва у Львові (відділ духовний) ул. 3 мая ч. 12.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 30. січня 1918.

Ч. 11.

Ч. 265. — В справі висоти квоти становячої капітал богослужебних фундацій

З уваги, що вартість коронова значно спала, так що за то, що давнійше можиа було дістати за 1 кор., тепер треба заплатити 5 кор., поручає ся Всч. урядам парохіяльним, щоби на богослужебні фундації не приймали менше як 500 кор. за читану Службу Божу а 800 кор. за співану і 200 кор. за парастас.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 16. січня 1917.

Ч. 12.

Ч. 953. В справі богослужебних фундацій.

Лучає ся часто, що Уряди парохіяльні надсилають до Митрополичої Консисторії гроші на утворенє богослужебної фундації і мусять нераз по кілька місяців чекати на надісланє начерку до акту фундаційного. То опізнєне діє ся не з вини Митрополичої Консисторії, лише з обставин від Митрополичої Консисторії незалежних. Однак фундація нн сім не терпить, бо від дня отримання капіталу фундаційного сей капітал процентує ся. Тому мають Уряди парохіяльні від

дня вислання грошей до Митрополичої Консисторії уважати фундацію яко уконституовану і сповняти обовязки фундації не очікуючи акту фундаційного.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів дня 31. січня 1918.

Ч. 13.

Ч. 453. В справі уживання в парохіяльнім діловодстві української мови і шкільної правописи.

Пригадує ся Всч. Духовенству тутешний розпорядок з дня 24. вересня 1915 р. Ч. 1572 (зри АЕпарх. Від. 1914 ч. III. ст. 23), щоби в своїм внутрішнім і внішнім урядовім діловодстві уживало народної т. є української мови і шкільної правописи.

Інакше писані подання не будуть узгляднювані.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 1. лютого.

Ч. 14.

Ч. 1202. В справі подань до Митрополичої Консисторії.

Повідомляєть ся Всеч. Духовенство, що всякі подання, внесені до Митрополичої Консисторії не в приписаній формі, не будуть прийняті до протоколу, но будуть безусловно звернені. Особенно звертає ся увагу на се, щоби всякі подання (кромі подань о прийняте в пропозицію на парохії розписані на конкурс) предкладали ся посредством Уряду деканального і на рубрум має бути виражений короткий зміст подання, або предмет о котрім в поданню бесіда, а ніколи безмисльне „як внутр“.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 1 лютого 1918.

Ч. 15.

Ч. 954. В справі прошень укінчених богословів о посвідку приналежности до звязи з Климом.

Сим розпоряджає ся, щоби укінчені богослови на будуче свої подання о посвідку приналежности до звязи з Климом гр. кат. Архієпархії Львівської належито мотивували і через Уряд деканальний сюди вносили.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 31 січня 1918.



Ч. 16.

Ч. 674. В справі оштемплювання подань до Митроп. Консисторії.

Після закону мають бути всякі подання до властей оштемплювані. Где-котрі священники вносять ту подання о парохії без штемпля, оправдуючи ся тим, що нр можуть таких штемплів дістати в місци а через утруднене комунікації не легко також спровадити їх з місточок.

На то не ма иншої ради, як до подання долучати 2 кор. на штемпель.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 28. січня 1918.

Ч. 17.

Ч. 788. Пояснене рубрики 18 в табелі свойств кандидатів о парохії.

На прѣшене о близші пояснення 18 рубрики табелі свойств убігatelів о парохії до Ч. К. $\frac{9288}{5777}$ | IV. заявляє ся, що в ту рубрику приходять подібні прикмети, як на пр. убігатель платить правильно датки до вдов.-сир. фонду і не залягає з датками до того фонду; або: залягає до вдов.-сир. фонду з квотою... Убігатель заступаючи пароха провадив або провадить точний рахунок з побраних ним доходів епитрахильних і половину доходів як в грошах так і в натураліях віддає (віддавав) парохови або єго родині; — або убігатель не провадив точного рахунку з побраних ним епитрахильних доходів і парох чи родина пароха жалила ся, що їх кривдить. Чи убігатель обходив ся (обходить ся) з вдовою по помершій пароху чемно, з всяким пошанованем і чи провадить рахунки з доходів епитрахильних так грошових як і в натураліях і чи вдова (сироти) не дізнали аїд него яких кривд або неприємностей. Чи має які похвальні грамоти або упімнення, — і взагалі має тут висказати ся о нїм всьо корисне і некорисне для него, що не могло бути поміщене в попередних рубриках.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 25. січня 1918.

Ч. 18.

Ч. 0665. — До відома Всеческого гр. кат. Духовенства.

Загально прийнятий звичай обовязує завідателів парохій, в котрих мешкає ще вдова по помершій пароху віддавати єї через рік від смерти пароха половину доходів з парохіяльних функций. Митрополичий Ординаріат подає до відома Всеч. Духовенства, що в случаю жалоби вдовиці, наколи завідатель не буде міг виказати ся похвалюванем вдовиці, що отримала половину доходів епітрахильних, які мають бути записані через завідателя в осібній книжці чи зошиті, без дальших доходжень узнати ся факт несповнення через завідателя обовязків зглядом вдовиці, що потягне за собою неприймане в пропозицію

на парохію аж до часу, коли оскаржений завідатель не викаже ся квітом вдовиці.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату

Львів, дня 7. лютого 1918 р.

Ч. 19.

Ч. 1102. В справі виплати премій за писемні еляборати бувшим членам гомілетичного семінара Львівського Виділу Богословського за рр. 1913|14, 1915|16, 1916|17.

Високе ц. к. Міністерство Віроісповідань і Просвіти рескрвптом з дня 14. грудня 1917 Ч. 40925 признало премії за писемні еляборати бувшим членам гомілетичного семінара Львівського Виділу богословського, а то:

за рік 1913|14:

Ч. ОО. Миколі Фреїшинови і Константинови Ганушакови по 40 Кор., Петрови Іваховому 30 Кор., Петрови Наболотному 60 Кор., Іванови Лучинському 50 Кор., Михайлови Залеському 80 Кор.

За рік 1915|16:

Ч. ОО. Михайлови Кравчукови 40 Кор., Константинови Левицькому і Павлови Олійникови по 50 Кор.

За рік 1916|17:

Ч. ОО. Йосифови Кучкуді 80 Кор., Іванови Галібеєви 40 Кор., Миколі Пясецькому 30 Кор.

Всі ті Ч. ОО. зволють прислати на руки Управителя гомілетичного семінара Всв. і Впр. О. Проф. Дра Івана Бартошевського (у Львові при ул. Мохнацького ч. 6. II. поверх) належито остемпльовані квіти на признанні їм премії, по чім будуть їм тіжє премії вислані переказом поштовим. Ч. ОО. зволють свої адреси подати точно і виразно.

Від гр. к. Митрополичого Консисторії.

Львів, дня 31. січня 1918.

Ч. 20.

Ч. 1404. — Оповіщенє конкурсу на дві стипендії ім. Михайла Білецького.

В цілі надання двох стипендій фундації бл. п. Михайла Білецького б. пароха в Городку для учеників гімназияльних гр. кат. обряду призначених в квоті по 300 кор. річно розписує ся конкурс з речинцем до дня 15. цвѣтня 1918.

При наданю сих стипендій мають після волі фундатора узгляднити ся передовсім наслідникн Йоана Білецького б. гр. кат. пароха в Завадці і Василя Білецького б. гр. кат. пароха в Дубівцях.

Убігателі обовязані: свої прошеня, заосмотрені в свідоцтво крещеня, убожества і шкільне з послідного курсу, а взглядно також в документи, доказуючі спорідненє зі згаданим Йоаном Білецьким і Василем Білецьким, упранияюче

до першени́тства при наданню стипендії — внести через дотичну гімназ. дирекцію в наведенім речинці до тутешньої гр. кат. Митроп. Консисторії.

Від гр. кат. Митр. Консисторії.

Львів дня 5. лютого 1918.

Ч. 21.

Ч. 1405. — Оповіщенє конкурсу на дві стипендії ім. Мих. Попеля.

Митр. Консисторія оголошує сим конкурс на дві стипендії ім. Михайла Попеля. До побираня тої стипендії в квоті п.з. 160 К річно суть управнені убогі ученики, що укінчили найменше 3 ту класу головної школи з добрим успіхом і ходять до 4 ої класи нормальної або до гімнази. Одержавший сю стипендію користуєть нею до укінчення гімназизаційних наук і не тратить єї навіть тоді, коли би і другий рік в якій класі остатись мусів.

Право одержання тої стипендії мають передовсім убогі ученики назви Попель, що походять з роду Якова Попеля і Катарини з Куницьких Попелевої, бувших мешканців Медухи, Станиславського повіту, а в недостаті таких, котрі називали би ся Попель, має бути надана ся стипендія ученикови з висше згаданого походження, хочби він інакше називав ся. Коли би не було і таких, тоді ся стипендія має надатись ученикови гр. кат. обряду, який родив ся в Чернелиці або в Хмелевій, Городенського повіту. В кінци, наколи би і таких не було, має бути надана ся стипендія якому будь убогому ученикови гр. кат. обряду.

Хто одержить сю стипендію, єсть обовязаний в совісти, коли буде на становиску, спомагати одного ученика з висше згаданих категорій.

Подання треба вносити через свої дирекції до гр. кат. Митр. Консисторії у Львові найдалше до дня 15-го цвітня 1918 р.

Від гр. кат. Митр. Конс.

У Львові 5. лютого 1918.

Ч. 22.

Ч. 1446. — Оголошує ся речинець кваліфікаційного іспиту на катехитів шкіл середних.

Кваліфікаційний іспит, письменний і устний, для кандидатів на катехитів до гімназій, реальних шкіл і учительських семінарій відбуде ся в днях 9 го і 10-го вересня 1918 р.

1) Кандидати, що хотять піддати ся тому іспитови мають внести через дотичного Овдинар. шкільного комісаря прошенє до Митроп. Ординаріату найпізнійше до дня 15. липня 1918 р.

2) В прошеню належить подати рік і місце уродження, рік рукоположення як також які посади в душпастирстві або в шкільництві займав кандидат.

3) До іспиту належить предложити письменну працю стисло наукову або популярну в обемі одного аркуша друку (виечатету або пригожу до

друку), яка стоялаби в зв'язи з душпастирсько-педагогічною працею катехитів шкіл середніх.

4) Крім праці при зголошенню до іспиту належить долучити:

- а) свідоцтво з висшої гімназії,
- б) свідоцтво зрілості,
- в) абсолюторію з богословських наук,
- г) виказ лектури, о якій бесіда в уступі 5.

5) Предметами іспиту є:

А) Аполюгетика: т. е. оборона християнсько-католицької віри.

Поручають ся підручники: Dr. Hettinger Franz, Apologie des Christentums 5 томів; Dr. Schanz Paul, Apologie des Christentums 3 томи; Weiss Albert Maria, Apologie des Christentums 5 томів.

Б) Філософія:

Кандидат повинен ознайомити ся з теологією натуральною, з моральною філософією (н. пр. підручник: Cathreina) і з нивійшими філософічними напрямками.

В) Догматика в об'ємі університетських студій, основнійше трактувати о вірі і Церкві.

Г) Моральна в об'ємі університетських студій особливо de iure et iustitiu

Д) Св. Письмо — Кандидат мусить виказати ся знанєм біблійної історії Старого і Нового Завіта, а крім того з коментарем перетлумачувати кілька глав з котрої небудь пророчої книги, а з Нового Завіта бодай одну книгу по можности в грецькій текстї.

Е) Історія Церкви. — Передовсім основне значє історії українсько-католицької Церкви, а проче після університетських викладів.

Ж) Літургіка з узглядненєм науки про стилі, як византійський, в архітектурі і малярстві.

З) Патристика — Належить виказати ся лектурою довільно вибраних творів св. Огців Церкви як і здати справу з лектури.

И) Письменне випрацьоване і виголошене екзорти.

Се подаєм до відома Всч. Духовенства.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 6. лютого 1918 р.

Обв'іщення конкурсів

Ч. 23.

Ч. 462. — Додатково до оголошеного конкурсу на парохії: Підмихайле дек. калуського, Цуцилівці дек. жидачівського і Довге дек. теребовельського оповіщує ся, що душпастир отримавшій презенту на парохію:

1) Підмихайле буде обов'язаний перед інституцією зложити деклярацію, що годить ся на відлученє від парохії в Підмихайлю дочерної Доброгляни wraz з ґрунтами ерекціональними.

2) Цуцилівці, так само на відлученє дочерної Пчани.

3) Криве, так само на відлученє Заваля — а то в цілі евентуального утвореня з тихже окремих парохій.

Ч. 280. — Митрополича Консисторія розписує конкурс під днем 17 січня 1918 з речинцем до 15 марта 1918 на слідуючі парохії (з причини що парохії тихже парохій самовільно опустили свої посади):

- 1) Підлипці дек. золочівського, над. приватного.
- 2) Милошовичі з прилуч. Семенівка дек. щирецького наданя прив.
- 3) Конюшків з прилуч. Язлівник, дек. брідського над. прив.
- 4) Серетець з прилуч. Підберезці, дек. залозецького над. прив.
- 5) Івачів з прил. Волчківці, дек. аліївського над. прив.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії

Львів, дня 23 січня 1918.

Ч. 24.

Ч. 1373. — Оголошене предплати на АЄпрх. Відомости на рік 1918

Подає ся до відомости Всч. Духовенства, що з огляду на дорожню паперу і друку предплата на АЄг. Відомости виносити буде 10 корон.

Згідно з розпорадженнями з мичувших літ обов'язане Бсч. Духовенство предплату як найскорше зложити на руки настоятелів деканатів, а ті є обов'язані зібрану в сей спосіб предплату чеком АЄп. Відомостий чек, конто 90666 до поштової шадниці переслати вистосовуючи рівночасно до Мигр. Консисторії виказ Всч. урядів парохіяльних, котрі предплату зложили.

Всч. уряду деканальні, які за попередний рік належитости сей еще не надіслали, взивають ся сим, щоби безпроволочно се зділали.

Від гр. кат. Митр. Консисторії.

Львів, 14 лютого 1918 р.

Х р о н і к а.

Просинодальними іспитователями іменовані:

(після приписів декрету св. Конгрегації Консисторської „*Maxima cura*“ (can. 4 § 2):

Ч. 247 — Всев. і Впр. о. Мітрат Лев Туркевич, Архидіакон Митрополичої Капітули.

Всв. і Впр. о. Александер Бачинський, канцлер Митроп. Капітули.

Всв. і Впр. о. Чапельський Іоан, крилошанин Митроп. Капітули.

Всв. і Впр. о. Войнаровский Тит, крилошанин Митроп. Капітули.

Впр. о. Березовский Тома, поч. крилошанин Митроп. Капітули і парох в Ляховичах зарічних.

Впр. о. Громницкий Володимир, поч. крилошанин, декан і парох в Тернополі.

Впр. о. Полянський Амврозій поч. крилошанин і парох в Конюхові.

Впр. о. Токар Іоан, поч. крилошанин, декан і парох в Підгайцях.

Преосвящений Епископ Д-р Йосиф Боцян, ректор духовної семинарії у Львові.

Впр. о. Городецкий, шамбеляна, декан і парох в Вербилівцях.

Впр. о. Лежогубский Теодозій, совітник М. К. і директор української жіночої гімназії у Львові.

Впр. о. Стефанович Алексардер, совітник М. К. і ем. ц. к. професор у Львові.

Впр. о. Дзерович Юліян, совітник М. К. і ц. к. професор у Львові.

Впр. о. Лициняк Василій, совітник М. К. і ц. к. професор у Львові.

Впр. о. Куницький Леонтій духовник Духовної Семинарії у Львові.

Впр. о. Дикий Александер, совітник М. К. і Архікат. проповідник у Львові.

Всв. о. д-р Дорожинський Діонізій, совітник М. К. і ц. к. професор у Львові.

Всв. о. д-р. Юрик Стефан, шамбелян декан і парох в Золочеві.

Всв. о. д-р Горникевич Мирон, Архікатедральний сотрудник у Львові.

Совітниками Суду церковного

(після приписів декрету св. Конгрегації Консисто́рської „*Maxima cura*“) іменовані.

Впр. о. Городецкий Стефан, шамбелян, декан і парох в Вербилівцях.

Впр. о. Горникевич Теофан, декан і парох в Гошові.

Впр. о. Бачинський Павло, декан і парох в Глинянах-Заставю.

Впр. о. Богачевський Теодор, декан і парох в Голиню.

Впр. о. Долинський Анатоль, декан і парох в Бродах.

Впр. о. Донарович Стефан, декан і парох в Бориничах.

Впр. о. Кмицикевич Єрон, декан і парох в Могильниці.

Впр. о. Кордуба Теодор, поч. крилошаннн, декан і парох в Бережанах.

Впр. о. Стрільбицкий Йоан, декан і парох в Наварії.

Впр. о. Січинський Лукіян, декан і парох в Мшані.

Впр. о. Цегельський Михаїл, декан і парох в Камінці струмиловій.

Впр. о. д-р Юрик Стефан, шамбелян, декан і парох в Золочеві.

Впр. о. Танчаковский Александер, висл. декан парох в Озірній.

Крилошанськими відзнаками наділені Всч. ОО.

Ч. 97. — о. Йоан Хавалка, парох в Івачеві горішнім.

о Михайло Гайдукевич, парох в Маркополи.

о. Роман Добровольський, завідатель в Кипячій.

о. Григорій Скаский, сотрудник з пр. упр. в Кутківцях.

Ч. 1201. — Дійсними деканами іменовані Всч. ОО.

1. о. Евстахій Бартків, парох Романова деканом Бобрецького деканату.

2. о. Михайло Дзерович, парох Топорова деканом Буского деканату.

3. о. Еміліян Дудрович, парох Яблонова деканом Галицького деканату.

4. о. Йосиф Логинський, парох в Володимирцях деканом Журавельського деканату.

5. о. Теодор Богачевський, парох в Голини деканом Калуского деканату.

6. о. Михайло Кордуба, парох в Сушні деканом Радехівського деканату.

7. о. Іван Корольок, парох в Чемеринцях деканом Унівського деканату.

8. о. Володимир Сабат, парох в Синевідзку нижнім деканом Любінецького деканату.

Душпастирські посади отримали Всч. ОО.:

Ч. 6001. о. Ярослав Глиньський зав. в Явчу дек. рогатинського.

Ч. 9721. о. Лука Палажій неопр. заст. пар. в Станківцях дек. николаївск.

- Ч. 9768. о. Іван Пасіка неопрsv. зав. в Ценеві дек. бережанського.
 Ч. 9743. о. Володимир Балько неопрsv. прив. сотр. в Мавковичах дек. городецкого.
 Ч. 9766. о. Теодор Левицкий зав. в Кутищу дек. залозецького.
 Ч. 197. о. Петро Глиньский ех. зав. в Ілавчу дек. теробовельского.
 Ч. 312. о. Евстахій Гайдукевич ех. зав. в Саранчуках дек. бережанського.
 Ч. 133. о. Тадей Ільницький зав. в Суходолі дек. перегінського.
 Ч. 454. о. Евген Михайло Осадца сист. сотр. в Бережанах дек. бережанського.
 Ч. 756. о. Лука Палажій неопр. зав. в Ганівцях дек. галицького.
 Ч. 1266. о. Йосиф Волинець, завід. в Ляшкові дек. лопатинського.
 Ч. 1349. о. Петро Смик, сист. сотр. в Галичи дек. галицького.

Канонічну інститутувані на парохії отримали Всч. ОО.

- Ч. 5833. о. Іван Карапницький на парохію Добряни дек. стрийського.
 Ч. 72. о. Роман Добровольский на пар. в Слободі зол. дек. ковлівського.

Жертви

на фундацію Е. Ексц. Митрополита Андрея гр. Шептицького

О. Петро Гедз з Лукавиці нижн. 93:52 кор. — О. Ів. Рейтарський з Сорік зі збірки в Ляшках мур. 63 кор. від Юрка і Марії Галяит з Ляшок 100 кор., від Данила і Юлії Михайлюк 100 кор. разом 263 кор. — О. Юліян Дудик з Сасова 70 кор. — О. П. Яцишин з Рипянки 100 кор. — О. Ів. Пелех з Яричова нов. і ст. 50 кор. — О. Евст. Качмарський зі Славска 100 кор. — О. Іван Рошак з Солукова 100 кор. — Ур. пар. в Полтві 167 кор. — О. Еман. Підлісецький з Утіхович 30 кор. — О. Корн. Бачинський з Мишкович від себе 30 кор., від парохіян в Мишковичах, Луці вел. і Чорторії 350 кор., разом 380 кор. — О. І. Адам з Рокигна 25 кор. — О. дек. Б. Еліяшевський з Зашкова місто новор. желань від себе 100 кор., від парох. 100 кор., разом 200 кор. — О. Ганицький з Рудна від парохіян з Рісні руській 326:20 кор. — Ур. пар. в Кут кори 50 кор. — О. дек. Йосиф Логинський з Володимирець 200 кор. — О. Р. Березинський з Оглядова 400 кор. — Ур. пар. в Золотниках збірка 101 кор. (в тім від себе 5 кор., від вахм. К. Верніцького 5 кор. і від п. Анни Медицької 2 кор.) — Ур. пар. в Николаєзі н. Дн. з колячи: з ул. Завалє 334:08 кор., з ул. Підлісе 177:70 кор., з ул. Передмістє 155:50 кор., з прилуч. Радьова 73:50 кор., від Стефанії Білокур 10 кор., від Марцеля Фльорик 3 кор., від Ів. Завальняка 1 кор., з скарбони церк. 83:42 кор., разом 1.000 кор. — Ур. пар. Ляшки кор. 80 кор. — О. Вол. Підсонський з Белзця 86:06 кор. — О. Юл. Левинський з Лісник 180 кор. — О. Лев Абрисовський з Яххорева 50 кор. — О. Б. Охримович з Корчина 60 кор., о. Вас. Стрільбицький з Вишенки малої 600 кор., о. Т. Сахно з Лагодова 122 кор. — Ур. пар. в Вербові 100 кор. — Ур. пар. в Нараєві 250 кор. — О. дек. Ерон Кмицикевич з Могильниці від себе 300 кор., збірка 213 кор., разом 513 коу. — Ур. пар. в Теробовлі: о. парох Ст. Мохнацький 50 кор., Лука Дзідзінський з Клебанівки 20 кор., Анна Хрупович з Бушик 20 кор., Теодозія Куткевич з Теробовлі 10 кор., судія Мих. Шкільний 10 кор., Ів. Вітвицький 6 кор., Тад. Луцків 4 кор., Ю. Костельняк 3 кор., з коляди в Теробовлі 159 кор., збірка в Теробовлі 105 кор., з коляди в Клебанівці 115 кор., в Підгірянах 81

кор., Текля Слів'їнська з Теребовлі 20 кор., разом 603 кор. — О. И. Заторский з Тростяння з коляди 60 кор. — О. Вол. Вевіцкий з Чернушович: збірки в Черн. і Журавниках 120-20 кор., о. Лев Сілінський з Ражнева 25 кор. — Ур. пар. Чердежи з коляди 150 кор. — О. Іван Рейтаровський з Сорік від себе 10 кор. збірка в Сор. ках 50 кор., разом 60 кор. — О. Йос. Яримович з Білого 100 кор. — О. Ів. Яримович з Шоломії 100 кор. + 100 кор. — О. Теоф. Костишин з Кропивника 40 кор. — О. Іп. Погорецький з Бродок 150 кор. — О. Ник. Янович з Хотиня і Загіря 140 кор. — О. Йос. Осташевський з Завидович 200 кор. — О. Тит Глібовицький з Фирліївки 75 кор. — Ю. Боднар з Балич заріних з коляди 90 кор., з Акаф. 60 кор., разом 150 кор. — О. Ів. Купчинський з Ператина збірка в Пер. 117 кор., в Тетевчицях 100 кор., раз. 217 кор. — Ур. пар. в Новосіліц. Кут збірка в Білокерниці 50 кор. — О. Йосиф Олійник з Ліщина від парохіян і від себе 160 кор. — О. Ник. Мригдонович з Грабови 85 кор. — Мих. Стефанюк з М. шковець — від громади 65 кор. — Ур. пар. в Клещівній з коляди жінок і дівчат 184-36 кор. — Ур. пар. в Оглядіві — від сестриць в Оглядіві і Монастирці з щедрівок 200 кор. — Ур. пар. в Богирах з ос. дек. в Коцюбинцях Ст. нисл. Епархії-Скальського декачату збірка Коцюбинцян і Сокиринцян 200 кор. — Ур. пар. Струтичі ад Зол. 100 кор. — Ур. пар. в Дунаєві 40 кор. — Ур. пар. в Гребеневі 66-60 кор. — О. О. Бучинський з Гринєва, збірка в Коцурові 92 кор. — О. І. Вальницький з Коцюбінець Стан. Еп. 212 кор. — О. В. Дудаз Лецьківки 48-60 кор. — О. Мих. Сенів з Любіня вел. 300 кор. — О. Вол. Лискоз Городка 55 кор. — О. Ів. Романчукевич з Жовчева 20 кор. — О. Фил. Свергун з Брухович 74-40 кор. — Ур. пар. в Бокові 100 кор. — Ур. пар. Синєвідзку вижн. 400 кор. — Ур. пар. в Ліщиничах 200 кор. — О. Ром. Добровольський з Слободи зол. 100 кор. — О. Вол. Скоробогатий з Голоска вел. збірка Ів. Дигдалевича і Дмитра Гроня 195 кор., від Марії Нич з Голоска 40 кор., збірка в Голоску 65 кор., разом 300 кор. — О. Теод. Ковальський з Фраги від себе 25 кор., від Вас. Шевчишича 20 кор., разом 45 кор. — О. дек. Ст. Донорович з Боринич 277-10 кор. — О. дек. Йос. О. римович з Велдїжа збірка 75 кор. (в тім від Марії Фадів 2 кор., від Федора Брицкого 5 кор., Анаст. Мирончак 2 кор., Марії Фесилець 2 кор., Рузї Гавриш 4 кор., Якова Рухляка 1 кор., Марії Яцишин 10 кор.) — Ур. пар. в Баківцях 63 кор. (в тім від Марії Ракус 10 кор. і від Кат. Липової 3 кор.).

На захист ім. Е. Експ. Митрополита Андрея гр. Шептицького.

О. Ів. Рейтаровський з Сорік, збірка в Ляшках мур. 204 кор. — Ур. пар. в Вовкові к. Львова, збірка в Вовкові 50 кор., в Кугаєві 56 кор., разом 106 кор. — Ант. Кучм. з Цуциловець 40 кор. — Ур. пар. в Липівцях 20 кор. — Ур. пар. в Куткори 15 кор. — О. Вол. Ганицький з Рудна 182-53 кор. — Ур. пар. в Янчині 150 кор. — О. Йос. Заторський з Тростяння з нагоди імянин Преосв. Йосифа Еписк. Луцького 50 кор. — О. дек. Евст. Бартліз з Романова 100 кор. — З коляди в Коростові 50 кор. — Ур. пар. в Різні 217 кор. — о. Йос. Заторський з Тростяння кватерункове виплачене військомі підступлене громадою (через нач. Теодора Білоуса) 35 кор. — О. дек. Лукіян Січинський з Мшани і Сухополі 50 кор. — Ур. пар. в Болехові, коляда хору міщ. в Болехові і Волоскім Селі 50 К. Ур. пар. в Ветлині Перем. Епархії 25 кор. — Ур. пар. в Лозині 27 кор. — О. Ів. Романчукевич з Жовчева 50 кор. — О. Петро Літинський з Телячого 100 кор. — Ур. пар. в Бокові 50 кор. — О. Евст. Бартків з Романова 65 кор. — Громада Крехів 100 кор. — Ур. пар. в Новошинах, збірка началь. гром. Николи Юрчака 40 кор.

На гр. кат. Церков в Київі.

О. Іван і Зофія Давидовичі зі Львова 20 кор. — Ур. пар. в Германові 95 кор. — О. Тим. Ковалюк з Скнилова к. Львова 90 кор. — Ур. пар. в Олеську 160 кор. О. Петро Курчаба з Острова 64·66 кор. — Йосиф Дяків з Городиславич 66 кор. — О. Ів. Садовский з Глібович вел. 68 кор. — Ур. пар. в Добрянах к. Стрия 53 кор. — О. дек. Лукіян Січинский з Мшани — Суховолі збірка 200 кор., від себе 50 кор. — Ур. пар. в Дроговижу 150 кор. — О. Ант. Целевич з Лозинн 122 кор. — Ур. пар. в Синевідзку виж. 150 кор. — О. Ал. Гвоздецкий в Бєршеві 150 кор. — Ур. пар. в Куровичах 264·79 кор. — О. Вас. Стрільбицкий з Вишенки малої 200 кор. — О. Мих. Осадца з Задвіря 400 кор. — Ур. пар. в Залукві 170 кор. — Ур. пар. в Красній ад Петранка 18 кор. — О. Григор. Косар з Бужка 25 кор. — Євг. Дуткевич з Мальчиць 142 кор. — О. Ів. Адам з Рокитна 25 кор. — О. дек. Богд. Еліяшевский з Зашкова 100 кор. — Ур. пар. в Домажири 100 кор. Ур. пар. в Липівцях 40 кор. — О. Петро Стернюк з Добрян 120 кор. — О. дек. Йос. Логинський з Володимирець 50 кор. — Ур. пар. в Чанижи 32·40 + 52 кор. — Ур. пар. в Куткори 40 кор. — Ур. пар. в Золотниках збірка 101 кор. (з тим від захм. Кассіяна Верніцького 4 кор. і від п. Анни Медицької 2 кор.) — Ур. пар. в Денисові 50·51 кор. — Ур. пар. в Сушні 150 кор. — О. Теодор Сахно з Лагодова 111 кор. — О. Ів. Тимчук з Туря 140 кор. — О. Віктор Чорний з Вільшаниці 200 кор. — О. Ів. Чаргоринський з Зарваниці 50 кор. — О. Богд. Охримович з Корчина 140 кор. — О. Де ліця з Вітвиці 185 кор. — О. дек. М. Дзерович з Топорова, збірка в Топорові 134 кор., в Трійці 43 кор. — Ур. пар. в Тухли 20 кор. — О. Кароль Бардин з Ланів від парох. 30 кор., від себе 10 кор., разом 40 кор. — О. Ник. Демків з Хренева від парохії Дідилів 146 кор., зі скарбони в Дідилові 20 кор., від пар. в Хрєневі 64 кор., від п. і Людмили Демків 10 кор., разом 240 кор. — Ур. пар. в Николаєві н. Дн.: збірка в Николаєві 105 кор., Марія Ветичко 50 кор., разом 155 кор. — О. Еман. Січинский з Радчи Стан. Епархії 160 кор. — Ур. пар. в Завалові 70 кор. — Ур. пар. в Дашаві 15 кор. — Ур. пар. в Дмитрію 168 кор. — о. Ом. Боберський з Николаєва збірка в Николаєві 84·30 кор. в Підсоснові 32·18 кор. разом 116·48 кор. — Ур. пар. в Яблонові 20 кор. — о. Ник. Садовский з Глинян 300 кор. — о. Теофиль Дурбак з Струтина вижн. 60 кор. — о. Арк. Гуглевич з Седлиск 309 кор. — о. Денис Телішук з Огиневич збірка в Огиневицях. Городищу кор. і Це нар. 90 кор. — Ур. пар. в Залісцях 207 кор. — Ур. пар. в Камінці струм. 180 кор. — Ур. пар. в Товщеві 20 кор. — Ур. пар. в Оброшині 58 кор. — Ур. пар. в Павлові 86 кор. — о. Із. Гарматій з Стриганки 31·60 кор. — Ур. пар. в Молотові 110 кор. — Ур. пар. в Денисові 77·07 кор. — Ур. пар. в Млинищах 120 кор. — о. Вол. Ганицкий з Рудна 142·42 кор. — о. Вол. Підсонський з Белзця 69·58 кор. — о. Юл. Левинський з Лісник 100 кор. — Ур. пар. в Янчині 50 кор. — Ур. пар. в Старисках 88 кор. — о. Літинський з Лошнева 176 кор. — о. Ів. Юрків з Дубравки 140 кор. — о. Ів. Щербанюк з Івановець і Турад з коляди 100 кор. — о. Вас. Кушнір з Вербова з акафист. 70 кор., від Насті Семчишни 20 кор. від Анни Депас 10 кор. разом 100 кор. — Ур. пар. в Нараєві 100 кор. — о. дек. Єрон Кмицикевич з Могилиниці від себе 20 кор., збірка 304·30 кор. разом 324·30 кор. — Ур. пар. в Терєбовлі: о. Ст. Можнацький 20 кор. від себе, Пилип і Марія Качорівські з Клебанівки 20 кор., Текля Нога з Терєбовлі 7 кор., Текля Топольницька 10 кор., Іван Благітка 4 кор., Юлія Костельняк 3 кор., Аполонія Задірка з Кровінки 10 кор., збірка в Терєбовлі в церкві 302 кор., Текля Слівінська з Терєбовлі 10 кор., Тереса Самолук збірка 33 кор., Тереса Вороній збірка 32 кор., Юстина Турчинська збірка 13 кор., Теодора Дячок з Волиці 5 кор., Катарина Штогрин 6 рубл. — разом 469 кор. і 6 рублів. — о. Й. Заторский з Тростянця 35·50 кор. — о. Ник. Гатій з Берездовець від себе 14 кор. від пар. 71 кор. разом 85 кор.

— Ур. пар. в Глубічку 12 кор. і 11·93 рубл + 174 кор. і 13·03 рублів — о. Петро Гарасимів з Закомара 53 кор. — о. Мих. Якубів з Стрепинова 103 кор. Ур. пар. в Чертежи 150 кор. — о. Ів. Рейтаровский з Сорік від себе 26·61 кор., збірка в Сороках 123·39 кор. разом 150 кор. — о. Іп. Погорецький з Бродок 50 кор. — о. Ник. Янович з Хотіня і Загіря 158 кор. — о. Йос. Осташевский з Завидович 20 кор. — о. Тит. Глібовицкий з Фирлієвки 100 кор. — о. Вас. Сайкевич з Васючина 68 к. — Ур. пар. в Сваричеві 30 к. — о. Андрій Дубицкий з Побука збірка в Побуці 80 к., в Межибродях 67 к., в Тишівниці 50 к. разом 197 кор. — ур. пар. в Печенії 308 кор. — с. Ст. Мандзик з Ясеня від парох'ян і від себе 45 кор. — ур. пар. в Чагрові 50 кор. — ур. пар. в Тейсарові 150 кор. — о. Дм. Сеньковский з Сернок сер. 134 кор. — о. Ник. Білецький з Пацикова від себе 60 кор., від пар. 40 кор., разом 100 кор. — о. Іван Костюк з Куликова збірка в церкві в Воли барилівій 41·16 кор., від Анастасії Лотоцької 10 кр., збірка в церкві в Руданку лаяцкім 40 кор., з церкви 10 кор. разом 101·16 кор. — о. Йос. Яримович з Білого 25 кор. — о. Петро Яцишин з Рипянки від себе 8 кор., від парох 112 кор. разом 120 кор. — ур. пар. в Воли задеравацькій 45 кор. — о. Ник. Мриглолович з Грабової 200 кор. — о. Йосиф Петраш з Підгородець від парох'ян 123 кор., від себе 10 кор., від Лесі Петраш 10 кор. разом 143 кор. — ур. пар. в Обршині від філ. Церкви в Бартатові 50·60 кор. — ур. пар. в Зарудцях 60 кор. — о. Андр. Оліш з Сугрова від себе 20 кор., від парох. в Сугрові 50 кор., в Вербиці 50 кор., від Мих. Хруща 2 кор. разом 122 кор. — ур. пар. в Труханові 52 кор. — ур. пар. в Дмитрові від парох'ян і пароха 100 кор. — о. Оя. Чубатий з Оплічка 96·52 кор. — Церков в Русятках 13 кор. — ур. пар. в Чолганах 56 кор. — о. Йосиф Олійник з Ліщина від себе, з акафісту і від брацтва сестриць в Ліщині і Орішківцях 90 кор. — о. Ів. Пелех з Яричева нов. і ст. 238 кор. — о. Дм. Мигоцький з Кального 40 кор. — ур. пар. в Янові к. Теробовлі 127 кор. — ур. пар. в Павлові 68 кор. — о. Мих. Романишин з Ольхівця від себе 50 кор., від Анни Гловацької з Волощини 40 кор. і від парох. 310 кор. — разом 400 кор. — ур. пар. з Кутковець 100 кор. — о. дек. Ів. Королук з Чемеринець збірка 100 кор., від себе 5 кор., від п-ї Ант. Королукової 5 кор. разом 110 кор. — о. Онуфрій Сеньчук з Сілля Беньків 200 кор. — ур. пар. в ц. к. таборі в Гмінді: від Марії Гладун з Манасва 80 кор., Анни Долішної 20 кор., Катар. Сиротяк 10 кор., Анни Пайташ 10 кор., зі збірки П. Різника, Петра Гладича і Йосифа Пасічника 508·69 кор., збірка 614·05 кор. — **разом 1242·74 кор.** — ур. пар. в Полоничній 55 кор. — ур. пар. в Струтині ад Золочів 40 кор. — з коляди в Коростові 50 кор. — ур. пар. в Рівні 63 кор. — ур. пар. в Семигинові і Жулині 175·54 кор. ур. пар. в Підгайцях 200 кор. — о. Вол. Лотоцький з Повітна 60 кор. — ур. пар. в Дунаєві 40 кор. — о. Мих. Сенів з Любіня вел. 50 кор. — о. Вол. Лиско з Городка 200 кор. — о. Ів. Романчук з Жовчева 60 кор. — о. Ф. Свєргун з Брухович 100 кор. — ур. пар. в Горпині 55·16 кор. — ур. пар. в Богутині 120 кор. — о. Еман. Підлісецький з Утіхович 60 кор. — о. Йос. Терлецький з Лісевич 50 кор. — ур. пар. в Ляховичах подор. 35 кор. — Церков в Монастирці 55·70 кор. — о. Ів. Слободян з Виписк 124 кор. — ур. пар. в Гряді 289 кор. — ур. пар. в Вовкові к. Льв. 7 кор. — ур. пар. в Сколім 60 кор. — ур. пар. в Глинянах—Заставю 155 кор. — ур. пар. в Стрілкові 58 кор. ур. пар. в Кривій ад Радехів 50 кор. о. Лев. Курманович з Підлісок малих 100 кор. — ур. пар. в Бокові 20 кор. — Скільський ур. дек. в Ораві 20 кор. — ур. пар. в Наварії 150 кор. — ур. пар. в Стинаві збірка в Стинаві нижній 265 кор. (в тім жертви о. Ів. Щуровського 20 кор., Анни Турчин 12 кор., Таці Луций 10 кор., п. Мелянії Гевківної учит. 10 кор., Теклі Лецюк 10 кор., Теклі Стеньків 10 кор., Фесі Стаськів 7 кор., Фесі Гнатишин 6 кор., Розалії Андрусейко 14 кор., Матрони Прокопович 8 кор., Фесі Андрусейко 10 кор., Явдохи Турчин 10 кор.); збірка в Стинаві вижній 272 кор. (в тім жертви: Галі Сенів 12 кор., Кат. Василик 10 кор., Матія Пранника 10 кор., Павла Сенева

10 кор. Дм. Гавриляк 10 кор., Гриня Паровінчака 10 кор., Стеф. Паровінчака 10 кор., Галі Паровінчак 10 кор., Пелягії Паровінчак 10 кор. (етрні Гавриляк 10 кор., Броніслава Пагер, у разителя школи від збору учит. 20 кор.) разом 537 кор. — о. Ник. Стрільбицкий з Сорік ад Щирець 172 кор. — о. Вол. Ганицкий з Рудна від гром. в Рісні руській 74 кор. — о. Людовик Піагорецький з Солонки 98.70 кор. — ур. пар. в Лисиничах 100 кор. — о. Ст. Комар з Заболотоваць 124 кор. — о. дек. Евст. Бартків з Романова 150 кор. — ур. пар. в Чернушовичах збірка в Чернуш. 60 кор., в Журавниках 60 кор. 60 кор. разом 120 кор. — ур. пар. в Підгорках 43 кор. — ур. пар. в Лавочнім 65.20 кор. — о. дек. Йосиф. Охримович з Велдїжа збірка в Велдїжи 100 кор., в Новотині 100 кор. (в тім від Олени Беяк і Вас. Олійника по 10 кор.) разом 200 кор. — о. Ник. Романюк з Керниці 41 кор. — о. дек. Ст. Дінарович з Бортник 308.28 кор. — о. Ів. Яримович з Шоломиї 100 кор. — ур. пар. в Кальнім 100 кор. — ур. пар. в Руді сілецькій 20 кор. — ур. пар. в Курниках 48.15 кор. (в тім від пароха 4 кор-) — о. Т. Ковальский з Фраги від парохіян і від себе 31 кор.

Просто до Земельного Банку гіпотечного у Львові переслали на сю ціль по день 1. лютого с. р.

о. Франц Рабій 100 кор. — гр. к. Церкв в Підгайниках і Підгорільцях 167.40 кор. — ур. пар. в Поморянах 220 кор. — ур. пар. в Голешові 23 кор. — о. Ан. Танчаковский з Озірної 215 кор. — о. Вол. Семків збірка в Підберезцях 200 кор., в Миклашеві 100 кор. — ур. пар. в Хутарі 7.40 кор. — ур. пар. в Ялинковатім 44 кор. — Парохія Потік і Злипе 100 кор. — ур. пар. в Ілемю 120 кор. — о. А. Стецьмах і о. Т. Дуткевич 160 кор. — о. Евст. Качмарский з Славича 81 кор. — ур. пар. в Ясниска 100 кор. — о. О. Бучинський від пар. Гринів 72 к рон. — о. П. Петрицкий з Колоколина з коляди дівчат-сестриць 142 корон.

На український краєвий Комітет для виселенців.

Уряд пар. в Германові 10 кор. — уряд пар. в Куткори 20 кор. ур. пар. в Струтині ад Золочів 40 кор. — ур. пар. в Куткори 20 кор. — Скільський ур. дек. в Ораві 20 кор. — ур. пар. в Наварії 80 кор. — о. дек. Йосиф Охримович з Велдїжа-Новошина 126.

На краєвий червоний Хрест.

о. Вол. Підсонський з Белзця, від Филемона Мудрого 4 кор. і від Юлії Миськів 20 кор. разом 24 кор. — ур. пар. в Куткори 10 кор.

На Святочні дарунки для інвалідів.

о. Антоній Целевич з Лозини 36 кор.

На захист українських Січ. Стрільців.

о. Ів. Рейгаровский з Сорік к. Льв. складка на Службу Божу благодарну за побіду в Італії відправлену в Сороках 345.80 кор., в Ляшках муров. 176 кор., з ак фісту в Жидятичах 32 кор., збірка в Церкві в Сороках 19.50 кор., в Жидятичах 32 к р., разом 605.30 кор. — Марія Кулицка з Розворян 7 кор.

На інвалідів українських Січ. Стрільців.

о. Вол. Яворский з Жиравки 250 кор. — ур. пар. в Ляшках кор. 20 кор. — о. Евст. Бартків з Романова 75+50 кор. — о. Лев. Сіліньский з Ражнева 25

26
кор. — ур. пар. в Струтні к. Золочева 40 кор. — о. Ром. Добровольский з Ся-
боди зол. 40 кор.

На отемнілих українських Січ. Стрільців.

о. Вол. Лотоцкий з Повітна 65 кор.

На українських Січ. Стрільців.

ур. парох. в Бокові 50 кор.

На Народну Лічницю.

ур. парох. в Липівцях 10.

На українські захоронки.

о. дек. Евст. Бартків з Романова 70+50 кор. — о. Ів. Рейтаровский з Со-
рік від себе 10-79 і збірка 19-21 кор. — разом 30 кор.

На бідні діти.

о. Іван Рейтаровский з Сорік від себе 10-35 кор., збірка в Сороках
99-65 кор., в Жидятичах 50 кор., в Ляшках 51 кор. разом 211 кор.

На українське педагогічне Товариство у Львові.

о. Роман Березинський з Оглядова 100+60 кор. — о. дек. Евст. Бартків
з Романова 70+50 кор. — о. Лев Сіліньский з Рожнега 25 кор.

На укр. школу ім. Шевченка у Львові.

о. Роман Березинський з Оглядова 15 кор.

На укр. школу ім. князя Льва у Львові.

о. Роман Березинський з Оглядова 15 кор.

На укр. школу ім. Грінченка у Львові.

о. Роман Березинський з Оглядова 15 кор.

На укр. школу ім. князя Данила у Львові.

о. Роман Березинський з Оглядова 15 кор. — ур. пар. з Липівцях 10 кор.

На волинські школи.

ур. пар. в Липівцях 20 кор.

На полонених в Росії.

Скільський уряд деканальний в Ораві 6 кор.

*За усі повисші щедрі жертви висказує Митрополит. Ординаріят Всч. Ду-
ховенству і Вірним повне узнанє і щирю подяку.*

Виказ жертв

на фонд для воєнно-отемнїлих

	К	с
До виказаних в ч. XIV. Арх. Від. з дня 31/12 1917 .	2	555.58
вплинуло :		
від Вс. ур. пар. Новосілка — Кут	100	
„ „ „ „ в Перегінську (збірка з коляди — жовнір Мих. Кропивич) (III. раз).	50—	
Збірка Вс. о. дек. Богд. Еліяшевського з Зашкова (II. р.)	50—	
„ о. Алекс. Коритка з Ляшок кор.	20—	
„ ур. пар. в Чертежи з коляди	50—	
З коляди в Коростові (Сколе)	12—	
Збірка о. Льва Сілінського з Ражнева	25—	
від Скільського ур. дек в Ораві	5—	
Разом	2	867.58

Всі сі гроші вислано Кураторії Фонду при ц. к. Міністерстві внутрішних справ.

Дякуючи сердечно в імени бідних отемнїлих за щедрі датки прошу о ласкаві дальші жертви.

о. Іван Чапельський.

НЕНРОЛЬОГІЯ.



о. **Алексій Зарицкий**, ювілят, висл. декан, совітник М. Конс. з відзн. крил. парох Турі великої долиного дек. помер дня 3 грудна 1917. в 85 р. життя а в 61 священства.

о. **Юліян Борачок**, парох Ілавча теребовельського дек. помер дня 29. грудня 1917. в 50 р. життя а в 24 священства.

о. **Яролав Роснецкий**, завідатель Струтиня нижного, рожнітівського декан. помер дня 27 січня 1918, в 33 році життя.

Душі їх поручають ся молитвам Всч. Клира.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріату.

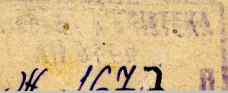
Львів, дня 14. лютого 1918 р.

Андрей Білецький

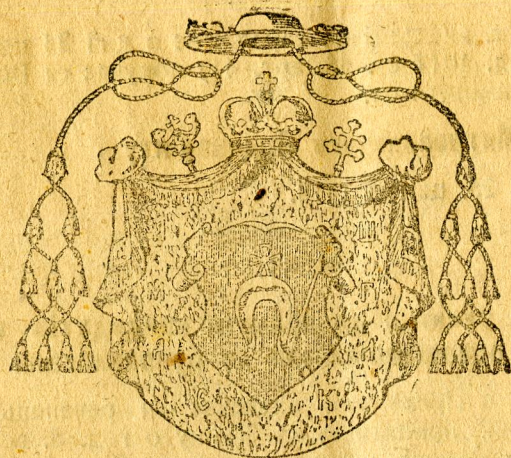
Офіціал.

Алексій Пясецький

заст. канцлера.



23950
31 1918 з. 3



Дк 5-46
Ом 12/1 1950

Львівсько - Архієпархіальні ВІДОМОСТІ

Річник XXXI.

Видано дня 30. цвітня 1918.

Ч. III.

Ч. 39.

Ч. 2796 — В справі читання св. Євангелія в українськiм тексті в перший день Воскресень Г. Н. І. Хр.

Наза питанє деяких Всеч. ОО. Митрополичий Ординаріят заявляє, що на перший день Воскресень Г. Н. І. Х. підчас Сл. Божої можна св. Євангеліє читати не лиш в мовах літургічних але і народних, длятого по перчитаню Євангелія в тексті церковно-словянськiм можна перчитати його і в тексті українськiм.

Апробований текст переводу на українську мову, можуть Всеч. ОО. набути в книгарні Ставропігійського Інститута.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів 13. цвітня 1918.

Ч. 40.

Ч. 2817. — Про введенє т. з. літного часу.

Повiдомляє ся Всч. Духовенство, що рішенєм Вис. Президії ц. к. Намісництва з дня 29 марта с. р. ч. 6367/пр. заведено також в сім році т. з. літний час від дня 15. цвітня до дня 16. вересня через пересуненє годинника о одну годину вперед.

ЛНБ ім. В. Стефанива
АН України



ЛНБ ім. В. Стефанива
АН УРСР
ЖК-1677

З покликом на тут. аналогічне заряджене з дня 24 цвітня ч. 1974 з минушого року (гл. Еп. Від. 1917 ст. 66, арт. 41) поручає ся Всч. Духовенству до сего зарядження точно примінити ся.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 25. цвітня 1918.

Ч. 41.

Ч. 3382. — Оголошене речинця до прийняття кандидатів стану духовного в дім презвітеріяльний до рукополагання.

Для рукополагання в Презвітери визначає ся реченець дня 8. мая 1918., в котрім то дни желаючі прийняття ту св. Тайну о год. 8. рано в церкві Архикадральній св. Георгія у Львові мають вислухати Службу Божу а по тій же в Митрополичім Ординаріаті особисто явитись.

В цілі узискання прийняття до дому презвітеріяльного обов'язані кандидати стану духовного внести до дня 5. мая 1918 свої подання до Митрополичого Ординаріату посредством Уряду деканального і заосмотрити подання слідуєчими свідцтвами:

1. Свідцтвом моральности і поведення виставленим через зглядний Уряд деканальний в запечатаній коверті, в котрім має бути виражено, чи кандидат що місяця сповідав ся і причащав ся і чи ходив в одіжи клерикальній.

2. Свідцтвом убожества потвердженням через дотичне ц. к. Старство.

3. Оженивші ся свідцтвом вінчання.

4. Урядовим посвідченням від дотичного ц. к. Старства, що проситель або не належить до стану військового, або що єму прислугує пільга з § 29. устави військової.

Примічаєсь при тім, що ті кандидати стану духовного, котрі перед трома роками окінчили науки богословські, будуть мусіли піддати ся іспитови зі всіх предметів богословських, як також з устава, співу і языка церковного; прочі же з устава, співу і языка церковного, і лише ті будуть допущені до рукополагання, котрі при тих іспитах окажуть ся належито успісблені.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 25. цвітня 1918.

Ч. 42.

Ч. 3282. — В справі збірки складок на Митрополичий Комітет ратунковий.

Митроп. Комітет ратунковий видав в тій справі слідуєчу

ВІДОЗВУ

до Всч. оо. Духовних, Хвальних парохіяльних Комітетів, церковних брацтва і Урядів громадських.

Для несення матеріальної і моральної помочи українському населенню Галичини, яке так тяжко потерпіло від світової війни, зав'язав ся Митрополичий Комітет Ратунковий під проводом всіх трох галицьких гр. кат. Архієреїв,

Его цілю єсть: „захистити бездомних, зберегти людність перед голодом і недугами, пособляти опіці опущених малолітніх дітей, облегчувати закупно і доставу предметів, необхідних для заспокоєня житєвих потреб і в тій цілі удержувати свої склади товарів, помагати у віднові і розвитку рілньничих господарств і інших підприємств, знівчених з приводу воєнних відносин“ (§. 3. статута, затвердженого ц. к. Намісництвом дня 31. січня 1918 до ч. 2461 XIII.)

До основаня сего завданя Комітет потрібує помочи ширшого загалу і гроший. Кому лежить на серці поміч тим нещасливим, що їх війна зруйновала, зволить приступити в члени льокального Комітету складкового і заняти ся збиранем жертв і складок на ціль Комітету.

Високе ц. к. Намісництво у Львові рішенем з дня 4. цвітня 1918 ч. 6540 през. дало дозвіл на збиранє добровільних жертв і складок на ціли Митрополичного Комітету ратункового по цілім нашім краю, протягом цілого світлого тижня т. є. 5. до 12. мая н. ст. 1918.

Льокальні складкові Комітети зволять з покликком на згадане розпорядженє повідомити свої ц. к. Староства про уконституованє і склад Комітету, а після укінченої збірки переслати виказ жертв і гроші до М. К. Р. у Львові, на руки Краєвого Союзу Кредитового, Ринок ч. 10 ч. вкл. кн. 11.000.

Поратувати тих нещасливих, які понесли великі жертви при обороні краю і держави, є нашим християнським, горожанським і народнім обовязком. Наш український нарід мусить сам себе поратувати, а помочи треба скорої і щедрої, бо нужда велика, нарід гине від біди, голоду і холоду.

М. К. Р. має надію, що на его голос відкликне ся кождий, кого війна пощадила; у такій наглій потребі ні одна парохія, ні одна церков, ні одно брацтво, ні одна читальня, ні одно товариство, ні одна громада, не відкаже своєї щедрої помочи, і щирого попєртя. А слези радости і вдячна молитва сиріт, бездомних, голодних, неоди́тих, необутих і скитальців нехай стане за заплату.

Від Митрополичного Комітету ратункового.

У Львові дня 18. цвітня 1918.

Д-р. Анкевич
секретар.

о. Боцян Епп.
голова ратункого Виділу.

Подаючи до відома Всєх. Клирови і Вірним Архієпархії відозву М. К. Р. Митрополичий Ординаріят поручає Всєх. отцям, щоби заняли ся так зорганізованєм парохіяльних і місцевих комітетів складкових як і переведенєм сеї збірки. Належить пояснити вірним ціл і вагу взаїмної помочи ак також пригадати християнський обовязок помочи ближньому у его нещастю. Митрополичний Ординаріят позваляє на сю ціль збирати жертви по Церквах, на жертвованє відповідної суми із церковної скарбони і братських грошей. В виду загальної і великої нужди серед нашого населєня, навіщеного війною, Митроп. Ординаріят має всю надію, що Всєчесне Духовєньство переведе сю збіркєву акцію з як найбільшою ревностию і успіхом.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріату.

Львів дня 23. цвітня 1918.

Ч. 3335. — Відозва Комітету „Живого пам'ятника“.

Комітет „Живого пам'ятника“ відніс ся письмом з дня 20 цвітня с. р. до Митроп. Консисторії з просьбою о поміщенє в АЕп. Відомостяк слідууючої відозви:

400.000 КОРОН

Дня 11. н. ст. цвітня 1918 р. минув рік, як видано поклик до збираня складок на „фонд ім. митр. Андрея Шептицького для українських сиріт“.

Протягом року зложила українська громада в Галичині на сю ціль чотириста тисяч корон, щоби з одної сторони пошанувати працю, неволю, терпіня і поворот Ексц. Митрополита, а з другої, щоби прийти з помочию нещасливим українським сиротам, яких батьки поклали голови на побоевищах або виселеню.

І хоть як гарно свідчить ся збірка про жертволюбивість нашого громадянства, то всех годі не завважати, що до наміреної ціли — зложеня що найменше міліона корон — ще далеко.

Богато людей, інституцій та громад не почувало ся ще доси до обов'язку зложити жертви на вічний фонд, що має отирати слези найнещасливішим з поміж нещасливих, та виводити їх в люди у хосен для рідної землі.

Тому відкликуємо ся ще раз до цілого українського громадянства в Галичині, щоби в ім'я любови, яку Всевишній бачить і нагороджує, слала жертви для українських сиріт. За жертву любови Бог охоронить тих, що борють ся на побоевищах, та верне женам мужів, дітям батьків, родичам синів!

Хто має діти і радїє ними, нехай тямить, що багато безпомічних і бездомних сиріт блукає по пожарищах та шукає теплого серця отця і матери. Чимало сиріт упало вже жертвою холоду і голоду та безмежної нужди. Спасаймо тих, що ще остали при житю.

Відкликуємо ся до всіх: священників, урядників, учителів, щіщан і селян до українських жовнів, до нашого жіноцтва та просимо о датки на вкл. кн. „Дністра“ у Львові ч. 10.300.

Не бувби сей чоловіком, що перейшовби біля сироти без слова розради для неї, та хто не подавби їй помічної руки.

Батьки і матери, братя і сестри і ви, українські діти, кождий, хто йно може, спішіть з датками, щоби сироти не пропадали для нашого народа, бо на тім поколіню, яке підрастає, основана будуччина української землі.

ЗА КОМІТЕТ „ЖИВОГО ПАМ'ЯТНИКА“:

Вергановська Евгенія, о. Дзерович Юліян, Іванович Антін, о. Лежогубський Теодозій, о. Лициняк Василь, Др. Сяюзар Роман, Др. Студинський Кирило, Др. Федак Стефан, Федусевич Мирон.

Як отже з радостию довідуємо ся з повисшої відозви, осягнув „фонд ім. Й. Ексц. Митрополита Андрея гр. Шептицького для сиріт“ при помочи Божій і щирім попертю великої частини нашої суспільности а в першій мірі нашого Духовенства протягом одного року висоту 400.000 корон!

Зваживши, що призначенем сего фонду буде ратованє українських сиріт з цілого нашого краю по закінченю світової війни, коли держава перестане давати підмоги на удержанє теперішних воєнних захистів, а цілий тягар вихованя тих невинних жертв війни спаде на нас самих, є річию конечною, щоби сей

фонд досягнув намірену висоту одного мільона корон, бо тільки тоді сповнить він свою високо-гуманітарну і національну задачу.

Митрополича Консисторія має надію, що сей поклик найде відгомін у серцях всего Всч. Духовенства і всіх вірних АЕпарахії без виїмку, — так що в протягу слідуєчого року доконче потрібна до сего живого намятника квота 1,000.000 корон буде досягнєня.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 24. цвітня 1917.

Ч. 44.

Ч. 3403. — Відозва Комітету будови Церкви Воскрєсєня Господнього на Городецькім передмістї у Львові.

Слава Богу Ісусу Христу!

Кільканайцять величавих будівель двигнув український нарід у престольнім городі Галицької України, щоби були огнищами його народного розвитку. Тількиж краєвих Товаришень оснував він, щоби піддержували його культурно-економічні змаганя.

І честь йому за се!

Про одно тільки призабув він! Доси не двигнув своїми спільними лептами ні одного Божого дому, який по вічні часи був би свідком його релігійних почувань. Ні при чім тут оправданє, що в кожній громаді є свій Божий дім, бо прецінь кожний Українець має свій кут, в яким може працювати для спільних ідей, а прецінь уважає конєчним оснєвувати спільними силами осередки свого народного житя.

Тяжкі часи пережив і переживає гр. кат. українське населєнє Галичини в послїдних літах. Були такі, що сміли навіть піддавати ся в сумнів його католицькі почуваня... Хто зна, які ще прийдесть ся йому переживати, хоч зійшло для нього сонце волї та отвирає ся перед ним широке поле до праці в хосєних висєких ідей, до яких він по словам Святїйшого Отця Урбана VIII. накликає тим, що він католицький і східного обряду?

Двигнїм спільними лептами Божий дім в городі князя Льва! Най він буде всєнародною подякою за се, що стало ся доси, най буде всєнародним благомєм о красшу будучність для сьв. Унії та вірного їй українського населєня Галичини. Най буде межою між сумною минувшиною та красшою будучністю.

А при тїм най служить він матерю для гр. кат. населєня цілого одного перемістя міста Львова, населєня численного та незаможного, яке не маючи спромоги власними силами побудувати собі Божий дім, відчужує ся від обряду і стає рівнодушним для народних ідей. Сим способом сповнимо ще і велике діло любови супроти гр. кат. населєня городецького передмістя міста Львова, яке полишенє самє собі не видержить страшного напору, пропаде для Церкви, пропаде для народу.

Чи ж потреба більше слів заохоти? Ні! Для тих яким дорога наша віра, обряд та народність вони вистарчають. Для рівнодушних вони злишні. Та сих дасть Бог не буде серед українського населєня Галичини, серед вірних дітей сьв. католицької Церкви і народу.

Руководячи ся отсими ідеями оснував ся у Львові комітет, який поставив собі метою вибудувати на городецькім передмістї Церков жертвами гр. кат. населєня Галичини, а отсим відзиває ся до всіх.

Не покупіть своїх жертв. Не людям дасте їх, а Богови. Він Вам не покупить своїх ласк. В сотеро віддасть Вам. Тепер гріш дешевий, а для Комітету кожний сотик вельми дорогий.

До Вас, ВПр. Отці духовні, що львиною частию причинили ся до здвигнення народних домів. До Вас кличемо!

Познакоміть своїх вірних в проповідях з ідеєю Комітету, заохотіть їх до жертв. Зарядіть у своїх Церквах всенародну збірку, жертвуйте на сю ціль один Акафіст!

Ми пересвідчені, що коли наші щирі слова знайдуть відгомін у Ваших щирих серцях, то до двох-трех місяців буде Комітет розпоряджувати такою сумою, що в хвилі, якої так очікуємо всі без виїмки, в хвилі всесвітнього мира, буде міг кинути підвалини під Церков „мира“, яка буде найкрасшим пам'ятником для тих наших братів, що в борбі о мир, не діждали ся його.

Им'яй уши и слышати, да слышитъ!

З сим числом АЕпарх. Відомхстий пересилає ся і чеки Комітету будови Церкви на Городецькім передмістю для використання при евентуальній висилці зложених жертв.

Від Комітету будови Церкви на Городецькім передмістю.

Львів, дня 24. цвітня 1918.

Т. Войнаровский.

Справа будови Церкви на Городецькім передмістю у Львові, як з повисшої відозви оказує ся, є так пекуча і конечна, що обовязок наш як католиків і Унраїнців домагає ся, щоби ми се діло всіми силами як найскорше за помочию Божою довершити старали ся.

Тому Митроп. Ординаріят поручає Всч. Духовенству, щоби тою справою як найживійше заінтересувало ся єї між вірними цілим серцем єї попирало та до здійсненя єї всіми силами допомогло, а буде се великий пам'ятник так духовного як і національного нашого відродження і воскресеня.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріяту.

Львів, дня 28. цвітня 1918.

Ч. 45.

Ч. 3329. — Відозва українського краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодіжню.

„Українське Краєве Товариство охорони дітей і опіки над молодіжню“ надіслало до поміщення в АЕп. Відомостях слідуочу відозву:

„Одною з областей нашого національного житя, неторканих до недавня нійкою організаційною працею, була опіка над дітьми. Просвітним, культурним, науковим, господарським потребам нашого народу присвячена діяльність цілого ряду наших організацій, які автономно управляють певними сферами суспільного житя, та проте в білянсі нашого національного дорібку за послідні де ятилїтя не помічувалось недостачі організації, що займалась би опікою над українськими дітьми. Що йно з кінцем минулого року почало у Львові свою діяльність Українське Краєве Товариство охорони дітей і опіки над молодіжню.

Про konieczність такого Товариства для нас тут, у Східній Галичині, шкода гаяти слів. Діло в тім, щоби вся суспільність зрозуміла вагу нової організації і щоби кождий з наших громадян пособляв її діяльності коли вже не своєю працею, то принайменше своєю приналежністю до нового Товариства.

Ще одно: щоб акції того Товариства не утруднювано, а то й — не розбивано ніякими окремими організаціями в області опіки над дітьми. Українське Краєве Товариство має багато ширший круг ділання, як всякі наші воєнні організації, що опікують ся дітьми. Коли ті послідні мають характер тільки переходових інституцій, які в першій мірі мають захистити воєнних сиріт в теперішню добу, то згадане Товариство поза тим (воно також веде воєнні сирітські заходи) має стати о дин о ким органом національної опіки над дітьми по думці законних приписів.

Коли не сміємо собі самі утруднювати одностайної праці в області національної опіки над дітьми, то тим менше можна нам пособляти розвиток чужих товариств, що бажали би взяти у свою оборону українських дітей. Маємо на думці Східно Галицьке Товариство охорони дітей і молодіжи у Львові. Так минулого року з фондів для сиріт у Східній Галичині в сумі 180.000 К., приділило оно польським організаціям 150.000 а українським тільки 30.000 К., а причина того стане ясною, коли відмітимо, що на двайцять кількох членів Виділу того товариства покликано тільки 4 (чотирьох) Українців.

Одначе з огляду на те, що за товариством сим стоїть могуча державна судова організація та що наша суспільність мало в тій справі зорієнтована, до згаданого товариства вступають і Українці. Вступають мимо того, що з виділу сего товариства виступили всі члени Українці, а саме: член Виділу краєвого ради. Іван Кивелюк, радник дв. Олександр Барвінський, та п. Ольга Бачинська, та що Митрополичий Ординаріат відмовив ся від делегації свого відпоручника до того виділу.

Сподіємо ся, що дієть ся се тільки наслідком непорозуміння, спричиненого тим, що товариством сим видають ся відозви і інші письма, на яких поміщуєть ся дальше підписи згаданих українських діячів, хоч вони заявили, що до виділу не належать. Нехайжеж наші люди не дають ся ввести в блуд і нехай не вступають до нової організації, яка хотіла би спільно з нами без слушного узгляднення наших потреб розвивати ся. Ті Українці, що там вступили, нехай безпроволочно зголосять своє виступлене.

Особливо наші священники повинні в народі поширювати клич національної опіки над дітьми, приєднувати йому як найбільше число членів між селянами та збирати у своїх церквах жертви на опіку і виховане українських сиріт для Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодіжкою. Нехай у своїх церковних проповідях заохочують своїх парохіян, щоби громадно вписували ся в члени згаданого Товариства. Членом Товариства може стати кождий селянин чи селянка: річна вкладка виносить тільки 2 К. Коли-би в кождій українській громаді вписало ся в члени Товариства тільки 100 людей, то Українське Товариство охорони дітей мало-би доволі фондів, щоби обняти своєю опікою кожною занедбану українську дитину.

Тому нехай кождий Українець і кожда Українка стане членом Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодіжкою. Вкладки і добровільні жертви просить ся присилати на адресу: Львів, ул. Домініканська ч 11^а.

Відозву сю подає ся до відома Всечесного Духовенства і до застосування ся.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 25. цвітня 1918.

Ч. 1980. — В справі релігійно-морального піддвиження населеня нововідзисканих обшарів східної Галичини.

Ц. к. Міністерство Віроісповідань і Просьвіти видало на предложене ц. к. Уряду виживленя під днем 23. січня ч. 34187. обіжник, присланий Митроличій Консисторії ц. к. Намісництвом, в справі піддвиження нововідзисканих обшарів східної Галичини. В обіжнику сказано :

„Населене східних повітів Галичини зістало здеморалізоване під впливом російської революції, серед якої жило протягом п'ятиох місяців. Поняте „свободи“, якої вершком уважає ся нехтоване всякої власти і поділ чужої власности“ запустило скоро коріне в душі селянина. Безпереривний вид рабунку і нищення, якого безкарно допускали ся російські війська протягом трех літ, придусили всяке почуте справедливости, а безнанстанне безчещене Божих домів і їх Слуг підкопали глибоко духа релігійности. І поведене побідних війск не причинило рівнож ся до піднесеня морали. Проте є річю безумовно потрібною, щоби відповідними поучуваннями і поворотом дотичних душпастирів двигнути морал населеня. Тимто треба Всч. душпастидат дати можність як найскорійшого повороту до своїх посад, і в тій цілі треба відбудувати, хочби провізоричні парохіялвні доми та Церкви.

Наколи би праця парохіяльного духовенства була утруднена через се, що душпастирі не можуть розпочати нормальної діяльности у своїх парохіях, з причиним знищення церкви та парохіяльних будинків, звертає ся увагу на розпорядок ц. к. Міністерства Віроісповідань і Просьвіти з 20. вересня 1917. Ч. 16180 16, по мисли якого відбудова церковий і парохіяльних домів мусить бути переведена в першій мірі, щоби для добра загалу населеня можна було підприняти душпастирську діяльність“.

Отсей обіжник подає Митрополичий Ордннаріят до відома Всч. Духовенства і як найгорачійше припоручає ужити всіх способів, щоби релігійно і морально піддвигнути населене східних повітів, яке під впливом воєнних подій потерпіло не лише матеріяльно але і морально.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 25. цвітня 1918.

Ч. 3284. — Відозва Намістниківського Комітету ратуткового для освободжених областей краю.

Намістниківський Комітет ратунковий для освободжених областей краю під протекторатом Його ціс. і кор. Апостольської Величности Цісаря і Короля Карла І. надіслав сюди слідуючу відозву з дня 7 цвітня с. р. ч. ¹⁰⁸⁹ пр. К. Р. ви-
стосовану до Митрополичого Ординаріату враз з друкованою відозвою до кожного Уряду парохіяльного, яку в залученю пересилає ся.

До Всесвітлїйшого гр. кат. Митрополитального Ординаріату у Львові.

Намістниківський ратунковий Комітет, що має широкий і далекосяглий обсяг діланя в несеню помочи населеню тяжко навіщеному нещастем війни в по-

в'їтах найпізнійше освободжених з під ворожого наїзду, мусить бороти ся з недостатком фондів, що служать до сеї ціли а є вже на вичерпаню.

Для придбання їх оглядає ся пильно за відповідними средствами і між иншим постановив іміти ся підпринятя, яке віщуючи добрий фінансовий успіх для гуманітарної справи, може разом з тим мати неабияке значіне, подаючи цінний документ для історії і культури нашого краю.

Має ним бути видавництво великого альбома, представляючого знищене Галичини в обильнім доборі видів міст, сіл і всіляких памятників церковного і світського будівництва, показуючих їх в стані перед війною і по їх знищеню.

Іде отже о збиране як найбільшого материялу тих видів в роді фотографічних знімків, рисунків і т. д, з відповідним текстом, містячим найважнійші подробищі і дати, які відносять ся до повстання і всіх історичних хвиль даних памятників, та до їх знищеня.

Без сумніву одним з найважнійших і найбогатших таких материялів будуть види і привязані до них поясненя на поли церковного будівництва.

О сей материял удає ся Намісниківский ратунковий Комітет до ОО. Парохів і Завідателів парохій, а не знаючи точно їх назвищ і службового характеру сміє просити умильно Всесвітлійший Ординаріят о ласкаве посередництво в сім згляді, а саме о порученє, аби долучені відозви були доповнені на вні точними адресами сьвящеників, для яких призначені, а відтак розіслані їм при нагоді урядових переписок, що відходять з канцелярії Всесвітлішого Ординаріату.

Крім сего сміє Намісниківський ратунковий Комітет просити горячо о ласкавий вплив на підвласне духовенство, аби можливо скорим, точним і відповідаючим ціли виповненем сеї просьби допомогло успішно до повідження видавництва, яке розходячи ся далеко в краю і поза его границями, повинно стати ся проречистим свідощтвом і минулого щастя і культури і величи нещасть, які в теперішній страшенній війні завдали їй такі удари. Не треба додавати, що згадане видавництво, о скільки вміє відповісти ціли, послужить з немалою користю до розповсюдженя у нас і заграницею відомостей о історії нашої церковної архітектури а по части і історії церкви на Руси.

З тих зглядів Намісниківський ратунковий Комітет має надію, що Всесвітлійший Ординаріят признаючи вагу справи зволить причинити ся до єї успішною поалагодженя ласкавим відповідним зарядженя.

Урядуючий Президент:

Дембовский".

З огляду на вельму хосенну ціль, яку має на оці висше згаданий Комітет, Митроп. Ординаріят поручає Всч. Духовенству, щоби так, як сей Комітет просить, скорим, точним і відповідаючим ціли виповненем его просьби допомогло успішно до найгарнійшого викінченя і найліпшого повідження сего видавництва.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 25. цвітня 1918.

Ч. 3033. — В справі донесень про ушкоджене війсьними діланнями церков.

Ц. к. краєвий Уряд Консерваторський в Кракові відніс ся до Митроп. Консисторії в повисшій справі письмом з дн. 7 цвітня с. р. ч. 193, яке отсе в переводі наводить ся.

„Тут Уряд має честь донести, що на основі рескрипту ц. к. Центральної Комісії для опіки над старинностями Ч. 5345 з дня 12 грудня 1917 зістав історик штуки Д-р Йосиф Пеленьський заангажований як фахова помічничка сила спеціально для справ опіки над українськими пам'ятниками штуки. Він то буде обіздити як делегат тут. Уряду передовсім церкви ушкоджені війсьними діланнями в цілі предкладання справоздань і внесень в справі їх консервації.

В цілі улегчення сеї акції просить ся візвати Всч. Духовенство, щоби надсилало тут. Урядови докладні зголошення про ушкоджене всіх старших церков походячих з перед 1800 року з наведенем 1) дати походження церкви, 2) описом ушкодження так в структурі як і внутрішнім урядженю, 3) в приближеню коштів направи. До зголошення належить долучити по можности фотографію церкви перед або по ушкодженю. Інформації сі приспішать акцію відбудови“.

Др Тадей Шидловский

ц. к. краєвий консерватор

Подаючи повисше письмо до відомости Всч. Духовенства, поручає ся желаний виказ церков походячих з перед 1800 року, а ушкоджених війсьними діланнями з долученем вимаганих прилог в інтересі так самих церков як і нашої церковної штуки до ц. к. Консерваторского Уряду в Кракові переслати.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 13 цвітня 1918.

Ч. 2916. — В справі збірки біля для вертаючих з неволі жовнірів.

Президія Епископських Конференцій прислала сюди слідуючу відозву:

An die P. T. hochw. Ordinariate! Das ergebents gefertigte Präsidium wurde ersucht, nachstehende Bitte an die einzelnen hochw. Ordinariate zur hochgeneigten weiteren Veranlassung zu senden, was hiemit geschieht: „VI. Wäschsammlung für die aus der Kriegsgefangenschaft zurückkehrenden Soldaten. Zu Tausenden kehren jetzt täglich unsere braven Soldaten aus der russischen Kriegsgefangenschaft heim. Was ihnen fast durchwegs mangelt, ist reine **Leibwäsche**. Die Wäsche, welche sie am Leibe tragen, ist zumeist zerfetzt und verlaust. Sie muss ihnen, um nicht damit ansteckende Krankheiten, insbesondere das tückische Fleckfieber einzuschleppen, abgenommen und durch reine Wäsche ersetzt werden. Vielfach haben die Heimkehrenden überhaupt keine Wäsche am Leibe. Da die Heeresverwaltung über die für diesen Zweck nötige Wäschereserve derzeit nicht verfügt, wird in ganz Österreich-Ungarn eine Aktion zur Sammlung freiwilliger Wäschegaben veranstaltet. Die hochw. Herren Seelsorger werden dringeng ersucht, von der Kanzel aus die Gläubigen auf die Notwendigkeit dieser **Wäschsammlung** aufmerksam zu machen und die Sammlung selbst in jeder Weise fördern zu helfen“. Präsidium der bischöfliche Konferenzen, Olmütz, 4. April 1918.

Leo Kardinal von Skrbensky.

Подаючи повисшу Вис. відозву до відома Всч. Духовенства поручає ся сю справу вірним пояснити і своїм словом і приміром до жертв для наших братів жовнів, вертаючих з полону заохотити.

Від гр. кат. Митрополичого Судиаріяту.

Львів, дня 12 цвітня 1918.

Ч. 50.

Ч. 3.384. — В справі збірки овечої вовни.

Уряд збірки вовни для Галичини і Шлєска в Кракові, ул Ясна ч. 6, відніс ся сюди в повисшій справі письмом з дня 30 цвітня 1918, ч. 706/uss. в яким сказано :

Nach wie vor ist die Aufbringung von Schafwolle zur Deckung des Heeresbedarfes dringend notwendig.

Im Interesse unseres kämpfenden Heeres ist es daher von eminenter Bedeutung, dass jeder einzelne Schafbesitzer unbedingt, seiner Pflicht nachkommt und die von der Schur gewonnene Schafwolle restlos abführt.

Die Wollsammelstelle Krakau ist durch die Erlässe des k. u. k. Kriegsministeriums und des k. k. Handelsministeriums beauftragt, die Aufbringung dieses wichtigen Rohmaterials in Galizien und Schlesien durchzuführen und beginnt mit dieser Tätigkeit nach erfolgter Schur.

Die nächste Schur findet in Frühjahr statt.

Zur Enterstützung ihrer Tätigkeit bittet sie neuerdings die unterstelle hochwürdige Geistlichkeit zu beauftragen, dass sie durch Verkünden von der Kanzel und durch sonstige Belehrungen die Bevölkerung entsprechend aufklärt

Durch diese Aufklärung wird nicht nur diese hochwichtige Aktion ausserordentlich gefördert, sondern werden auch die Schafbesitzer vor Strafen bewahrt, da eine Nichtlieferung strenge Strafen nach sich zieht.

Hiesige Stelle bittet ferner das hochwürdigste Konsistorium dieses Schreiben zu bestätigen und mitzuteilen, was es gütigst in dieser Angelegenheit veranlasst hat

Die Wollsammlung beginnt in Laufe des Monates Mai.

З покликом на тутейші заряджень в тій самій справі з минушого року, а іменно з дня 15 червня ч. 3309 (зри АЄп. В. 1917 стор. 90 арт. 60) і з дня 15 жовтня Ч. 5828 (зри тамже ст. 119 арт. 84) поручає Всч. Духовенству вірних про конечність сего зарядження поучити і до охотного сповнення сего патріотичного обовязку заохотити.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 27. цвітня 1918.

Ч. 51.

Ч. 675. — Ще в справі дорожничого додатку для дітей священник

Пригадує ся Всч. Духовенству тут. зарядженє в тій справі з дня 30 січня Ч. 675 (гл. АЄп. Від. 1917 ст. 12. арт. 10) з тим, щоби Всч. ОО. котрі єще того зарядження не виконали і ані до ц. к. Намісництва ані до Митроп. Консисторії

сего виказу не вислали, **безпроволочно** — у власнім інтересі — до Митрополичої Консисторії Його надіслали.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 27 цвітня 1918.

Ч. 52.

Ч. 3167. — В справі діла: „Huldigungswerk der Artillerie an Seine k. und Apostol. Kgl. Majestät“.

Вис. Управа Артилерії віднесла ся сюди письмом з дня 12. цвітня 1918. ч. 103 в справі поручення до бібліотек діла, яке за дозволом Його Ц. і Кор. Апост. Величності ч. 1817 з 18. III 1918 видає в честь Його Величності ц. і к. Генеральний Інспекторат Артилерії і ц. і к. Інспекторат кріпостної Артилерії в порозуміню з ц. і к. Міністерством війни, ц. к. Мініст. краєвої оборони, кор. угор. Мініст. Гонведів і іншими еще Вис. військовими властями і в яким словом і образно зясовані великі і славні діла сего рода оружя в світовій війні. Виданем сего діла займає ся Його Ексцеленція ц. і к. Тайний Радник Фельдцайгс-майстер Адальберт Едлер фон Бенда, а має оно на ціли виразити у власнім краю і заприязненій та неутральній заграници почесне узнанє діланям нашої артилерії.

Поручає ся отже се виданє з тим, що буде оно троякого рода:

1) Головне — в 1000 примірниках по 750 кор., з якого перший примірник буде вручений Його Величності і в яким будуть принотовані імена всіх, що єго замовляють.

2) офіцерське (Offiziersausgabe) по 300 кор. за примірник.

3) жовнірське (Mannschaftsausgabe) по 7 кор. за примірник.

Хто хотів би набути одно з тих видань, має віднести ся з замовленєм до: „Huldigungswerk der Artillerie an Seine k. u. k. Apost. Kgl. Majestät, Verwaltung Wien 3. obere Bahngasse 22.“ з докладним поданєм своєї адреси, і якого рода, по якій ціні та кілько примірників для себе жадає.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, 25. цвітня 1918.

Ч. 53.

Ч. 3021. — В справі відосланя виказів уроджених, вінчаних і померших між евакуованими до власних урядів парохіяльних.

Поручає ся Всч. урядам парохіяльним, в обрубі котрих були або еще є евакуовані обряду гр. кат., щоби відсилали викази уроджених, вінчаних і померших до парохіяльних урядів, з відки виселенці походять.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів дня 19. цвітня 1918.

Х р о н і к а .

Поч. Світником Митроп. Консисторії іменований:

Ч. 2581. — Всч. о. Софрон Глібовицький, професор релігії при ц. к. гімназії в Бродах.

Крилошанськими відзнаками наділені:

Ч. 2705. — о. Йосиф Малиновский, парох в Жукові.

„ — о. Лука Нестор, парох в Ремизівцях.

Ч. 2582. — о. Николай Стеткевич, парох в Зарудю.

„ — о. Омелян Король, парох в Саранчуках.

„ — о. Демитрій Шуль, парох в Бруховичах.

Завідателем деканата Грималівського іменований:

Ч. 2743. — о. Іван Іванчук, парох в Товстім.

Канонічну інституцію на парохії отримали Всч. ОО.:

Ч. 2434. — о. Іван Кулик, парох в Сопоті на парох в Підгородцях дек. Скільського

Ч. 2602. — о. Теодор Мурович, пар. в Лолинї, на парох. в Сервирах дек. Озірянського.

Ч. 2951. — о. Петро Смик, сотр. в Галичи, на пар. в Жовчеві дек. Рогатинського.

Ч. 3283. — о. Григорій Редчук, пар. в Труханові, на пар. в Висипівцях дек. Озірянського.

Душпастирські посади отримали Всч. ОО.

Ч. 2212. — о. Йосиф Мартинович, завідательство в Городищу дек. Козлівського.

Ч. 6379. — о. Ярослав Літинський, ехсигг. сотруд. в Лубянках ниж. дек. збаражського.

Ч. 1975. — о. Людомир Присташевский, ехсиг. завід. в Івачові дек. тернопільського.

Ч. 2254. — о. Никифор Клубок, ехсиг. зав. в Білім дек. нараївського.

Ч. 2404. — о. Петро Лящук, завід. в Суходолах, дек. брідського.

Ч. 2434. — о. Йосиф Петраш, зав. в Сопоті, дек. скільського.

Ч. 2409. — о. Теодор Була, зав. в Плїснях, дек. зборівського.

Ч. 2603. — о. Володимир Склекович, зав. в Залїзцях старих, дек. залозенького.

Ч. 2603. — о. Володимир Склекович, ех. зав. в Білоголовах, дек. оліївського.

Ч. 2674. — о. Мартин Балюта, ех. зав. в Полоничах, дек. глинянського.

Ч. 2211. — о. Евстахій Гайдукевич, зав. в Носові, дек. підгаєцького.

Ч. 2532. — о. Михайло Качорівский, зав. в Беньківцях, дек. стріліського.

Ч. 2514. — о. Василь Левицкий, ех. зав. в Грималові, дек. грималівського.

Ч. 2552. — о. Евген Чубатий, ех. зав. в Ракоболтах, дек. буського.

Ч. 2587. — о. Максиміліян Коверко, зав. в Лолинї, дек. долиньського.

Ч. 2632. — о. Антін Підгорецький, ех. зав. в Якимові, дек. милятинського.

Ч. 2657. — о. Михайло Власенко ех. зав. в Прислупі дек. перегінського.

- Ч. 2670. — о. Антін Онуферко, зав. в Козівці, дек. микулинецького.
 Ч. 2689. — о. Микола Винницький, зав. в Луці малій, дек. грималівського.
 Ч. 2253. — о. Микола Данилюк, зав. в Увиню, дек. лопатинського.
 Ч. 2781. — о. Володимир Балько, зав. в Довгім, дек. теребовельського.
 Ч. 2877. — о. о. Лука Семків, сотр. в Галичи, дек. галицького.
 Ч. 2952. — о. Евстахій Теодорович, сотр. в Заднишівці, дек. скалатського.
 Ч. 2963. — о. Антін Стельмах, сотр. в Перегінську, дек. перегінського.
 Ч. 3013. — о. Стефан Ковалів, зав. в Болахові, дек. болахівського.
 Ч. 3061. — о. Мих. Гайдукевич, зав. в Новім селі, дек. новоселецького.
 Ч. 3077. — о. Михайло Качоровський, сот. і с. р. в Куровичах, дек. глинянського.
 Ч. 3114. — о. Александер Ілевич, ек. сотрудник в Новиці, дек. калуського.
 Ч. 3136. — о. Володимир Бабій, зав. в Струтині нижній, дек. рожнітківського.
 Ч. 3706. — о. Др Володимир Пеллїх, зав. в Радехові, дек. радехівського.
 Ч. 2953. — о. Стефан Косак, завідатель в Івачові горішній, дек. тернопільського.
 Ч. 3332. — о. Стефан Комар, зав. в Труханові, дек. любінецького.
 Ч. 3333. — о. Лука Палажій, зав. в Заболотівцях, дек. жидачівського.
 Ч. 2882. — о. Йосиф Мартинович, зав. в Лубні, дек. унівського.
 Ч. 2894. — о. Йосиф Петраш, сотр. в Бурштині, дек. бурштинського.
 Ч. 3022. — о. Яків Зробек, ек. зав. в Мільнім, дек. залозецького.
 Ч. 3031. — о. Кипріян Дурбак, ек. зав. в Кутищах, дек. залозецького.
 Ч. 3031. — о. Кипріян Дурбак, ек. зав. в Маркополи, дек. залозецького.
 Ч. 3075. — о. Іван Стефанівський, зав. в Дубівцях, дек. галицького.
 Ч. 3142. — о. Євген Гарасимович, ек. зав. в Сопоті, дек. скільського.
 Ч. 3182. — о. Василь Матвієйско, ек. зав. в Ярославичах, дек. оліївського.
 Ч. 3286. — о. Михайло Присяжний, зав. в Пізнанці, дек. скалатського.

Жертви

**які вплинули до канцелярії Митроп. Консисторії
на фундацію Е. Ексц. Митрополита Андрея
гр. Шептицького.**

О. Алекс. Лебедович 100 кор. — о. Евст. Качмарський зі Славска 47 кор. — ур. пар. в Махнівцях від парохіян складка 132 04 кор., від себе 20 кор., від Анни Мудрак 20 кор., Марії Гуменюк 20 кор., Катарини Самарика 12 кор., від Марії Калабай 10 кор., Пазьки Миськів 5 кор., разом 219 03 кор. — О. сов. Теоф. Бобикевич від жандарма Кирила Собчука 10 кор., — о. Евст. Качмарський зі Славска 40 кор., — о. Марко Дорош з Бзовиці 100 кор., — о. Вас. Кирилюк пол. Курат. 10 кор., — о. дек. Богдан Еліяшевський з Зашкова 100 кор., — о. Евст. Цурковский з Настасова 60 кор.

На захист ім. Є. Ексц. Митрополита Андрея гр. Шептицького.

О. Григорій Скасків з Кутковець 30 кор., — ур. пар. в Щирці 100 кор., — о. Ів. Навроцький з Гогліч 66 кор., — ур. пар. в Коблі ст. (Пер. Епар.) 34

кор., — о. Марко Дорош з Бзовиці 100 кор., — о. Петро Мійський з Вовкова 50 кор., — о. Евст. Качмарський зі Славска 46 кор., о. Евст. Цурковський з На-стасова 50 кор., — о. Йосиф Волинець з Ляшкова 50 кор.

На гр. кат. церков в Києві.

О. Стеф. Василів від „Брацтва Християнськ. любови“ при церкві св. Пе-тра і Павла у Львові 200 кор., — о. Стеф. Косак з Почап зі збірок в Почапах, Хильчицях і в Бонішині 152·67 кор., — о. Йосиф Ганкевич з Красного 20 кор., — о. Євген Лопатинький з Протіс 410·62 кор., — ур. пар. в Долинянах 20 кор., — ур. пар. в Ожидові 100 кор., — о. Ілія Собчак з Крилоса 90 кор., — ур. пар. в Козлові, дек. Козлівського, 100 кор., — ур. пар. в Махнівцях: від парохіян складка 40 кор., від Анни Боднар Вас. 100 кор., Анни Мудрак 100 кор., від Юстини Сторожишин 20 кор., Марії Хомишин Ів. 20 к.р., Катерини Охримович 12 кор., Марії Калабай 10 кор., — разом 302 кор. — Новосельський уряд дек. від: о. Ник. Яновича з Мединя 72 кор., — від о. Петра Петриці з То-ків 230 кор., — від о. Івана Малюци з Пальчинець 89 кор., — від о. Леонтія Купертинського з Супранівки 50 кор., — від о. Вол. Герасимовича з Терпинівки 87 кор., — від о. дек. Теоф. Копистяньського з Клебанівки 82 кор., — разом 610 кор. — ур. пар. в Збоїсках Збірка 85 кор., від СС. згромадження св. Йосифа 5 кор., разом 90 кор., — ур. пар. в Стрілісках нових 240 кор., — о. д-р Мир. Горникевич від Теодозії Король 10 кор., — ур. пар. в Камінці струмиловій: збірка д. 14 4 1918 338·68 кор., від Марії Куз. 50 кор., від Параньки Литвин 10 кор., Марії Карпа 11 кор., Анаст. Вашлик 10 кор., Тадея Гординського 2 кор., — разом 421·68 кор. —

На Мигрополичий Комітет ратунковий.

о. Ів. Навроцкий з Голгіч 100 кор. — о. Вол. Яворський з Жиравки 100 кор. — ур. пар. в Струсові від тов. „Власна поміч“ в Струсові 20 кор., від Брацтва церк. в Різдвах 20 кор., разом 40 кор. — о. Евст. Качмарський зі Славска 100 корон.

На гуманітарні цілі (до диспозиції Митр. Консист.)

Ур. пар. в Краснім (дек. грималівського) 100 корон.

На українську захоронку.

Ур. пар. в Щирци 100 корон.

На фонд інвалідів.

о. Ал. Петро Мійський з Вовкова 50 корон.

На Тов. Педагогічне.

Ур. пар. в Долинянах 20 корон.

На дар для Свят. Отця.

о. Йосиф Ганкевич з Красного дек. Гримал. 20 корон.

На Божий гріб в Єрусалимі.

Ур. пар. в Стрілісках нов. з легату Петра Кебала за р. 1918, 40 корон.

За усі повисші щедрі жертви висказує Митрополит. Ординаріят Всч. Духовенству і Вірним повне узнанє і щирю подяку.

Виказ жертв

на фонд для воєнно-отемнїлих

До виказаних в ч. II. Арх. Від. з дня 20/3 1918	К. с.
вплинуло:	3 172-58
від о. декана Богдана Елїяшевского з Зашкова	50—
„ уряду парох. в Долинянах	20—
Разом	3 242-58

Всі ці гроші вислано Кураторії Фонду при ц. к. Міністерстві суспільної сп. к.

Дякуючи сердечно в імені нещасливих отемнїлих за щедрі датки прошу о ласкаві дальші жертви.

о. Іван Чапельський

НЕКРОЛЬОГІЯ.

о. Ювіналь Луцк, ювілят, з відз. крилош. парох в Пізнанці гнілій дек. скалатського, уродж. 1835 р. орд. 1858 умер дня 10. січня 1918 р.

о. Михайло Гелитович, ювілят, з відз. крилош. емерит. парох Любіня великого дек. городецкого, уродж. в р. 1832 орд. в р. 1858 умер дня 18. січня 1918 р.

о. Іван Кулицкий, поч. совітник Митр. Конс., з відзн. крилош., декан грималівський і парох в Луці малій, уродж. 1856 р. орд. 1885 р. умер дня 8. лютого 1918 р.

о. Теодор Гурадь, парох Якимова декан. мислятинського, уродж. 1870 р. орд. 1895, умер дня 20. марта 1918.

Душі їх поручає ся молитвам Всч. Кліра.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 30. цвітня 1918 р.

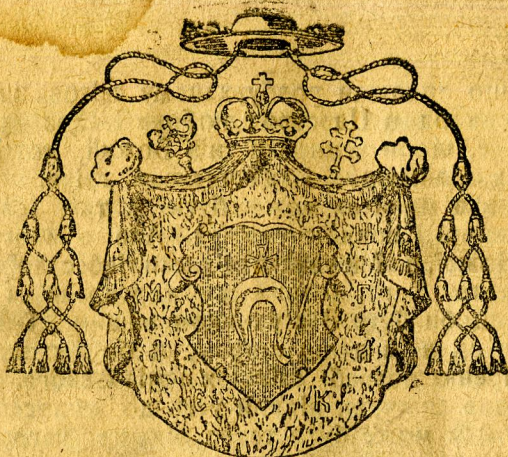
Андрей Білецький

Офіціал.

Алексій Пясецький

заст. канцлера.





Акт 16
от 12/1 1950

Львівсько - Архієпархіяльні ВІДОМОСТІ

Річник XXXI.

Видано дня 20. червня 1918.

Ч. IV.

Ч. 54.

Ч. 38. Орд. — Порученє Св. Отця від правленя Служби Божої в день св. Петра і Павла о мир.

Св. Отець видав недавно отсей зазив до Духовенства цілого католицького світа:

„Четвертий рік дебігає до кінця від хвилі, коли майже на самім початку європейської війни, з жахом ми взяли на свої рамена тягар найвищого душ-пастирського уряду. За цілий той час, в яким шал воєнний, місто слабути, — чим раз то більше змагає ся, терпіням нашого вітцівського серця не судилась зазнати ні хвилі спокою. Серед страшних нещасть, які нагромадились в наслідок того трагічного розвою подій, ми не лиш відчували терпіня кожного страждучого, так що зі св. Павлом моглисьмо сказати: „І хтож хоріє, а я не хорію? хтож соблазняє ся а я не хорію? (II. Кор. XI. 29.) але рівночасно ми занехали нічого такого, щоби було не можливе, повинуючись голосови совісти, наших обовязків апостольських і приказам любови християнської.

Сучасне положенє, в яким знаходимо ся, є таке, що дійсно пригадує положенє старого короля Йосафата, коли серед трудностей, які переймали єго страхом кликав: „Господи Боже Отців наших. Ти єси Богом на небі, а пануєш над всіми царствами народів, в твоїй руці сила і власть, а ніхто Тобі спротивити ся не може... будемо призивати до Тебе в горю нашім і нас вислухаєш спасем. О Боже, Ти послідне наше прибіжище“ (II. Парал. XX. 6—9).

Тому відаємо ся в руки Бога, котрий кермує серцями людськими і подіями. Від Него самого лишень вижидаємо закінчення тих страшних знищень;

а також сподіємося, що подаючи розбурханому світові знова супокій, угрунтує також чимскорше між народом Царство любови і справедливости. Але також перед усім ходить о се, щоби усмирити гнів Божий, котрий є ображений через так велике і загальне зіпсує, і так численні гріхи.

Покора, благальна молитва може бути в тих услівях дуже успішною, о скільки буде витрезалою і повною довіря. Але о багато єще успішнішою є св. жертва Служби Божої, в цілі узицання ласки Небес, до св. Літургії приносить Отцю Небесному в жертву Того, котрий сам жертвовав ся для спасення всіх людий і котрий все живе, щоби бути Заступником нашим. Тому в цілому слушністю приписує Церков св. всім душпастирям, щоби в означенім дні відправляли св. Літургію в наміренню потреб світа християньского. В тих днях Церков св., та наша Мати, повна співчуття, відкликуєсь до милосердя Небес для діттий Церкви. Але якж потреба може бути тепер більше наглячою, як та потреба, що дотичить всіх, а саме, щоби вкінці запанував знова поміж людьми спокій і правдиве братерство?

Для того уважаємо за річ незвичайної ваги візвати в тій цілі всіх служителів Церкви, щоби відправили Службу Божу разом з Нами в спосіб торжественний. Отсим письмом (*Motu proprio*) заряджуємо, щоби в день 29 червня, яко день св. верховних Апост. Петра і Павла, покровителів Християнства, всі священники відправили Службу Божу для народа в наміренню вище згаданім. Всі духовні свіцкі і монахи нехай знають, що зроблять Нам велику радість, коли відправляючи св. Літургію того дня злучать свої молитви і наміреня з Нашими.

Так стже ціле духовенство Католицьке спільно з головою Церкви на всіх престолах цілого світа зложить жертву молосердя і любови і так завдасть насильство Божому серцю. Тим-більшою буде тогди надія наша, що побачимо сповнене бажання царя Давида, яке днесь стало в рівнім степені туюго всіх народів: *„Правда і мир облобизаста ся“*.

Подаючи до відома Всч. Духовенства отсе поручене Св. Отця, просимо, щоби всі священники не перешкоджені (обовязковими Ся. Б.) в згаданий день т. є. 29 червня н. ст. до него примінили ся. — Парохи і завідателі парохій прочитають нвсьмо Св. Отця з проповідальниці в неділю перед тим днем і заохотять вірних до численної присутности в Церкві і до молитов в наміренню Св. Отця. В той день хочби досвіта і евентуально на друге намірене відспівають Ся. Божу.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 19. марта 1918 р.

Ч. 55.

Ч. 34|Орд. — Заряджене Богослуженя в честь Пресв. Евхаристії.

Митроп. Орд. пригадує розпоряджене з 2 мая 1909 р. після котрого що року в четвер, вятницю і суботу по Нед. Всіх сзятих (сего року 4. 5, 6 липня н. ст.) во всіх церквах парохіяльних і монастирських має відправляти ся вечер по роботах торжественне богослуженє в честь Пресв. Евхаристії з короткими науками о частім і щоденнім Причастію, або перечитанем посланя до вірних о частім причастію з 1909 р., або спільною посланія галицького Епископату з тогож року о відданю ся Христовій Любови. Священник убраний у всі ризи виставить Найсв. Дари при пісні о Спасительная Жертва, відтак суплікації, а по них священник голосно відчитає в цілим народом молитву Посвяти Божеественному

а також сподіємося, що подаючи розбурханому світові знова спокій, угрунтує переможчим скорше між народом Царство любови і справедливости. Але також перед усім ходить о се, щоби усмирити гнів Божий, котрий є ображений чотак велике і загальне зіпсуте, і так численні гріхи.

Покора, благальна молитва може бути в тих услівях дуже успішною, тільки буде витрезалою і повною довіря. Але о багато єще успішнішою. Ота жертва Служби Божої, в ціли узясканя ласки Небес, де св. Літургія приносить дію до Небесному в жертву Того, котрий сам жертвовав ся для спасеня всіх люсти і котрий все жие, щоби бути Заступником нашим. Тому з цілою слушнолі о приписує Церков св. всім душпастирям, щоби в означенім дни відправлясв. в. Літургію в наміреню потреб світа християньского. В тих днях ЦерковЦерк та наша Мати, повна співчутя, відкликуюсь до милосердя Небес для дітейшо св. Але якж потреба може бути тепер більше наглячою, як та потреба, і пр дотичить всіх, а саме, щоби вкінці запанував знова поміж людьми спокійавдиде братерство?

жит Для того уважаємо за річ незвичайної ваги вівзати в тій ціли всіх слуствелів Церкви, щоби відправили Службу Божу разом з Нами в спосіб торжжяко святий. Отсим письмом (Motu proprio) заряджуємо, щоби в день 29 червня. святи день св. верховних Апост. Петра і Павла, покровителів Християньства, всіВсі священники відправили Службу Божу для народа в наміреню висше згаданім. колдуховий свічки і монахи нехай знають, що зроблять Нам велику радість, з На відправляючи св. Літургію того дня звучать свої молитви і наміреняшими.

всіх Так отже ціле духовенство Католицьке спільно з головою Церкви на даст престолох цілого світа зложить жертву молосердя і любови і так завбачи насильство Божому серцю. Тим-більшою буде тогди надія наша, що по всіхмо сповнене бажаня царя Давида, яке днесь стало в рівнім степені тугою народів: „Правда і мир облобизаста ся“.

мо, Подаючи до відома Всч. Духовенства отсе поручене Св. Отця, просидень щоби всі священники не перешкоджені (обовязковими Сл. Б.) в згаданий хій п т. є. 29 червня н. ст. до него примінили ся. — Парохи і завідателі парочитають пвсьмо Св. Отця з проповідальниці в неділю перед тим днемню С отять вірних до численної присутности в Церкві і до молитов в наміреспіва в. Отця. В той день хочби досвіта і евентуально на друге намірене відот Сл. Божу.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 19. марта 1918 р.

Ч

Ч. 55.

Л 34|Орд. — Заряджене Богослуженя в честь Пресв. Евхаристії.

в четв итроп. Орд. пригадує розпоряджене з 2 мая 1909 р. після котрого що року во всі р, вятницю і суботу по Нед. Всіх святих (сего року 4. 5, 6 липня н. ст.) ботах церквах парохіяльних і монастирських має відправляти ся вечер по рорторжественне богослуженне в честь Пресв. Евхаристії з короткими наукастим і щоденнім Причастію, або перечитанем посланя до вірних о ча року о причастію з 1909 р., або спільного посланія галицького Епископату з тогож Найсв. відданю ся Христовій Любови. Священик убраний у всі ризи виставить щеник Дари при пісні о Спасительная Жертва, відтак суплікації, а по них свяголосно відчитає в цілим народом молитву Посвяти Божественному

Серцю Ісуса. По повторнім обкадженю Найсв. Дарів поблагословить ними нарід.

В неділю наперед т. є. 30. червня оголосить ся на проповіді тоє торжественство і запросить вірних до численної участі. Всі дні відамо ся всі Божественному, люблячому Серцю Христа Спасителя, посвятимо єму цілу нашу вітчину Галичину і цілу Україну. всі села, всі родини, всі наши потреби і труднощі і будемо всі разом просити Всевишнього о великих, святих, повних пожертвовань і любови для вірних священиків і свіцких христіян, які би в трудних часах во всіх напрямх церковної і народної праці були проповідниками народа, в гадці спільного пастирського послання з 1918 р.

Від гр. кат. Митрополицької Ординарії.

Львів, дня 6. червня 1918.

Ч. 56.

Ч. 35|Орд. — Приказ парохам вертати до знищених війною парохій.

Понад 100 парохій в Львівській АЕпархії зістали цілковито знищені через війну і парохі не мешкають в своїх парохіях. Як довго люди були евакуовані і мешкали чи то в бараках виселенців чи в інших парохіях, Ординаріат узглядаючи трудне положенє священиків, давав деяким з них або відпустку або навіть інші душпастирські посади. Тепер до всіх парохій знищених нарід попернув або вертає і єсть першим обовязком душпастиря бути зі своїм стадом і заняти ся ним. Для того приказуємо під послухом канонічним всім парохам вернути на свої посади. Хто з них не сповнивби того приказу найдальше до вересня, мусівби зі своєї парохії зрезигновати або бувби процесом канонічним парохії позбавлений. Знищені парохії, до котрих парохі не вернуть, будуть надані тим завідателем, котри серед виселених людей мешкали, ділили їх долю і причинили ся до відбудови села. При парохіях приватного наданя відбудованих трудом завідателя, він оден буде мати право подавати ся. Всч. ОО. Деяни предложать спис парохій, до котрих на підставі нинішнього рішення набув виключне право священик, що своїми трудами і діленем долі нещасних парохію двигнув з упадку і відбудовав село.

Від гр. кат. Митроп. Ординаріяту.

Львів, 6. червня 1918.

Ч. 57.

Ч. 31|Орд. — В справі катехизації в церкві і в школі.

З ріжних сторін краю підносять жалоби на священиків, що занедбують катехизацію чи в церкві чи в школі. Для того пригадую Всч. Духовенству, що занедбуванє катехизації дітий є одною з тяжких канонічних провин, на котрі Епископови не вільно обоятно дивити ся. Та провина канонічно доказана, а після давних розпоряджень, канонічним доказом занедбаня може бути сам факт залишеня впису години релігії, до шкільного катальогу мусілаби потягнути за собою дуже діткливу канонічну кару. Такою карою моглоби бути усуненє до-

рогою адміністраційною з парохії а вже безумовно недбалий священник наражавби ся на неприйняття в пропозицію через довгий ряд літ, бо в совісті не мігбим лишити в пропозиції священника, який би мав за собою лишень оден або два роки поправи хочби і як цілковитої і засадничої.

Священники, які приїзджають до мене з просьбою о поміщенє в пропозицію або о наданє парохії нехай з собою все привезуть шкільні каталюги свого села і сел дочерних.

Если крім того хотять, щоби я міг оцінити хоч в часті їх вартість яко компетентів на парохії, нехай привезуть і книгу рахунків скарбони Церковної.

Перегляд тих книг бодай в часті може бути доказом точности в сповненню бодай деяких обовязків священничих. Без тих доказів устна всяка просьба не могла би мати значіння.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 6. червня 1918.

Ч. 58.

Ч. 32|Орд. — О парохіях евакуованих і о місіях.

Матроп. Ординаріат хотячи пересвідчитись, кільки в Епархії є священників готових посвятити ся ділу двигання знищених парохій, котрих є над 100 в Епархії, взиває сим всіх а передусім молодших священників, щоби в як найкоротшім часі зголосили ся впрост до Митроп. Ординаріату ті з Всч. оо., які рішили би ся ділити долю повертаючих евакуованих наших вірних. Вертаючим треба безпосередньої помочи священника з кождім селі. В неоднім мешкають люди в опущених окопах, не мають ні коров ні коний ні плугів, а часто і живности лиш на кілька днів.

Поза границями Галичини много сел православних викинуло священників. Апостол, котрий рішивби ся осісти в селі і служити людям в ріжних їх потребах та потрафив би здобути їх довіре, мігби в короткім часі навести їх і ціле село приєднати для католицької віри. Наші церковні фонди суть так скупі, що місіонареви ледво моглибсьмо офіровати більше, як кошта подорожи і мінімального кінцевого утримання житя на кілька місяців. Взиває ся священників, які почувлиби в собі силу підняти ся такої задачі, щоби зголосили ся до Митроп. Ординаріату і приготовляли ся на місію.

Всіх священників, які мають ліпші парохії, а може декуди і більші доходи чим перед війною, запрашає Митроп. Ординаріат, щоб кождий взяв на себе кошта одної такої експедиції. Можна їх урядити сотки і тисячі.

Не сумніваю ся, що знайдуть ся серед нашого ревного і жертволюбивого духовенства много готових — послужити святому ділу одним або другим способом. Всевисшний обильно заплатить їх жертву!

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 6. червня 1918.

Ч. 59.

Ч. 33|Орд. — В справі охотного і безінтересовного уділювання помочи вірним в виробленню військових причинків і т. п. потребах.

Митроп. Орд. поручає сим Вся. Духовенству помагати народови у всіх справах і яких потреба людям написана письма чи о відбудову, чи так звані воєнні причинки, чи в інших потребах. Само собою розуміє ся що священник в душпастирської любови є до такої помочи обов'язаний і мусить єї давати даром не жадаючи жадної винагороди з винятком добровільних дагків. В пересвідченню що не найде ся душпастир, котрийби хотів винаймати за заплагу свої услуги своїм вірним, ані приймати жадної платної посади в громаді, як писаря громадского, не вважає Митроп. Орд. за потрібне пригадовати, що уважавби прийняте платної посади за зреченє ся душпастирської.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 6. червня 1918.

Ч. 60.

Ч. 23|Орд — Продовженє речинця відправлювання Служб Божих.

Св. Отець уділив Ординаріатови на Ёго просьбу право pozwalати священникам своєї Епархії відкладати на 9 місяців від хвили отримання стипендії на Службу Божу єї відправленє. Зважаючи на тяжкі часи Митроп. Ординаріат уділяє то позволенє всім священникам до кінця 1919 р.

При сій нагоді однак мушу пригадати священникам приймаючим стипендії страшну відвічальність, яку зтягнулиби на свою душу, накопилиби не зважаючи на приписи Церковного права і на тяжкий обов'язок справедливости затягнений супроти кожного вірного даючого на Службу Божу, приймали більше стипендій, як можуть совістно в приписанім часі відправити.

Само собою розуміє ся, що коли даючий стипендію вимагає відправлення Служби Божої в якімсь означенім дни, або до якого часу, священник приймаючий стипендію з нею разом приймає ту умову, яка в кожній Службі Божій буде обов'язувати під тяжким гвіхом. Наколи вірний даючий стипендію не робить жадного застереження, повинна Служба Божа бути відправлена в як найкоротшім часі т. є найдалше вже до 2 місяців, коли однак зайдуть які перешкоди як прим. хвороба священника, множество стипендій, яких відправа нагла є конечна або иньша якась перешкода, за спеціальним дозволенєм Св. Отця може Епископ дозволити Службу Божу відкладати, однак ніколи далше над 6 місяців.

Наколи даючий стипендію виразно лишає свободі священника відправити Службу Божу. Коли скоче, коли зможе, тоді очевидно має священник свободу відправити єї хочби і по 6 місяцях; однак і тоді право Церковне закаує священникам навіть з тою неограниченою що до часу свободою стипендії, яких не міг би відправити до року.

Не захованє тих приписів Церковного права, практика приймає стипендії без совісної і широї волі сповнити затягнений тяжкий обов'язок справедливости може втягнути несовісного в тій справі священника в таку пропасть тяжких гріхів, що та одна нещасна практика моглаби бути причиною дійсної его згуби. Якжеж виглядалаби совість чоловіка, котрий задля марних грошей рі-

шивби ся кривдити вірних, доплати Церковний закон і зневажати Всевишнього ? Набиране стипендій, котрих в короткім часі не можна відправати, має і той страшний наслідок, що мимо волі і свідомости священника, переважаючою а може і одинокою спонукою відправляюваня Служби Божої стає ся гріш.

Ніколи не вільно приймати стипендію за другу Службу Божу в случаях бінованя. Не вільно приймати стипендію за Службу Божу відправлену вперед в намірі того, котрий дасть стипендію. Не вільно приймати за Службу, котру хто обов'язаний з иншого титулу, (парохи в Неділі і свята). Не вільно брати подвійної стипендії за одну Службу, ані за само відправлене Служби без аплікованя єї в намірі даючого, хиба жертводавця не бажає аплікованя. Если стипендія вже отримана, згине хотяй без вини принявшего, є він обов'язаний Службу Божу зглядно Служби Божі відправити. Если хто жертвує якусь суму грошай на відправлене Сл. Божих не означаючи їх числа, треба відправити тільки Служб Божих кілька випадає після високости єпархіальної такси. Не вільно священникови жадати більшої стипендії над єпархіальну таксу. Той припис обов'язує і монахів хотяйби і винятих з під юрисдикції Єпископа. — Вільно священникови приймати стипендію висшу над таксу, коли таку добровільно вірий жертвує або низшу від такси, коли се в Єпархії не є заказане. Наколи вірний не жадає яких спеціальних услівій, як прим. Службу о всяке прошене, о усопших, можна думати, що жадає само лишень апліковане наміреня.

В місяцях відпустових, в котрих вірні дають більше стипендій, як можна відправити Служб, повинні вірні знати, що Служби не будуть всі відправлені в тій Церкві.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 25. мая 1918.

Ч. 61.

Ч. 24|Орд. — В справі упревілейованих Престолів.

Митрополичий Ординаріат властиво Єму від Святійшого Отця Венедикта XV. даною продовжає отсим по конець року 1923 привілей всім тим престолом, які вже на основі письмєнної грамоти такий привілей посідали, а з днем 28 мая с. р. і давнійше через уплив речинця утратили. В всяких инших случаях належить відноситись сюди в окремих поданях.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 31. мая 1918.

Ч. 62.

Ч. 4781. — Пастирський Лист Австрійского Єпископату.

В долученю до нинішного числа АЄпарх. Відомостей пересилає єт Пастирський Лист Австрійского Єпископату до Вірних Своїх Єпархій з побрученем,

щоби Всч. оо. Душпастирі в неділю по отриманню А. В. підчас Служби Божої місто проповіді своїм вірним його прочитали і відповідно вияснили.

Від гр. кад. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 19. мая 1918.

Ч. 63.

Ч. 4191. — Поступоване душпастирів з вірними, що перебували в Росії.

1) Тих, що не відступивши від католицької віри в невідомості приймали св. Тайни у православних священників, російських схизматиків або наших відступників, належить полишити в їх добрій вірі. Що до важности їх вінчань подаєсь низше.

2) Зглядом тих, що відпавши від католицької віри перейшли на православє, чи то у нас в Галичині, чи в Росії без згляду на се, чи приймали св. Тайни від православних священників, чи ні — уділяєсь отсим Вс. ОО. Парохам і завідателям парохій, власттю від св. Апостольского Престола нам даною, позволене приймати їх до католицької Церкви. — В тім случаю відступники мають зложити публичне (що найменше при двох свідках) визнанє католицької перкви. В тім случаю відступники мають зложити публичне (що найменше при двох свідках) визнанє католицької віри, відречись ереси, почім в св. Тайні Покаяня одержать розршенє від ереси і гріхів.

3) Св. Тайна Хрещення уділена православними священниками є важною.

4) Св. Тайна Миропомазаня буде важною тоді, если її уділено по формі у нас уживаній. Если її уділено способом як у нас мируєть ся на всеночнім, при помочи т. з. мировника то св. Тайна єсть неважною і треба її повторити; в сумнівних случаях sub conditione.

5) Акти уродин і хресту всіх дітей уроджених і охрещених в Росії мають бути вписані в метрики парохіяльні. В тій цілі Всч. О.О. постають ся о потрібне в тім згляді позволенє вписуваня в метрики (т. з. імматрикуляції), залучуючи до прошеня протоколярні зізнаня запряжених свідків і родичів дитини.

6) Що до свідоцтв смерти наших виселенців потрібних до другого вінчання, в кождім поодинокім случаю належить старатись о розршенє від предложєня такого свідоцтва, яке може бути уділене під услівєм, що о. Парох на підставі протоколярного зізнаня і присяги трьох, що найменше двох віродостойних свідків т. з. testes de visu виробить собі моральну певність о смерті даної особи. В случаях непевних, тяжких до рішеня належить здатись до властей цивільних о судовє ствердженє смерти.

7. Звертаєть ся увагу Всч. Отців, що

а) вінчання наших полоняних і виселенців — католиків між собою заключені в православної церкві в Росії єть неважні і по повороті полоняних і виселенців належить їх наново звінчати, виголосивши всі 3 оповіди, евентуально, если заходить потреба постаравшись о звільненє від голошеня оповідий. Акт вінчання належить як звичайно вписати в книгу вінчань парохії.

б) вінчання тих, що перейшли на православє і звінчались у православного священника, чи то місцевого російського, чи нашого відступника єть рівнож неважні. Поступити належить після т. 2. і 7 а.

в.) вінчання тих, що не перейшовши на православє ізза браку свого свого священника в добрій вірі звінчались у православного священника або навіть у священника католицького, який небув поставлений парохом тої місцевости єть неважні. Поступити належить як під 7 а.

г.) зі згляду на се, що вінчання наших полонених і виселенців католиків з невістами православними, як також вінчання наших виселенок з російськими православними в православній церкві в Росії суть в більшості случаїв після канонів католицької церкви а також після приписів австр. цивільного закона сумнівної важности і що часто дуже трудно в поодинокім случаю установити важність супружа а еще більші труднощі суть з іматрикуляцією тих вінчань — належить для певности привести звінчаних до відновлення супружної згоди, узиславши наперед розрішене від перешкоди мішаного віроісповідання та звільнене від голошення оповідий.

д.) в случаю, если наші полонені або виселенці звінчались без розрішення від перешкоди уневажнюючої супружество (*impedimentum dirimens*) пр. кривнства, свояцтва, злочину, яка між ними заходила, вінчане єсть не важне і в таким случаю належить постаратись о потрібне розрішене і перевести конвалідацію супружества, поступаючи після § 92. Інструкції (Додаток до Собора львівського 1891 р. ст. 594) з обовязковим виголошенем всіх трох оповідий зглядно розвішенем від голошення.

8. Що до вінчань російських полонених православних у нас належить крім розрішення від перешкоди мішаного віроісповідання і заховання в тім згляді всіх правом приписаних вимог, зглядно постарання ся о власть прийняти православно до католицької Церкви — передовсім мати моральну певність, що жених охрещений є вільного стану. В разі еслиби він не міг виказати ся такими свідощтвами, що виключали би всякий сумнів в тім згляді, належить постаратись о звільнене від тих свідощтв, яке може бути видане під услівем, що жених зложить торжественну присягу вільного стану в присутности двох віродостойних свідків, які його лично знають і рівнож присягою сю обставину ствердять — обтяжаючи в таким случаю совість о. Пароха що до осуду віродостойности і правдивости візнань жениха і його свідків. Полонений, що не є з неволі освобожденним має крім того виказатись дозволенем на вінчане від військової власти, котрій подлягає.

9. На случай незвичайних трудностей в приміненю висше наведених правил мають Всч. О. Парохи звернутись до Митрополичого Ординаріату з точним представленем кожної справи.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 6. червня 1918.

Ч. 64.

Ч. 344|С. — В справі впису актів вінчань.

Пригадуєть ся Всч. оо., що після декрету *Ne temere* парох або його заступник має вписати акт вінчання не лишень до метрики вінчань, але крім того занотувати його в метриці крещень з датою дня вінчання. Если одна або обі сторони зістали окрещені в чужій парохії, то священик вінчающий має обовязок повідомити про факт і день вінчання того пароха, в котрого парохії жених зістали окрещені, а сей втягне се до метрик крещень.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 10. червня.

Ч. 65.

Ч. 3974. — В справі російських видаць св. Евангелія.

Буває, що Всч. ОД, Парохи набувають Евангелія російські. Звертає ся увагу Всч. Душпастирів, що без виразного позволення Ординаріату таких Евангелій нікому уживати не вільно.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 27. мая 1918.

Ч. 66.

Ч. 4127. — В священників вернувших з Росії.

На просьби деяких Всч. ОО. повернувших з Росії, о реституованє їх на давні парохії мусить Митрополича Консисторія відповісти, що проти всіх священників, які оставили свої парохії і виїхали до Росії, виточує ся канонічне сліdstво і від висліду єго бусе залежати, чи будуть прийняті єще до душпастирства і на яких місцях зможуть бути ужиті.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 28. мая 1918.

Ч. 67.

Ч. 4522. — В справі уповажнення Всч. ОО. Парохів і Завідателів до заступства церков і ерекц. будинків в справах воєнних чинитьб і шкід.

З уваги, що до Митрополичого Ординаріата приходять запити, хто має право заступати Церкви і парохіяльні будинки в справі воєнних чинитьб і шкід, подає ся до відома Всч. духовенства, що уповажнєними до сєго є кожодчасні настоятелі парохій, значить ся парохи і завідателі. Щоби в сій справі усунути всякі сумніви і непорозуміння, повідомлює Митрополичий Ординаріат про се рівночасно Високе ц. к. Намісництво і Централю для відбудови краю.

Від гр. кат. Митр. Ординаріату.

У Львові дня 7. червня 1918.

Ч. 68.

Ч. 4073. — О загальнім дуїленю місії до науки релігії учителям гр. к. обряду в дочерних селах.

Зі згляду на теперішні тяжкі воєнні обставини передовоїм ізза браку підводів в місцевостях приналежних до парохій особливо тих, котрі значно є віддаєні від якої парохії і в яких задля наведених прочин душпастирови не раз є фізично неможливим правильно уділяти молодіжи науку релігії, Митроп.

Ординаріят маючи все на цілі релігійно-моральне добро нашої дїтвори, щоби вона ні ня хвилю під сим зглядом не оула занедбана, удїляє сим учителям гр. к. обряду української народности за відомостию дотичного душпастиря, де фактично заходить потреба, загальну канонічну місію до науки релігії на так довгий час, доки не змінять ся обставни на ліпше.

Додає ся однак при тім то, що Всч. ОО. Душпастирі о удїленю місії для учителів в заходячих случаях повідомлять дотичні Ради шкільні окружні і все під совістю будуть обовязані при кожній нагоді в даній школі лично пересвідчити ся о пуступі в науці релігії і релігійно-моральнім вихованю дїтвори, а особливо, чи діти шкільні виконують всякі релігійні практики свого обряду.

Всч. ОО. Ордон. Комісарі шкільні і ОО. Декани все суть обовязані точно переводити візитацію в мисль інструкції і в своїм часі предложити Митроп. Ординаріатови звіти з відбутої візитації о стані науки релігії і рел. мор. вихованю дїтвори.

Від гр. нат. Митрополичого Ординаріату.

Львів 25. мая 1918.

Ч. 69.

Ч. 3615. — В справі реквізиції дзвінків церковних.

З огляду на се, що власти війскові переводять в дальшій бігу реквізиції предметів металевих, ц. к. Краєвий уряд консерваторский в Кракові повідомляє, що дзвінки церковні при престолах не підпадають реквізиції на основі розпорядку міністеріального з дня 25 червня 1917 В. з. д. ч. 261.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 25. мая 8. 191

Ч. 70.

Ч. 4072. — В справі виплати доповняючої підмоги для дїтей священників.

Розпорядком ц. к. Міністерства Віроісп. і Просвіти з дня 21 падочиста 191., В. з. д. ч. 453 признано доповняючу підмогу для гр. к. священників, котрі мають малолітні діти. Та додаткова підмога виносить, на коли дїтей є одно або двоє, суму 350 кор., а при більше як двоє дїтей 700 кор.

Вправді на заряджене Митр. Консисторії з дня 30 січня 1918 Ч. 675. (АЕл. Відом. ч. I. 1918.) внесли священники подання о виплату тоїже підмоги до ц. к. Намісництва, але многі з них не подали віку дїтей або не зазначили, що виказвні діти суть еще незаосмотрені, в наслідок чого справа виплати доповняючої підмоги не могла бути переведена.

З огляду на се звивають ся Всч. Уряди деканальні, щоби зладили викази малолітних і незаосмотрених дїтей поодиноких священників і переслали тіїже до Митроп. Консисторії найдальше до 10. липня с. р.

Ординаріят маючи все на цілі релігійно-моральне добро нашої дїтвори, щоби вона ні ня хвилю під сим зглядом не оула занедбана, удїляє сим учителям гр. к. обряду української народности за відомостию дотичного душпастиря, де фактично заходить потреба, загальну канонїчну місію до науки релігії на так довгий час, доки не змінять ся обставни на лїпше.

Додає ся однак при тїм то, що Всч. ОО. Душпастирі о удїленю місії для учителїв в заходячих случаях повідомлять дотичні Ради шкільні окружні і все під совістию будуть обовязані при кожній нагодї в данїй школі лично пересвідчити ся о поступї в науцї релігії і релігійно-моральнім вихованю дїтвори, а особливо, чи діти шкільні виконують всякі релігійні практики свого обряду.

Всч. ОО. Ордон. Комісарі шкільні і ОО. Декани все суть обовязані точно переводити візитацію в мисль інструкції і в своїм часї предложити Митроп. Ординаріатови звіти з відбутої візитації о станї науки релігії і рел. мор. вихованю дїтвори.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

Львів 25. мая 1918.

Ч. 69.

Ч. 3615. — В справі реквізиції дзвінків церковних.

З огляду на се, що власти війскові переводять в дальшій бігу реквізиції предметів металевих, ц. к. Краєвий уряд консерваторський в Кракові повідомляє, що дзвінки церковні при престолах не підпадають реквізиції на основі розпорядку міністерїального з дня 25 червня 1917 В. з. д. ч. 261.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 25. мая 8. 191

Ч. 70.

Ч. 4072. — В справі виплати доповнячої підмоги для дїтей священників.

Розпорядком ц. к. Міністерства Віроїсп. і Просвіти з дня 21 падочиста 191., В. з. д. ч. 453 признано доповнячу підмогу для гр. к. священників, котрі мають малолїтні діти. Та додаткова підмога виносить, на коли дїтей є одно або двоє, суму 350 кор., а при більше як двоє дїтей 700 кор.

Вправді на заряджене Митр. Консисторії з дня 30 січня 1918 Ч. 675. (АЕп. Відом. ч. I. 1918.) внесли священники подання о виплату тоїже підмоги до ц. к. Намісництва, але многі з них не подали віку дїтей або не зазначили, що виказні діти суть еще незаосмотрені, в наслідок чого справа виплати доповнячої підмоги не могла бути переведена.

З огляляду на се взивають ся Всч. Уряди деканальні, щоби зладили викази малолїтних і незаосмотрених дїтей поодиноких священників і переслали тіїже до Митроп. Консисторії найдальше до 10. липня с. р.

Викази належить спорядити на однім аркушу для цілого деканату і подати імя і наввиско священника, характер і місцевість, описля імена і вік (день і рік уродження) всіх незаосмотрених дітей.

За викази негочні або непередложені в висше означенім речинци Митр. Консисторія не бере відвічальности за евентуальну невиплату згаданої підмоги.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів дня 25. мая 1918.

Ч. 71.

Ч. 4557. — В справі іспиту конкурсового дотично наук.

В днях від 2—7 вересня 1918. відбуде ся іспит конкурсовий парохіяльний дотично наук, а іменно: дня 2 і 3 вересня 1918 для священників, котрих назвиска зачинають ся буквами А—І, 4 і 5 від К—П, — 6 і 7 від Р—Я.

До того іспиту можуть винятково приступити також священники, котрі що найменше 15 місяців трудять ся в душпастирстві а они можуть уже вносити свої прошеня о опорожнені знищені парохії, розписані на конкурс з речинцем до 15 серпня 1918.

Всч. Огцям, котрі схотять піддати ся сему іспитови, пригадує ся тут. розпоряджене з дня 29 жовтня 1917 Ч. 6321 (гл. АЕП. Від. 1917 ст. 147 арт. 92.) після якого лишень ті священники, які не мають еще повних 3 літ душпастирської служби, мають наперед просити о позволене приступити до сего іспиту, а всі инші мають лиш зголосити ся наперед письменно, що являть ся до него. Однак так одні як і другі мають свої прошеня зглядно зголошеня посилати через свій деканальний уряд, який щодо дотичного кандидата має заявити свою опінію.

Поданя о надане парохії, котрі вплинуть до Митроп. Консисторії по речинци, не будуть узгляднені.

Від гр. кат. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 14. червня 1918.

Ч. 72.

Ч. 4428. — В справі іспиту на катехитів шкіл середних.

Пригадує ся Всч. оо. інтересованим, що іспити на катехитів шкіл середних письменний і устний відбуде ся дня 9. і 10. вересня 1918.

Кандидати зголосивші ся до іспиту дня 9. вересня (понеділок) по вислуханю Служби Божої в Архикатедральнім Храмі, мають точно о год. 8 рано явити ся в Сали Засіданя Митрополичої Консисторії, де вписучи свої імена на аркуши вручать всі потрібні документи присутному Ординаріятському Комісареві сейчас піддадуть ся письменному іспитови.

Устний іспит відбуде ся слідуячого дня 10/IX. о год. 8. рано в тій самій сали. Зауважуєсь, що кандидати зложивші іспити, на свідоцтва мають долучити штампель на 3 корони.

Від гр. кат. Митр. Консисторії.

Львів, 19 червня 1918 р.

Оповіщення конкурсів.

Ч. 4062. — Митроп. Консисторія розписує Конкурс на слідуєчі парохії:

а) дня 22. мая с. р. з речинцем до 15. серпня 1918:

- | | |
|---------------------------------------|--------------------|
| 1) Мечищів, дек. бережанського наданя | Ординаріятського |
| 2) Вибудів " " | приватного |
| 3) Шибалин " " | приватного |
| 4) Підмонастир дек. Бобрецького | " приватного |
| 5) Підяроків " " | " приватного |
| 6) Суходіл " " | " приватного |
| 7) Бурштин дек. Бурштинського | " приватного |
| 8) Красне дек. Буского | " приватного |
| 9) Чижиків дек. Винницького | " приватного |
| 10) Лолин дек. Долинського | " Ординаріятського |
| 11) Туря велика дек. Долинського | " цісарського |
| 12) Дубравка дек. Журавенського | " приватного |
| 13) Загірє дек. Залозецького | " приватного |
| 14) Кутище дек. Залозецького | " приватного |
| 15) Заруде дек. Зборівського | " духовного |
| 16) Сихів дек. Львівського | " приватного |
| 17) Щуровичі дек. Лопатинського | " приватного |
| 18) Труханів дек. Любінецького | " Ординаріятського |
| 19) Банюнин дек. Милятинського | " приватного |
| 20) Неслухів " " | " приватного |
| 21) Ізів дек. Николаївського | " приватного |
| 22) Закомар дек. Олеського | " Ординаріятство |
| 23) Лецівка дек. Перегиньського | " приватного |
| 24) Новосілка Кут дек. Підгаєцького | " приватного |
| 25) Носів дек. Підгаєцького | " приватного |
| 26) Пеняки дек. Підкаменецького | " приватного |
| 27) Бишки дек. Поморянського | " приватного |
| 28) Криге дек. Радехівського | " приватного |
| 29) Коростів дек. Скільського | " Ординаріятського |
| 30) Сопіт " " | " приватного |
| 31) Ямельниця дек. " " | " приватного |
| 32) Нанів горішний дек. Тернопіл. | " приватного |
| 33) Сморже дек. Тухляньського | " приватного |
| 34) Помонята дек. Ходорівського | " приватного |
| 35) Красів дек. Щирецького | " приватного |
| 36) Гряда дек. Яричівського | " приватного. |

б) Ч. 4331 — під днем 5. червня с. р. з речинцем до 15. липня 1918.

Пізнанка гнила деканати Скалатського над. приватного з тим, що отримавший ту парохію, має зложити письмєнну деклярацію, що годить ся на відлучене дочерної в Зарубинцях враз з належачими до неї грунтами.

в) Ч. 4517 — додатково до оголошеного під днем 13. вересня 1917 р.

Ч. 5023 конкурсу на парохію Нїнів долішний дек. любінецького оповіщує ся, що душпастир отримавший презенту на тую парохію буде обовязаний при інституції зложити письмєнну деклярацію, що годить ся на відлучене від тої парохії грунтів вписаних в катастрі громади Лукавиця нижня.

г) Ч. 4791. — Так само получивший презенту на парохію Яхторів дек. Унівського на відлучене дочерної Унів враз належачими до неї грунтами.

Увага. Подання о парохії, які вплинуть до Митроп. Консисгорії по речинци не будуть узгляднені.

Від гр. кат. Митрополичої Консисгорії.

Львів, дня 22 мая 1918.

Ч. 74.

Ч. 4055. — В справі відлучення Старих Бродів від парохії в Дитківцях а прилученю до парохії в Бродах.

Подає ся до відомости, що дочерна церков в Старих Бродах відлучає ся від парохії в Дитківцях, а прилучає ся до парохії в Бродах на тепер в справак духовних. Кандидат, котрий отримає презенту на Дитківці буде мусів зложити заяву, що годить ся на відлучене ґрунтів ерекціональних в Старих Бродах від парохії в Дитківцях.

Від гр. к. Митрополичої Консисгорії.

Львів, дня 6. червня 1918.

Ч. 75.

Ч. 40|Орд. — Речинець уневажнення студіїв укінчених богословів.

Митр. Орд. подає до відома всіх укінчених богословів, що з кінцем шкільного року 1917|18 уневажняются і тратять всяке значенє богословські студія, закінчені перед роком 1917. З днем 30 IX. с. р. стають неважними студія закінчені в 1917 р. Для богословів укінчивших студія в р. 1918 відбуде ся послідне рукоположенє в грудни с. р. Хто з них не буде просити о рукоположенє перед груднем с. р., тим самим стратить всі права, які дають богословські студія. Хоч само собою розуміє ся, що ані студія ані укінчений семинар не дають єще права до священства.

Від гр. к. Митрополичого Ординаріату.

Львів, дня 20. червня 1918.

Ч. 76.

Ч. 3852. — В справі місця теперішнього побуту п. Юлії Радзівескої, властительки дібр в Дитківцях пов. Брідского.

Упрашає ся п. Юлію Радзівтку, властительку дібр в Дитківцях пов. Брідского, щоби подала місце свого теперішнього побуту в своїм власнім інтересі Митроп. Консисгорії найдалше до кінця червня 1918 р., в противнім случаю буде Митроп. Консисгорія примушена користати з своїх прав дотично обсадження гр. к. парохії в Дитківцях.

Всч. уряди парохіяльні, котрі би знали о місци побуту п. Радзівської зволють єї повідомити о сїм обвіщеню.

Від гр. кат. Митрополичої Консистерії.

Львів, дня 6. червня 1918.

Ч. 77.

Ч. 4140. — Відозва о поміч в вишуканню родичів малолітної Зофії Н.

Ц. к. Суд повітовий Відд. III. в Судовій Вишні надіслав сюди слідуючу відозву:

„Упрашає ся кожного, хтоби знав адресу родичів дитини пола женського у віці около 4 літ, яка називає себе „Зося“, свою маму „Стефка“, оповідає, що має молодшого брата „Івана“, сестри „Касю і Марію“, а яку мати сеї дитини в падолисті 1917 р. в переїзді через Судову Вишню, на сій стації полишила нарочно, щоби ся сеї дитини позбути, а може лишень випадково єї там лишила, — донести о сїм згаданому судови.

Підписаний Суд має надію, що через оголошене з амбони у всіх церквах Галичини напевно можна буде найти родичів сеї невинної дитини, яка остає в опіці суду.

Дитина ся говорить по українськи, мала на собі одіж селянську, яку носять діти в селах східної Галичини.

Подаючи відозву сю до відома Всч. Духовенства поручає ся виражену в ній просьбу до узглядення.

Від гр. кат. Митрополичої Консистерії.

Львів, дня 6. червня 1918.

Ч. 78.

Ч. 4204 — Належитість за Шематизм на р. 1918.

Подає ся до відомости Вс. Духовенству, що належитість за розісланий шематизм на р. 1918 означає ся в висоті 8 Кор. за примірник, яку Всч. Уряди деканальні зтягнуть від всіх Всч. настоятелів парохій і зі всіми давнішими за-леглостями надішлють сюди чим скорше чеком накладу шематизму № 90505.

Від гр. кат. Митрополичої Консистерії.

Львів, дня 10 червня 1918.

Х р о н і к а.

Дійсними Совітниками і Референтами Митр. Консистерії іменовані Всч. ОО.:

Ч. 4275. — о. Йосиф Кишакевич ц. і к. Протоєрей, Презвитер Перемискої Єпархії.

„ — о. Алексій Псяєдкий заст. Канцлера Митр. Консистерії.

„ — о. Леонтій Куницький, Духовник дух. Семинарії.

Грамотою похвальною наділений :

Ч. 4451. — Всч. о. Петро Казанівський сотрудник в Камінці струмиловій.

Завідателями Деканатів іменовані Всч. ОО.

Ч. 3507. — о. Юліян Левицький парох в Скалаті для деканату Скалатського.

Ч. 3862. — о. Іван Іванчук парох в Товстім для деканату Грималівського.

Містодеканом для деканату Глинянського іменований :

Ч. 3908. — о. Николай Садовський, парох Глинян-Замістя.

Канонічну інституцію отримали Всч. ОО. :

Ч. 4233. — о. Лев Гаркавий ц. і к. пол. курат на парохію Скнилів дек. Глинянського.

Ч. 4161. — о. Іван Брилинський парох Вибудови на парохію Куряни дек. бережанського.

Ч. 4579. — о. Ярослав Проскурницький, завідатель парохії в Дубі, дек. перегинського, на туюже парохію.

Душпастирські посади отримали Всч. оо.

Ч. 2626. — о. Юліян Дорожинський ехс. зав. в Чехах дек. Олеського.

Ч. 3292. — о. Яків Заяць сотр. в Тейсарові дек. жидачівського.

Ч. 2496. — о. Др. Йосиф Застирець, завідат. каплиці Неп. Зачатя Пр.

Діви М. у Львові.

Ч. 3417. — о. Андрій Киналь, зав. в Голосковичах дек. оліївського.

Ч. 3638. — о. Евстахій Теодорович зав. в Бурштиві дек. бурштинського.

Ч. 3668. — о. Петро Коблак зав. в Ніневі. доліш. дек. любінецького.

Ч. 3640. — о. Александер Ілевич ех. експ. в Ушні дек. золочівського.

Ч. 3436. — о. Лев Сіліньський ех. зав. в Пониковиці малій дек. брідського.

Ч. 3521. — о. Никол. Демчинський еп. зав. в Дитківцях дек. брідського.

Ч. 3621. — о. Петро Ляшук зав. Підлушав дек. золочівського.

Ч. 3689. — о. Стеф. Косак зав. в Луні дек. Унівського.

Ч. 3206. — о. Йосиф Мельницький ехс. зав. в Купчинцях дек. залозецкого.

Ч. 3661. — о. Константин Левицький сотр. в Бурштині дек. бурштинського.

Ч. 3254. — о. Волод. Склепкович ехс. зав. Залісцях нових дек. залозецкого.

зецького.

Ч. 3513. — о. Йосиф Мельницький еп. зав. в Кутищах дек. залозецкого.

Ч. 3836. — о. Йосиф Тріска, П. сотр. в Щирці дек. щирецкого.

Ч. 2924. — о. Омелян Король ехс. зав. в Рибинках дек. бережанського.

Ч. 3718. — о. Лука Семків зав. в Труханові дек. любінецького.

Ч. 3887. — о. Йосиф Мартинович сот. с. і д. в Куровичах дек. нараївського.

ївського.

Ч. 3909. — о. Мечислав Скоморовський зав. в Дусанові дек. нараїнського.

Ч. 3994. — о. Александер Ілевич еп. зав. в Лопушанах дек. оліївського.

Ч. 3770. — о. Лука Палажій сотр. в Долині дек. долиньського.

Ч. 3981. — о. Іван Романчукович зав. в Мечишові дек. бережанського.

Ч. 4049. — о. Юліян Барановський ех. зав. в Налужу дек. теребовельського.

вельського.

Ч. 4079. — о. Онуфрій Захарків зав. в Буциках дек. грималівського.

Ч. 4069. — о. Стеф. Лежогубский ех. зав. в Скоморохах стар. дек. галицького.

Ч. 4143. — о. Теодор Була ех. зав. в Славній дек. зборівського.

Ч. 4098. — о. Юліян Дуткевич ех. зав. в Суходолі дек. брідського.

Ч. 4145. — о. Теодор Левицкий ех. сотр. в Завою дек. калуского.

Ч. 4163. — о. Василь Бачинський зав. в Хмелисах дек. скалатського.

Ч. 4495. — о. Іван Нагурский неопр. експ. сотр. в Каменоброді дек. городецкого.

Ч. 4494. — о. Роман Рубель неопр. пр. сотр. в Підбережу дек. болехівського.

Ч. 4492. — о. Николай Киндій сотр. в Товстім дек. теребовельського.

Ч. 4490. — о. Дмитро Процик сотр. в Тейсарові з повненням обов'язків в Лошневі дек. микулинецького.

Ч. 4491. — Дмитро Паланиця сотр. в Товстолюзі дек. микулинецького.

Ч. 4493. — о. Іван Жук заступ. пароха в Яйківцях дек. журавеньського.

Ч. 4497. — о. Стефан Лопатинський зав. в Ракоболтах дек. буского.

Ч. 4496. — о. Михайло Залеский сотр. в Бережанах дек. бережанського.

Ч. 4319. — о. Михайло Бутринський ехс. зав. в Звиженю дек. залозецкого.

Ч. 4366. — о. Онуфрий Гайовский зав. в Зарваниці дек. Зарваницького.

Ч. 4320. — о. Михайло Бугтринський ех. зав. в Маркополи дек. залозецкого.

Ч. 4125. — о. Ігнатій Глібовицкий ех. зав. в Мільнім дек. залозецкого.

Ч. 4605. — о. Іван Іванчук ехс. зав. в Борках малих дек. гриманівського.

Рукоположені зістали слідуєчі Кандидати стану духовного.

1) Антонишин Михайло, 2) Височанський Роман, 3) Жук Іван, 4) Залеский Михайло, 5) Киндій Николай, 6) Лопатинський Стефан, 7) Нагурский Іван, 8) Паланиця Дмитро, 9) Процик Дмитро, 10) Рубель Роман.

Жертви,

які вплинули до канцелярії Митроп. Консисторії

**на фундацію Е. Енса Митрополита Андрея
гр. Шептицького.**

о. пралат Александер Бачинський у Львові від себе 100 кор. — Ур. пар. в Дмитрію 101:50 кор. — о. Іван Ковальський з Липовець 80 кор. — о. дек. Евст. Бартків з Романова 105 кор. — о. Іван Пелех з Яричова 50 кор. — о. Мих. Олексишин з Суховолі зі збірки 300 кор., від себе 100 кор., разом 400 кор. — о. Евст. Цурковский з Настасова з акаф. 60 кор. — о. Ант. Содомора з Бокова 50 кор. — о. Йосиф Охримович з Велдїжа від парохіян в Велдїжі 90 кор., з церкви в Велдїжі 50 кор., від себе 20 кор., від парохіян в Новошині 40 кор., разом 200 кор. — Ур. пар. в Германові 80 кор. — о. Мир. Крутяк з Вериня від пар. і від себе 100 кор. — Ур. пар. Борщовичі від пар. в Пикуловичі 113 кор., від пар. в Борщовичах 100 кор. — Ур. пар. в Стратині 30 кор. — о. Ник. Любінецький з Чесник 170 кор. — Ур. пар. в Домажири 130 кор. — о. Ник. Піджарко з Дідилова 40 кор. — о. Вас. Кушнір з Вербова збірка в день пам'ятки „Свободи“ 205 кор. — о. Вол. Підсонський з Белзів від Марії Миськів 10 кор. — о. Вол. Марчак з Гірного 200 кор. — Ур. пар. в Вороцові 102 кор. — о. Л.

Демчук з Кального 97·50 кор. — о. дек. Евст. Бартків з Романова від пар. в Городищу 128 кор. — о. Тит Глібовицький з Фірлєва 150 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор., раз. 20 кор. — о. Вас. Кушнір з Верка (збірка при виплаті причинків) 220 кор. — о. Ник. Стисловський з Девятник з громади Ятвяг 103 кор., від Анни Балук 20 кор., від Марії Сусік 20 кор., від себе 11 кор., від прочих з Девятник 16 кор., разом 170 кор. — о. Мар. Роман Цурковский кат. зі Стрия збірка Олени Бігун і Стефанії Яворської уч. V. кл. вид. шк. ім. Ядвіги 18·19 кор., від Анни Піта 4 кор., разом 22·19 кор. — о. дек. Юліян Твардєвич з Лопянки від себе, від парохіян в Лопянці і з скарбон церковних в Лопянці і Грабові 200 кор. — о. Мих. Винницький з Новосілки Ленч від себе і парохіян 116·60 кор.

На захист Й. Експ. Митрополита Андрея гр. Шептицького.

Мих. Курилас з Місток — збірка в Містках і Полянці 190 кор. — о. Евст. Цурковский з Настасова 50 кор. — о. Йосиф Волинець з Ляшкова 50 кор. — о. Тадей Ільницький з Суходолу 40 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор., 20 кор. — о. Сильвестер Дрогомирецький парох Ілинець 15 кор.

На гр. кат. церков в Києві.

о. Павло Джулиньський з Калуша з акафістів 230 кор. — о. Мих. Олексин з Суховолі від себе і з акафісту 100 кор. — Ур. пар. в Гребенові 20 кор. — о. Мирон Крутяк з Вериня 50 кор. — о. Тадей Ільницький з Суходолу 16 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор., разом 20 кор. — Ур. пар. в Бережницях 100 кор.

На церков на городишкім передмістю у Львові.

о. Мих. Баричко зі Щирця 100 кор. — о. Ник. Піджарко з Дідилова 44 кор. — о. Тит Глібовицький з Фірлєва 25 кор. — о. Іван Навроцький з Голгіч 71·44 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор., разом 20 кор. — о. декан Юліян Твардєвич з Лопянки від себе, від парохіян в Лопянці і з скарбони церк. в Лопянці і Грабові 54 кор. — Уряд парохіальний в Бережницях 100 кор.

На Божий Гріб в Єрусалимі.

Онуфрий Баран з Сушна 500 корон.

На католицькі місії :

о. Тадей Ільницький з Суходолу 15 кор. — о. Йосиф Олійник з Ліщина з збірки в Ліщині, Калинівці і Орішківцях 200 корон.

На Митрополичий Ратунковий Комітет.

о. Іван Михайлів з Мальчиць 32 кор. — о. Іван Ковальський з Липовець 250 кор. — о. Вол. Ганицький з Рудна від парохіян в Рудні 50 кор., в Рісній Руській 136 кор. — о. Маріян Роман Цурковский, катехит в Стрию від учениць школи ім. Ядвіги 37·34 кор., від учениць шк. ім. Єлисавети 12·50 кор., від Евфроз. Гара жени шк. сторожа 1 кор., від Теод. Богачевського слух. прав 1 кор., від учен. школ. ім. Чацького 9·20 кор. разом 65·04 кор. — о. Мих. Баричко зі Щирця 100

кор. — о. дек. Евст. Бартків з Томанова 105 кор. — о. Ал. Танчаковский з Озірної збірка в церкві 200 кор. — о. Евген Кароль з Микулинець 106 кор. — о. А. Содомора з Бокова від парохіян і від себе 60 кор. — о. дек. Й. Охримович з Велдїжа від парохіян Велдїжа 50 кор., з церкви в Велдїжі 50 кор., від себе 20 кор., від парохіян з Новошина 30 кор. разом 150 кор. — Уряд пар. в Бужку 38 кор. — о. Ант. Целевич з Лозини 66³⁴ кор. — о. Евст. Качмарський зі Славська 120 кор. — Янівський уряд дек.: від Всч. ОО. зібраних на соборі дек. в Янові 45 кор. — о. Іван Лесак парох в Башни Пер. Епархії 50 кор. — о. Й. Коменда з Сливки 50 кор. — Ур. пар. в Стратині 22 кор. — о. Іван Рошак з Солукова від села Якубів 152⁶⁸ кор., від села Солуків 120⁶⁰ кор., від села Яворів (знищеного війною) 7 кор. разом 280²⁸ кор. — Ур. пар. в Оравчику 100 кор. — о. Корн. Сенік з Бережниць Кор. 50 кор. — о. Н. Піджарко з Дідилова 40 кор. — о. Василь Кушнір з Вербова збірка в день пам'ятки „Свободи“ 265 кор. — о. дек. Евст. Бартків з Романова від пар. в Городищу 128 кор. — о. Яків Дутчак пол. курат 10 кор. — о. Тит Глібовицький з Фирлїєва 153⁶⁰ кор. — о. Семен Іванчук з Петранки від себе і з акафисту 100 кор. — Ур. пар. в Нараві 100 кор. — о. Іван Навроцький з Голгич 67¹³ кор. — Ур. пар. в Несторівцях 100 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор., разом 20 кор. — о. Вас. Кушнір з Вербов (зібрані при виплаті причинків) 70 к. — о. Іосиф Олійник з Ліщина зі збірки в Ліщині, Калинівці і Орішківцях 500 кор. — о. дек. Юліян Твардїєвич з Лопянки від себе, від парохіян в Лопянці і з скарбон церк. в Лопянці і Грабові 200 кор. — Ур. пар. в Бережниках 100 кор. — Ур. пар. в Покропивні 30 кор. — о. Вол. Глібовицький в Баківцях 142¹⁰ кор. — о. Онуфрій Чубатий з Оплічка 51⁶¹ кор.

На Народну Лічницю.

- Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор. разом 20 к.

На краєвий Червоний Хрест.

- о. Андрій Стадник з Николаєва н. Дністром 100 кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор. разом 20 кор.

Нч інвалідів Укр. Січ. Стрільців.

- о. Іван Ковальський з Липівце 25³⁰ кор. — о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор. разом 20 кор.

На отемнїлих Укр. Січ. Стрільців.

- о. Іван Гургаль з Борок вел. від себе 10 кор., з каси церк. 10 кор. разом 20 к.

На захист Укр. Січ. Стрільців.

- о. Іван Гургаль з Борок вел. 10 кор., з каси церк. 10 кор. разом 20 кор.

На українську Захоронку.

- о. Іван Гургаль з Борок великих від себе 10 кор., з каси церковної 10 кор., разом 20 корон.

На краєве українське товариство опіки над сиротами.

о. Мих. Баричко зі Щирця 100 кдр. — о. Тит Глібовицький з Хирлієва 25 кор.
— о. дек. Григорій Дякон з Махновець 50 кор. — о. дек. Юліян Твардієвич
з Лопянки від себе, від парохіян в Лопянці і з скарбон церковних в Лопянці
і Грабові 54·78 кор.

На бідні діти.

о. Іван Гргаль з Борок великих від себе 10 корон, з каси церковної 10 корон,
разом 20 кор.

На львівські українські школи.

о. Іван Ковальський з Липозець 60 кор.

На добродійні цілі до розпорядимости Митроп. Консистерії.

о. Теофіль Лавровський з Янова к. Теревовлі 500 корон.

*За усі повисші щедрі жертви висказує Митрополит. Ординаріят Всч. Ду-
ховенству і Вірним повне узнане і щире подяку.*

УВАГА: Жертви прислані на руки Митроп. Консистерії на Тев. св.
Петра, будуть виказані пізнієше.

Виказ жертв

Які вплинули на руки о. Крил. Ів. Чапельського

на фонд для воєнно-отемнєлих

		К. с.
До виказаних в ч. II. Арх. Від. з дня 20/3 1918		3.24 '58
вплинуло :		
1) гр. кат. ур. парох в Підгайцях		30—
2) Впр. о. крил. Т. Березовський парох Лахович від себе		5—
3) " "Лахович" " від парохії Корчівки		
і Лахович		88·84
4) уряд парох. в Липиці горішн.		50—
5) о. Ник. Винницький парох в Галичи		50—
6) о. Іван Пелех з Яричова		20—
7) Янівський уряд. дек. від Всч. оо. зібраних на собо- рі дек. в Янові		10—
Разом		3.496·42

Всі ці гроші вислано Кураторії Фонду при ц. к. Міністерстві суспіль-
ної опіки.

Дякуючи сердечно в імени нещасливих отемнєлих за щедрі датки прошу
о ласкаві дальші жертви.

о. Іван Чапельський

Для Народної лічниці у Львові.

(на руки о. Крил. Чапельского).

Впр. о. Крил. Т. Березовский	парох	Лахович	від себе	К	5.—
від П. парохіянок	Лахович	за зарічних.	.	.	50.—
" "	"	Лисківських	.	.	53.—
Разом . К					108.—

НЕКРОЛЬОГІЯ.

о. *Ювинали Луцик*, ювілянт, поч. Совітник Митроп. Конс. з відзн. Крил. парох в Пізнанці гнилій дек. скалатского ур. 1855 орд. 1858. помер дня 10 січня 1918.

о. *Ємеліян Дольницький*, в відз. Крил. парох в Баворові дек. Микулинецкого ур, 1845 орд. 1879, вивезений в 1915. Росіянами, помер (після донесення о. Вол. Гоцкого пароха в Колоденці з поручення лат. Еписк. Консисторії в Петрограді) в Оренбурзі дня 21 лютого 1918.

о. *Теофіл Теліховський*, ювілянт, поч. совітник М. К. з відзн. Крил. парох в Бурштині дек. Бурштинського ур. 1836 орд. 1860 помер дня 14 цвітня 1918.

о. *Тимотей Кекиш*, парох в Дусанові дек. Нараївського ур. 1841 орд. 1870 помер дня 11 мая 1918.

о. *Юліян Курманович*, ювілянт, поч. Совітник Митроп. Конс. емер. сотр. Зарудя ур. 1840 одр. 1866 помер дня 22 мая 1918 в Станиславові.

о. *Ємеліян Вербицький*, парох, в Хмелисках дек. Скалатского ур. 1850 орд. 1875 помер дня 20 мая 1918.

Душі їх поручає ся молитвам Всч. Клира.

Від гр. н. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 20. червня 1918 р.

Андрей Білецький

Офіціал.

Алексій Пясецький

заст. канцлера.

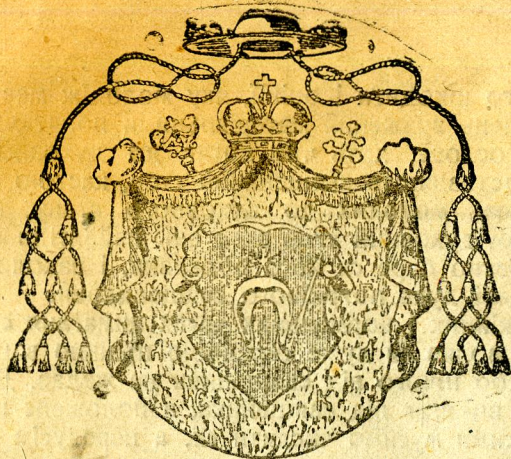
Накладом Митрополичого Ординаріату.

З друкарні „Діла“ Львів, Ринок ч. 10.

МІСЬКА БІБЛІОТЕКА
Львів
Ж. 1677



23930
1 1918 т. 5



Акт № 6
от 12/1 1950

Львівсько - Архієпархіяльні ВІДОМОСТІ

Річник XXXI.

Видано дня 31. серпня 1918.

Ч. V.

Ч. 79.

Ч. 46. ОРД. — О вихованю питомців і євангельских радак.

Кандидати духовного стану прийняті до семинара дістають від Церкви дві користи, яких не мають їх товариші на свѣтских факультетах: помешканє і утриманє в семинарі та увільненє від війська, для того крім побожних і хочащих посвятити ся справі Христа молодих людей можуть зголосити ся на богослове і такі, що в житю священика видять виключно його матеріяльну сторону; матеріялістови обовязаний Епископ за всяку ціну загородити дорогу до свящєнства, обовязаний дійти до моральної певности, що молоді люди яких має рукополагати, мають досить чесноти, щоб стати добрими священиками. Досвідчає їх духа Семинар. Але навіть тоді, коли семинар добре проваджений, всі його проби не вистарчають на доказанє цього, що мають доказати. Семинар бувби дійсною пробою, якби кандидати духовного стану мали значно труднїйшу дорогу до осягненя становища, як їх свѣтскі товариші. Тим часом так не є, семинар є найлекшою дорогою до осягненя в короткім часі і з невеликим трудом академічного образования і суспільного становища в житю. По тій рівній похилій по якій котять ся в діл всі люди, що усувають ся від боротьби і труду, ссувають ся до семинара і найслабші характери з поміж молодежи. Безперечно зголошують ся на богослове і ідейні молодці, які хотять служити справі Христа, Церкви і наредови з неменшим пожертвованєм, як добрий жовнір їде в бій рішений на всі труди, і на смерть; але попри них, приходять на жалє і люди, що то в житю йдуть завсїгда дорогою лекшою і вигіднїйшою, не мають духа пожертвованя, енергїчної витривалости і не люблять тяжкого труду, молодці, що на богословіє утікають перед військовою службою і перед боротьбою житя.

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
Ж-1672

ЛНБ ім. В. Стефаника
АН України

Це мусить много шкодити і опії, яку молодіж має о богословю. Може не оден ідейний молодець зражений матеріальними поняттями деяких товаришів не рішає ся іти на богослове, хоть чує потяг до духовного стану. І люди не віруючі що часто представляють священничий стан, кастою дармоїдів, з іронією або і щиро заохочують молодих до духовного стану, яко найвигіднішого і найлекшого. Тимчасом духовний стан не є ані найвигіднішим ані найлекшим, наколи поважно і совістно бере ся його обовязки, і наколи видить ся не лиш зовнішне положенє але і духа потрібного священникови.

Колись в супокійних і нормальних часах вимагання ставлені до священника були менші. Нарід вдоволяв ся дуже середною працею в церкві, а поза церквою або дуже мало або нічого від священника не жадав. Днесь сам нарід вже більше труду і жертв вимагає від священника, а положенє церкви і фізичні і моральні труднощі, з якими мусимо числити ся, а передусім можність працювати для наших братів поза кордоньом, яка для нас стає ся правдивим довгом-обовязком, підносять о много ці вимагання. Природно що і в семінарі мусимо чим раз більше жадати від питомців. Нехай знають, що не можемо бути вдоволені навіть добре закінченими університетськими студиями, іспитами з домашних предметів, і чотиролітнім перебуванєм в семінарі без случаю, який спричинивби ексклюзію, Нехай знають усі, що все те не дає нам достаточної запоруки їх духовної вартости, що не дає їм ніякого права до священства. Нехай зрозуміють, що не можуть „зголосити ся до Ординації“, як то звичайно говорить ся; якби на підставі набутого права о річ, яка їм належить ся, неначе з асигнатою до банку. Суд о тім хто буде допущений до Ординації, застерігаю собі на послідний час перед рукоположенєм. А настоятелям Семінара поручаю, харектери, розположенє, поведєне питомців, їх Христового духа, так студіювати, щоби поза урядовою кваліфікацією, в який йде о зовнішне бездоганне поведєне, давали мені як найповніший образ їх духовного стану. Без тяжкої провини може пережити 4 роки в семінарі і чоловік без вартости, який не повинен бути священником.

Суд о духу питомця, певно не легким; можна помилити ся, бути за строгим; однак лучше помиляти ся в хосен загального добра, чим його шкоду; лїпше не допустити до священства питомця, який мігби бути добрим священником. чим допустити недостойного. Шкода, яку приносить церкви недостойний, є так велика, що відай трудно пересадити осторожностію. Поміж многими схибленнями моєї Епископської праці до війни було і те що в оцінюваню кандидатів я здавав ся все на суд інших, а через те нераз може допустив до священє людий, яких не був повинен допустити. Днесь узнаю се за тяжку провину і рішучо хоче поправити ся. О духовній вартости кандидатів треба нам судити після цих головних принципів: Перед усім треба уважати о скільки молодий чоловік є перенятий гадкою о сьвятости покликания та сьвято відносить ся до нього; можна за злого кандидата уважати чоловіка, котрий без застановлення, не сьвято сповняє і найменше сьвяте діло. По недбало зробленім знаку креста чи поклоні перед сьв. Тайцями пізнати, що хтось бодай не привик, а може не хоче, може недбає, сьвято відносити ся до всего, що сьвяте. Не йде тут о зовнішні річі, передовсім йде о внутренні. Добрий питомець дбає о духовні вправи, о молитву о духовне жите. Не заслугує на приняте на висшій рік хто не прикладав ся до молитви і духових вправ та заслугує хоть на найслабшу догану байдужности в тім напрямі. Питомець має в коротці зістати провідником духовного житя, якого підставою є молитва. Без неї нема християнства в душах. Щоб людий научити християнського житя, потреба їх научити молити ся. Якимже учителем молитви може стати чоловік, що єї не цїнить і не любить. Такого допустити до священства булоби неписьменного зробити учителем писання. Хто вірить що Божа ласка є до всього потрібна, і що без божої ласки не можемо нічого доброго зділати, і хто вірить що мо-

литва є єдиним середником до осягнення божої ласки, бо без молитви не можна приступати до жерела ласки сьв. Тайн, мусить уважати молитву за конечну безнастанну умову доброго житя, мусить розуміти не в теорії а в практиці, що молитва є до всього потрібна, що без неї не може чоловік зділати жадного доброго діла; той мусить о житю християнськїм мати понятє апостола який дефініює житє християнське яко безнастанну молитву; Мусить не в теорії а цілою практикою житя виконувати науку Христа: що потреба завсїгди молили ся і неуставати. (Лук. XVIII. 1.)

Молитвою є сьвятї бажаня серця; вона цим бажням просьвічує та виробляє їх. Хто хоче хоть раз в день, але щиро сказати „Отче наш“, той мусить мати глибоко в серци бажанє божого Царства і божої волї, і Божої слави; наколи тих понятий і тих бажань не має розположенєм цілої душі, зверненєм к' Богу цілого житя, не зможе упрощати з неба ласк виражених в отчєнашу так потрібних християнам. Для чоловіка що житєм молитви не привик тих дїбр бажати і о ті добра просити, Отче наш буде формулкою, яку буде може повтаряти, але не думаючи о тім і не бажаючи того що говорить. Його Отче наш не буде християнською молитвою, значить не буде молитвою и його житє не буде духовним/християнським житєм. Тому хто хоче стати учителем і провідником християнського житя, хто хоче обняти уряд всенародної молитви т. є. молитви за всїх і в імени всїх мусять бути чоловіком молитви.

Дальше треба нам шукати знаків по яких зможемо осудити духа працюючості питомця. Утриманє даром є небезпечне для молодих людей, легко виробляє ся страшний для священника звичай робити лишень то що конечне. Чоловік який не рве ся до праці, а рахує ся з тим до чого обовязаний, і не хоче робити понад те нічого, не може бути добрим священником.

Праця священника на селі так різнородна і так часто залежна лишень від доброї волї, що до неї ніхто і ніщо не може його змусити; священник лінивий думає що сповнив всї обовязки коли ще не зробив нічого. Хто чекає на принуку, все відтягає ся від змученя, і напруженя, і боїть ся о здоровлє марним душпастирем. Наколиби ще ограничив ся, на соціялістичний ідеал 8 ох годин тяжкої роботи в день не булоб зле: алеж бо лінивий чоловік що дістає даром цілє утриманє змучить ся вже по першій годині не тяжкої праці; у нього будуть все занедбані діти в школі, проповідь буде не опрацьована, катехизация в церкві або коротка або і опущена, церков, село занедбані. По кількох літах сьвященства так заснітить ся його цілє житє, запліснїє, покриє ся варствами нестираного порошу і ціла душпастирска праця і ціла душа. З того сну чи летаргу пробудить його на хвилю лиш дїтклива яка неприємність, брак посади, жалоба людей, напїмнення сусїда яко кондеканальних. Ліпше народови не мати сьвященника, як мати лінивого, бо брак сьвященника побуджує людей до бажаня, до старань, а такий нездара не лишень сам спить, але усипляє цілє село. Ціла праця і церковна і народна і просьвітна і культурна находять ся під його управою в такім застою, всї люди входять поволи в стан такого летаргу, що його лінивство як густа мрака залягає над цілою околицею.

Положенє яке справляє що в Семинарі збирають ся елемента о меншій енергії в боротьбі житя, каже нам на працю питомців звертати особливу увагу.

Ревність в праці, охота до труду і боротьби до переломлюваня трудностей осьвячена духом молитви, може дати душпастирську ревність. Брак цієї охоти виробляє ся в чоловіці в механічне сповнянє лиш цього чого вже не може залишити без прикрости для себе. Ледве вистарчає се на працю наймита.

Вкінці треба нам рішучо знайти способи переконати ся о кождім питомці з окрема, чи має духа пожертвованя, чи розуміє, що треба складати жертву власного добра, щоби достойно Богови приносити на престолі жертву Христову. Се буде справа найтрудніша, бо питомці завсїгди є в положеню беручого, зі себе нічого не дають.

Не дають нічого бо дисципліна, яку накладає їм семінар є меншим тягаром, як труди і боротьби, на які наражений і жовнір в полі, і студент, що утримуючи ся хоче кінчити університет. І самолюб'є може скляняти неодного до підняття цих менших і лекших трудів.

Дух жертви був все і все буде найвисшою, єдиною силою духовенства. Без нього церков безсильна, і не диво — бо дух жертви є духом христового апостольства, а Христовий дух єдиною силою церкви.

Тому то безумовно мусимо дійти до моральної певности, що наша духовна молодіж має хоч троха духа жертви, або бодай хоче працювати над набутом його.

Найтруднішою річю буде відай досвідчити духа жертви кандидатів духовного звання. Мусимо уважати і найменшу захланність — навіть привязанє до дїбр дочасних за хибу, яка робить чоловіка недостойним священства. В часї війни взріс так матеріалізм, так виключно запанував над многими душами, що сьвященникови треба бути в тім згляді чистим як сльоза. Лишень безсребрники, люди ідеї, висші над всякий власний хосен, відповідними днесь робітниками в христовій винниці.

Трудно мати якийсь досвід що до питомців якусь запоруку в тім згляді. Мимо того однак треба з близька придивляти ся характерам питомців, щоб з незначних навіть симптомів здати собі хоть в часті справу з того що є в їх душах. Кілько в кождім з них є того духа милосердя, котрий скляняє чоловіка помагати убогим, давати зі себе бодай то що може? Кілько є в них щедрости на Боже справи, а кілько дбання о своє добро, о свої вигоди. Не уважаючи на се наражаємо нашу церков на правдиву язву якою є священник захланний. В новій посаді духовній видить лиш матеріальну її сторону. Не питає що треба де зділати, кілько грішників навести, кілько душ спасти?

Першим і послідним його питанням: які доходи? Кілько бохунців хліба? Що платять за парастас? Що дають за похорон?

Готов цілий рік пережити і не дати сотика на Боже. В його селі будуть сироти з голоду умирати — він собі не відмовить найменшої річі щоби сиротам помочи. Сьвідомо або не сьвідомо ідеалом його душпастирства буде, піднести треби, і як найкорше ліпшу парохію дістати. Готов за треби торгувати ся забути на сьвященничу честь; винаймати свої услуги за гроші. Принимати яку небудь, денебудь працю — коби лиш мати більше грошей. Буде поводити ся в селі як писар чи адвокат а не як сьвященик. Очевидна річ що нарід буде його легковажити і уважати за чужоїда; такий зробить церкви більшу шкоду, як всі разом найзавзятійші противники.

Історична хвиля в розвою нашої церкви накладає на нас всіх, на ціле українське духовенство моральний обовязок напружити всі сили щоб сповнити обовязки і зглядом нашого народа в Галичині і відповісти нашій місії для наших братів. До сповнення цієї подвійної задачі треба нам здобути ся на найбільшу найповнішу по можности жертву зі себе самих.

Треба нам в собі і в духовній молодіжці піднести духа жертви. Тому і в вихованю духовної молодіжці повинні настоятелі Семінара з особливою старанністю досвідчати і плекати духа жертва. Повинні питомці ясно розуміти конечність цього духа і самі усильно працювати над набутом його. Чим висше в їх очах буде стояти ідеал сьвященства, чим більше силювання і напруження і трудів і жертв буде їм потреба до осягнення цього ідеалу тим ліпшими будуть сьвящениками, тим більше приготовленими до апостольства, яке їх чекає. Якби наша церков видала хоть одного великого апостола що кожного дня цілий передавав би ся на смерть за спасене вірних, що умів би за приміром св. Павла зносити і наготу і голод і спрячу, фізичні і моральні труди, переслідування і вязниці, каменування і клевети, ворожнечі і боротьби, а при всіх трудах апостольсько-

го життя, бажав лиш одного, бути розп'ятим з Христом, і носити Христові рани на своїм тілі; такий оден змігби довершити діло повірене нам в теперішню хвилю.

Але такого апостола ціла вселенська церков видає ледве одного на кілька століть. Пересічне покоління і при великім числі гарних покликань, чистих душ, і при середнім стані християнства видає в найліпшій разі від часу до часу апостола чи ліпше сказати місіонера, що великий в порівнянню з нами але в порівнянню до великих апостолів Церкви еще карликом; а загал нас всіх робітників у винограді Христовім приносимо так малу силу, так мало трудів, так мало жертв, що без пересади скромности чи покори можемо себе уважати за покоління підньої трави в порівнянню до могутньої столітної дубини апостольських часів. Мірою нашої ревности може стати хіба наше бажанє, щоб грядуче покоління було від нас і ліпше і вище і сьвятійше. Кождий правдивий Христовий слуга, мусить з глибини душі бажати, щоби молоде покоління виростало на духовенство вище і ліпше від нашого покоління. Мп булиби дійсними карликами в службі Христа, поколінням дійсно марним і слабим, якби ми не бажали щоби по нас наступили хоч такі великани в порівнянню з якими ми всі видавалиб ся карликами.

Але як довго таких великанів наша церков не має, треба нам муровельними працями і муровельними жертвами складати ся всім разом на діла до яких жаден з нас не доріє. А коли тим великим ділом навернення до Христа відлученої восточної Церкви, потреба нам на цілій лінії серед нашого духовенства і серед нашої духовної молодіжи, піднести духа місіонарства, щоб не казати апостольства, бо „апостольство“ се чеснота висша над наші сили. Значна часть нашої духовної молодіжи повинна приготовувати ся на місіонарів, виробляти собі цю ревність о спасенє душ, яка не оглядає ся на ніякі власні вигоди, кидає ся в огонь, йде в бій, наражає ся на смерть хоть що дня по кілька разів. Кожна праця душпастирска вимагає час від часу героїчної жертви; кожному душпастиреви — прийде часом обовязок сповідати умираючого з нараженєм власного життя. І тоді кождий совісний священник мусить здобути ся на героїчну чесноту. Але місіонар вибирає собі жите в яким не раз в винятковім случаю, але безнастанно потреба серед труда і боротьби, серед нараження життя і жертви доходити до тих умираючих яких душі ратує ся. Його жите ціле так уряджене що жертва, яка незвичайною і героїчною жертвою у иньшого для нього стаєсь конечною щоденною чеснотою. Заздалегідь перед тим положенєм, приготує ся до жертви і жнртву сього складає.

Без сумніву і жонатий священник може стати великим сьвятим. І не йдучи за радами Євангелія, а сповняючи лишень сьвято божий закон і обовязки свого стану, може осьвятити ся і дійти до героїчної любови божої. Може за приміром матери мучеників Макавейских рідні діти випроваджувати на смерть за віру і ближніх так любити, щоб о діти повіреного собі села не менше дбати як о рідні власні діти.

Жонатий сьвященник може навіть перевишати сьвятостию безжениого, може так високо цінити ідеал ангельської чистоти, щоб супружою повздержностию наслідувати сьвяту родину в Назареті. Без сумніву наш жонатий клир видає побожних, ревних і під кождим зглядом взірцевих робітників над Христовою винницею, але признаючи йому і великі заслуги, і незвиклі часом чесноти, треба однак сказати, що на місійну працю наших часів сам оден не вистарчає. Безумовно треба нам людей, які з любови для народа принеслиб в жертву і родинне життя і були готові до місійної праці на становищах на яких жонатий чоловік не може працювати. Духовенству жонатому потрібна поміч безжених і о ту поміч нераз упоминає ся.

Місіонареви потреба нераз жити літами без власної хати, переїзджати з місця на місце і вдовольяти ся гостиною у тих для яких працює, а часом за приміром св. Павла мусить заробляти на жите. Місіонар мусить цілий устрій

свого життя і свої потреби приміняти до місійної праці, не вільно йому працю робити залежну від своїх потреб, не думаючи о тім з чого буде жити іде і до людей як і його і зле приймуть. Не бере з собою „ні сапог ні мішка, ні двох риз ні палиці“. Є мільони душ, яких не мож інакше зєднати для Христа, і найсвятіші родинні звязи суть перешкодою до такого рода праці. Вони можуть бути дорогою до власного освячення, не суть перешкодою до унормованої церковної праці, але роблять чоловіка неспосібним до тої праці яка вимагає цілковитої зовнішньої свободи. Без сумніву не кождий безженний священник має всі прикмети потрібні місіонарам; і поміж безженними ледве оден на кільканайцять або кількадесять може бути добрим місіонарем. Зовнішня цілковита свобода — жертва родинного життя є лиш одною з умов місійної праці, але є умовою в деяких положеннях конечною. Так як армія не може складатися з самої піхоти, чи з самої артилерії, — так і армія Христової церкви мусить мати і легку кавалерію безженних священників. Нашій церкві брак тої армії і в найблизшій покійнію мусимо рішучо той брак заступити.

Брак нам також в загалі людей ідучих за радами евангелія. Коли порівнаємо нашу церковну провінцію з іншими западними церквами, не можемо не спостережи в першій ряді незвичайну ріжницю в числі і ріжнородности законних покликань. Наколи пересічна Епархія західної церкви має сотками преріжних чинів і законних конгрегацій, а на кождих тисячу душ випадає що найменше оден, а декуди кількох покликаних до евангельських рад, — у нас в однім і другім напрямі ті числа що найменше в десятеро низші. Ось дати наших і кількох латинських епархій Австрії:

(Гляди таблицю на 85 сторони).

Наколи на наші 3 епархії т. є. на півчвертамільїона чи і більше християн є лиш 478 монахів і законів в Праскій АЕпархії на неповних півтретямільїона є душ законних над 2.700 в Олмунецкій на неповних 2 м. д. є їх понад 2300 і пр.

Значить що на 1. міль. християн лат. обряду єсть майже во всіх наведених Епархіях над тисячу душ що йдуть за радами евангельськими. В одних лишень епархіях Тарнівській, Будвайській і Берненській є їх менше, в інших знова більше. Пересічно проте в епархіях латинських є душ посвячених радам евангелія одна часом 2 на тисячу у нас одна на десять тисяч.

Крім того коли там всі можливі форми законного життя; у нас ціла та нива майже відлогом стоїть. Рідкі лиш душі, що хотять посвятити ся Богови, а частійше на жаль стрічає ся родичів, християн які мають так мало христового духа, так не розуміють евангельських рад, що впрост боять ся покликания своїх дітей на службу Всевишнього в житю монашій. Місто по християнськи оцінювати той дар над дарами, яким є покликане до життя законного, они о діти боять ся, так якби було нещастем, або пониженем служити Христу. Вмісто бажати цілим серцем для пітій слави і щастя Сьвятих, вони за щось ліпшого уважають; добре платну посаду. Золотий ковнір урядника видаєсь їм ціннійший від авреолі сьвятости. Такі люди очевидно можуть бути рішучо противні тому щоб хто небудь рішив ся і на безженний стан сьвященничий; їм часом не досить легковажити ради Христа, не досить бути засадничими противниками тих рад для себе і своїх найблизших, вони готові стати проповідниками тої ереси, що ліпше є не йти за радами Христа. Це є впрост ересь. Єсть правдою вірн, що стан безженний і дівство треба вище ставляти від стану супружного і що ліпше є і щасливіше лишити ся в дівстві і безженстві чим вступати в супружний стан. „Наколи би хто сказав, що стан супружний“ треба вище ставляти від дівства або безженного стану і що не є ліпше і щасливіше лишати ся в дівстві або в безженнім стані, як вступати в стан супружний анатема (Соб. Трид. Cus. XXIV. кан. 10) Се не тебрия, а практика життя. Це догмат віри і принцип християн-

Дієцезія	Число душ	Ч и н и		Число членів		РАБОТ	Після шематизму з року
		женські	мужеські	женські	мужеські		
1. Львів	1.335.977	2	2	129	78	207	1914
2. Перемишль	1.201.512	2	1	164	94	258	1918
3. Станиславів	998.683	2	1	85	28	113	1913
4. Львів	1.054.767	21	14	1.972	503	2475	1914
5. Перемишль	1.281.166	15	10	1.416	393	1416	1913
6. Тарнів	839.339	13	7	607	121	728	1914
7. Краків	971.029	22	20	1.359	797	2155	1914
8. Прага	2.444.178	19	18	2.050	685	2715	1916
9. Оломунець	1.859.937	19	11	2.121	230	2351	1916
10. Будвайс	1.115.657	9	13	527	161	688	1916
11. Відень	2.587.434	32	27	5.447	1812	7259	1914
12. Берно	1.086.025	15	14	507	200	707	1914
13. Марбург дол.	514.330	7	9	532	246	778	1914
14. Гран	1.594.515	118	38	2.242	711	2953	1916
15. Raab	495.624	45	13	568	101	669	1918
16. Грац (Sackau)	958.080	13	19	1.870	759	2629	1918
17. Загреб	1.524.977	4	4	1.549	109	1758	1914
18. Ерляу	1.381.373	3	5	171	119	290	1914

ської обичайности дуже ясно представлений у всіх отців восточної і западної церкви.

Ошукував би ся чоловік, який признавав би теорію а в практиці впрост твердив би, що ліпше женити ся, і кождому безгляду на його покликанє, без згляду на божу волю повтаряв би ту тезу^а а при тім думав би що має христового духа. Деякі християне йдуть так далеко в тім нехристиянськїм судї, з такою пристрастю противлять ся христовим радам, що впрост гнівають ся і okazують невдоволенє, коли пр. зійдуть ся з питомцем що хоче бути безженним сьвящеником. Тим фанатизмом осьмішують вони себе і тези яку проповідують, але для молодих і недосвідчених людей стають тим своїм поведенєм впрост згіршенєм.

Зникаюче у нас число християн, що ведуть жите після євангельських рад або уживаючи слів Євангелія людей, що мають уши слішати (Мат. XI. 15) що можуть порозуміти (можіи вмістити Мат. XIX. 12) могло би бути доказом односторонного чи поверховного чи неповного принятя євангелія через цілий наш нарід. На кождий спосіб є се доказ, що ради Євангелія несуть, як повинні бути предметом почитаня, любови і бажаня християн. Бо хоч очевидно всі християне не можуть ділом сповняти євангельських рад: убожества, дівства і послуху однак повинні без сумніву сі ради почитати, любити, високо цінити і бажати по можности після сил і стану приміняти ся бодай до їх духа. Євангелицькі ради відносять ся до совершеннішого сповнення трех обовязків загально християнського житя, послуху убожества і чистоти. Се річ очевидна що без тих чеснот нема християнського житя; закон Христа приказує всім, висше цінити духовні добра чим дочасні, слухати всякої власти, і заховувати VI. з., а ці християнські чесноти мусять містити в собі і поважанє і любов до їх законної форми. До цього високого понятя о повнійшій формі чесноти нема там певно якийсь брак і самої чесноти.

Не може бути дійсно духовно убогим чоловік, що легковажить стан добровільно убогих, а супружеська чистота з природи річи повинна опирати ся на повздержности і містити в собі почитанє дівства. Це почитанє неприступної для себе висшої форми християнського житя є тим красшою і Богу милійшою, чеснотою, що опирає ся на покорі і на євангельській простоті, з якою без задрости відносить ся християнин до людей, яких має причину уважати за висших в чимсь від себе, хоч може не суть висшими від нього заслугою і станом ласки рад, що може сповняти порученє Апостола. „Ємирєннє мѣдрѣмъ дръгъ дръгъ чєстїю бѣльша твораѣще“. Так як Мойсей бажав щоб вес нарід мав пророчого духа, і за зле мав Ісусу Навину заздрість за нього (Чит. XI. 29), так і кождий правдивий християнин бажає, щоби всі були як найліпшими, хоч і висшими і ліпшими від нього самого.

Була би се занадто люцка і занадто наївна слабість, якби сьвященик котрому недано йти за радами Євангелія і жити в дівстві був з того неначе невдоволений, що кому иньшому це дане. Правдивий слуга Христовий чуючи в Євангелію о тім степені, чи радше о тій формі чесноти, яка для нього є неприступна, мусить з християнською покорою і християнською любовію ближнього бажати, щоб була иньшим приступна, щоб як найбільше людей розуміло і принимало Христові ради. Лиш так широким серцем для Христової науки, цєю покорою і простотою можуть справити, що їм не чужий дух Євангельських рад, що їх в міру своїх сил і після обовязків свого стану розуміють і цінять.

Тим широким серцем показують що уміють в жите приміняти слово Апостола: „ѡкѡ время прекращєно єсть прочєе, да и ѡмѣщенъ женѣ ѡкѡже нѣмѣщѣи вѣдѣтъ... и кѣпѣюще ѡко не содержѣюще, и трѣбѣющѣи мѣра сегѡ ѡкѡ не трѣбѣюще, прѣходѣтъ во образъ мѣра сегѡ“ (I. Кор. VII. 29). Нема красшої окраси супружого житя, як почитанє дівства, і нема більшої запоруки для посіданя, як дух убожества.

З рештою во всіх чеснотах християнського життя тим ліпше проповідаємо їх ближнім, чим більше стараючи ся о них, ми пересвідчені що їх не маємо; а лиш усильно почитаємо їх, любимо і бажаємо. Ледве чи потрафить проповідати покору, хто о собі думає що покірний. Проповідь якої небудь чесноти, усьпішною буде лиш тоді, коли проповідник говорить о ній з такою спрагою, як хорий о здоровлю. Для того відличними проповідниками євангельських рад можуть бути священики, яких Бог не покликав до такої форми життя, а які з любови для Ісуса Христа і для спасена душ радіби, щоб Бог давав ту ласку як найбільше християнам

Если у нас мало тих душ, що йдуть за радами Євангелія, то певно не тому щоби жонате духовенство не уміло їх оцінювати. Брак монастирів конгрегацій законних і взагалі душ посвячених Богови в дівстві, це у нас пережиток з часів упадку нашої церкви. І так само як у всіх напрямх і церковного і народного і державного життя, наш нарід пробудив ся, воскрес з довголітнього летаргу, так і в тім напрямі безсумніву ріля, що доси облогом стоїть зазеленієсь і видасть пречудні овочі. Лави піску на яких доси ледве декуди росте яка слаба травинка, заросте густим чудним лісом. Доси нема майже одної сторони церковного життя, в котрій ми не відчували би великих браків. У нас нема Божих слуг відданих вихованню молодіжи, нема душ що пожертвували ся на службу убогих і хорих, нема людей які поклали би собі за ціль життя наукову працю, нема майже зовсім місіонарів а всі без винятку відчуваємо потребу робітників во всіх тих напрямх.

В кождім селі потрібна була би захоронка для дітей. в кождім деканаті моглоби бути кілька монастирів до помочи світським священикам, а і на народній ниві хоч і наше духовенство не відтягає ся від праці і во всіх напрямх віддає свої сили для добра народа, всюда потреба еще десять разів більше праці чим можем дати. Коли в таких обставинах Бог вкладає в наші руки місійну працю так широку і далеку що видаєсь потреба нам буде в найблизшій поколінню видати більше ревних і святих місіонарів чим тепер маємо свьящеників, то без сумніву вимагає від нас всіх, подвоєня і потроєня праці, напруження всіх сил і всіх жертв.

Ті всі взгляди спонукують мене застеречи на будуче половину місць в семинари, на протяг 12 літ, лишень тим кандидатам духовного стану, які суть рішені на стан безженний. Настоятелям і катехетам поручаю усильно проповідати ради євангелія, не намавлючи однак і не силуючи нікого. *Доброеѣтна во дѣла любитеѣ Ісѣъ II. Ков. IX. 7.*

Питомці що схотять стати безженними свьящениками нехай знають, що не чекає їх заплата в формі лучших посад. Їх ідеалом нехай буде „ѣзѣки Гѣда Ісѣса на тѣлѣх носѣти“ (Гал. VI. 17.) бути розпятим з Христом (Гал. II. 19) в жертву себе приносити „ѣ жѣртѣх ѣ сѣбѣхѣ вѣкрѣ“ (Фил. II. 17) і не хвалити ся лиш о Кресті Господнім, яким їм світ розпятий а вони світови (Гал VI. 14.). Нехай рішають ся іти слідами Христа на гору Голготу, нехай крест беруть на рамена, взад не оглядають ся, нехай їх щастєм їх нагородою їх славою буде любити лиш Бога і для Бога ближних, ціле жите і ціле щастє віддати для спасеня, для добра людей.

† АНДРЕЙ

МИТРОПОЛИТ.

Ч. 80.

Ч. 7021. — В справі прийняття кандидатів св. Богослов'я до гр. кат. духовного Семінара у Львові.

Кандидати стану духовного бажаючі бути прийнятими до дух. Семінара на перший рік св. Богослов'я або на висший, о скільки дотепер єще не були в семінари, мають зі своїми поданнями о прийняті заосмотреними в потрібні аллегати, а іменн: 1) свідоцтво родження і хресту; 2) всі свід. гімназіяльні і іспиту зрілости; 3) свід. убожества; 4) свід. моральности (видане деканом або парохом під присягою, запечатане); 5) свід. лікарське; 6) посвідку з ц. к. Староства, що кандидат є вільний від військової служби, явити ся особисто в Митроп. Ординаріяті і Ректораті найдальше до дня 20. вересня с. р.

Ч. 81.

Ч. 4861. — Установляє ся високість мануальних стипендій.

Митрополичий ординаріят узглядняючи особливіші відносини теперішньої воєнної доби установляє відповідну до сих обставин високість мануальних стипендій.

І так найвисша такса, яку можна жадати виносить:

1) за читані Літургії 10 кор., 2) за співані Літургії 15 кор., 3) за співані Акафісти, Парастаси і Молебні по 5 кор., 4) за читані Парастаси, Акафісти і Молебні по 3 кор.

Більше понад повисшу таксу не вільно священникам від вірних жадати без нарушенія справедливости заміної а побрану несправедливо надвижку був би обов'язаний священник в совісти жертводателеви звернути.

Вільно однак прийняти висшу стипендію, яку жертводатель з власної ініціативи священникови складає — а рівнож не взбороняє ся приймати і низші від установлених тут стипендій.

Повисше заряджене Ординаріату обов'язує в совісти всіх священників вже то стало вже то часово в АЕпархії перебуваючих і то так духовенство світске як і монаше аж до дальшого зарядження.

Ч. 82.

Ч. 4858. — В справі дневників науки релігії гр. кат. обр. в народних школах.

Понеже священники уділяючи науку релігії в народних школах так на селі як і ОО. катехити в школах мійських не всюди ведуть лекційний дневник науки релігії гр. кат. обр. і не вписують точно відбуті години, хотяй є виразний розпорядок М. Орд. з дня 25 лютого 1905 ч. 21, М. Орд. поновно наказує і під совістю зобов'язує всіх ОО. катехитів і душпастирів, як і тих, котрі мають канонічну місію до уділювання науки релігії, щоби в кожній школі з новим шкільним роком 1918/9 ввели цілком осібний лекційний дневник науки релігії, а який то дневник належить постарати ся в управі школи.

В дневнику лекційнім науки релігії має бути на початку шк. року вписаний точний поділ годин науки релігії на цілий рік як і виразно зазначено, що на кожній годині учено, як рівнож має бути зазначена ивентуальна неprisутність катехита чи душпастиря на годині і причина неprisутности.

Вписоване невідбутих годин науки яко відбуті, є не лиш недозволене але згіршенем перед властями так світськими а єще більше духовними. Священник надуживаючий в такий спосіб легковажучи свій так святий обовязок релігійно-морального веденя молодіжи буде потягнений до найострійшої відвічальности а навіть зі свого шкільного уряду мусів би бути зложений.

При візитаціях кожний з ОО. катехитів чи душпастирів має предложити дневник науки релігії до перегляду чи то орд. шкільному комісареві чи деканови, які свою присутність мають ствердити підписом і зазначити на дневнику, чи наука релігії правильно є уділювана.

По скінченім шкільнім році дневник науки релігії стверджений підписом управи школи відсилає до Декана а Декан безпроводочно предкладає М. Конс. до перегляду.

Ч. 83.

Ч. 4973. — В справі евентуальної неприсутности катехитів в народних і виділових школах.

Случає ся нераз, що катехити в сповненню свого учительского обовязку в школі є перешкоджені чи то через хворобу чи яку иншу важну обставину, через що молодіж не може користати з правильної науки релігії, а о чім Митроп. Конс. нераз або цілком не знає, або в значно спізненім часі довідує ся.

Щоби М. Конс. була в можности в таких случаях сейчас відповідно зарядити а особливо тоді, коли катехит зглядно учитель гр. кат. релігії через довший час є перешкоджений уділяти науку релігії в школі, М. Консист. заряджує на будуче як слідує:

Кожний катехит — чи учитель релігії — в случаю своєї не-присутности в школі триваючої довше як оден тиждень, є обовязаний безпроводочно о тім через Ординаріятського комісара донести до М. Консисторії.

Ч. 84.

Ч. 4972. — В справі такс при іспитах на катехитів шкіл середних і виділових.

Подає ся до відома Всч. Духовенства, що такса екзамінаційна при іспитах на катехитів шкіл середних виносить 50 к.р. а на катехитів шкіл виділових 30 к.р. Кандидати, які піддають ся іспитови, мають зложити таксу у канцлера М. Консисторії.

Ч. 85.

Ч. 4664. — Інструкція при поданнях о ремунерацію за Служби Божі рел. фонда відправлені в часі завідательства.

Подання о ремунерацію за відправлені в часі завідательства Служби Божі — як всякі подання до властей — мусять відповідати так що до форми як і що до змісту певним правилам, як що досягнути мають намірену ціль. Инакше виготовлені, тратять своє значінє, спричиняють страту часу та зовсім впрочім злишну переписку, опізняють остаточне їх залагодженє. В тій справі видала Митр. Консистория осібну інструкцію так для інтересованих Всч. ОО. завідаелів як і для Всч. ОО. настоятелів деканатів. І многі з Всч. Отців її

розуміють і в данім разі після неї поступають. Щоби ж і прочі схотіли на будуче до неї в цілости приноровитись — поновляє ся єї отсим в цілій єї основі.

1) Подання о ремунерацію за відправлене припадаючих Літургій релігійного фонда на час місцевого завідательства, або ехсurgendo завідательства, дальше за попереднього завідателя, вкінці за відправлене Літургій рел. фонда залеглих по смерті пароха (сли Митр. Консисторія осібним розпорядженем їх відправу зарядила), вносить інтересований о. завідатель через дотеперішній свій уряд деканальний до **Митр. Консисторії по укінченім завідательстві**, але перед перенесенем ся на иншу посаду — долучаючи до него **виказ** відправлених Літургій осібно до тої цілі споряджений. (Виказ звичайний що року предкладаний М. Конс. для евіденції тих Служб Божих цілком ту неvistарчає). — А до дотичного **Всч. о. настоятеля деканату** належить :

а) **виказ** сей провирити і **потвердити**; в случаю заприміченої якої неточности его о. Завідателю для доповнення звернути;

б) на поданю а не на виказі **навести дату введення і увільнення** тогож о. завідателя;

в) і подати **місцевість і деканат**, до котрих по укінченім завідательстві інтересований **переніс ся**.

2) Завідатель обовязаний відправити тільки Служб Божих рел. фонда, кілько за час его завідованя парохією до відправлення припадає і лише за відправу тих може о ремунерацію просити. За надвижку відправлених Служб Б. не одержить ремунерації.

3) Священик чи то завідатель, чи то новопоставлений парох, відправляючи на порученє Митр. Консисторії Літургії рел. фонда заляглі по смерті пароха або за попереднього завідателя, має в поданю — придержуючись всіх повисших норм — навести ще число М. Конс. під котрим відправу тих Літургій єму поручено.

4) Подання, в котрих би всі повисші точки не були увзгляднені, яко не надаючи ся В. ц. К. Намісництву до предложєня, зістануть відмовно порішені.

Лежить проте в інтересі ОО. завідателів в даних случаях виповняти точки до них відносячі ся, а Всч. ОО. Настоятелів декан. схотять — при сповненню условій з своєї сторони — звертати ОО. завідателів увагу при увільненню від завідательства, щоби дотичне поданє точно після повисших норм споряджали, нїм із завідательства до иншої місцевости або і даканата перенесуть ся.

Ч. 86.

Ч. 5180. — О долучуваню до просьб в справах конгруальних окремих подань до ц. к. Намісництва.

З покликом на розпорядок з дня 22 цвітня і 31 грудня 1907 (АЕп. Від. Ч. IV і XIV з р. 1907) завзивають ся Всч. уряди дек. звернути увагу на се, що до просьб в справах конгруальних (прим. о признанє пятилітних додатків, дорожнєного додатку, виплаченя залєглої конгруи і т. д.) належить долучити крім потрібних документів і осібне поданє до ц. к. Намісництва виготовлене і підписане просителем; просьби без такого подання не будуть предложені до полагодження.

Примічає ся, що на основі рескрипту ц. к. Міністерства віроіспов. і просвіти з дня 23 мая 1907 ч. 19543 того рода подання до ц. к. Намісництва суть вільні від належитости штемплевої.

Ч. 87.

Ч. 5462. — В справі деканальних себорчиків.

З огляду на многі перепони М. Орд. дозволяє, щоби в роках 1918 і 1919 виймово відбувалися два себорчики деканальні по деканатах, а евентуально лише оден, коли би задля прикрих, місцевих обставин годі було Всч. Душпастирям частійше зібратись.

Ч. 88.

Ч. 7020. — В справі відписів з книг метрикальних.

Пригадує ся обовязок предкладаня відписів метрикальних за попередні роки. Відписи мають бути споряджені для кожної місцевости окремо, в порядку, роджених, вінчаних, померших і ниткою разом зшиті. На наголовку відпису має бути уміщене:

Деканат :

Том :

Парохія :

Повіт :

Рік :

Місцевість :

Кожний відпис має бути заосмотрений підписом і печаткою Уряду парохіяльного. Звертає ся увагу, що священики, пишучи метрики по латинськи, перекручують імена родові і місцевости, а тим наражують сторони на різні неприємности а навіть і страти. Приказує ся проте назвиска і місцевости вписувати так як належить бо пр. Мартинишин буде в лат. Martynyszyn а не Marcinyszyn, Пиріжок буде Pyriżok а не Pierożek, Білоус буде Błous а не Białowas, Різник буде Riznyk а не Rzeźnik, Вербицкий буде Werbyckij а не Wierzbicki, Биневич буде Byniewicz а не Biniewicz, Кудирявці буде Kudyrjawci а не Kędziejawce, Межирічє буде Meżyricze а не Międzyrzecze.

З місцевостей в котрих в наслідок подій воєнних, метрики зістали знищені, належить подати точний спись пропавших книг з поданем „Том . . . сторона від — до, місцевість, а в разі заходячої потреби виставлення свідцтв з пропавших книг, відносити ся до Мит. Конс.

Ч. 89.

Ч. 5375—365/ком. — Скликанє загальних Зборів відпоручників АЕп. клира для справ вдов.-сиротинського фонда.

Згідно з предложенем Впр. Комісії управляючої справами вдовичо-сиротинського фонда, Митроп. Ординаріят скликає сим в силу § 9. статута Відпоручників Всч. АЕпархіяльного клира на Загальні Збори в справах вдовичо-сиротинського фонда до Львова на день 16 жовтня 1918 р. і взиває отсим всіх Всч. настоятелів деканатів, щоби споводовали вибір відпоручника Всч. кондеканального клира, на Загальні Збори в справі фонда, котрому то відпоручникови сейчас виставити належить грамоту его вибору для вилегітимованя его на Загальних Зборах.

О виборі відпоручника належить сейчас донести Митроп. Ординаріатови.

По відправленю о 7. год. св. Літургії „о призванє помочи св. Духа“ в Архикат. церкві св. Юра зберуть ся Всч. ОО. відпоручники в сали засідань Митроп. Консисторії.

Ч. 90.

Ч. 5539. — В справі знищених церков.

Митроп. Ординаріят взиває всіх Настоятелів парохій, щоби безпроволочно подали, в котрих місцевостях є знищені церкви воєнними подіями. Рівночасно з повідомленем треба подати точно розміри церкви, яку задумує ся будувати на місці знищеної, як також пляни або хоч начерк давньої церкви, а наколи би пляни затратили ся, то число душ, для котрих має будувати ся нова церков. Сих дат жадає ц. к. Намісництво в цілі розпочатя плянної і можливо найскоршої раціональної відбудови церков.

Ч. 91.

Ч. 4653. — В справі реквізиції дзвіночків і інших металових церковних річий.

Ц. к. Міністерство краєвої оборони письмом з дня 5 мая 1918 Ч. 2992 подає до відома, що від воєнної реквізиції є вільні дзвіночки, яких уживає ся при служеню до Служби Божої, двінки в закрестії, якими дає ся знак на початку Служби Божої, відтак крести, свічники, кадильніці і інші посуди церковні потрібні до Служби Божої.

Ч. 92.

Ч. 3992. — В справі церковних річий найдених в землі в Дулібах кело Стрия.

Подає ся до відома Всч. Духовенства, що після донесеня Всч. уряду парох. в Сколім найдено при копаню ровів в добрах баронів Гредлів в Дулібах к. Стрия дня 31 жовтня 1917 слідуочі церковні річі:

- 1) Крест процесіональний металевий.
- 2) Крест трираменний напрестольний.
- 3) Вінці позолочувані до вінчання.
- 4) Бляху з образом на Артос.
- 5) Тацу округлу посріблену.
- 6) Оправу з Євангелія.
- 7) Чашу і дискос позолочені.
- 8) Ліхтарі металеві (поломані).
- 9) Котелок на воду.

Річи сі закопали Росіяни в часі інвазії а тепер находять ся і можна їх відобрати у Василя Рибак, агента „Дністра“ в Сколім.

Ч. 93.

Ч. 6641. — Заряджене в справі жертв в натурі для воєнних сиріт у Львові.

В справі жертв в натурі для воєнних сиріт, поміснених в львівськїм Захисті, одержав Митроп. Ординаріят отсей звіт від Епархіального Комітету:

„При Божій помочи кінчить „Захист ім. митроп. Андрея гр. Шептицького для сиріт“ у Львові (під проводом СС. Василянок) невдовзі вже третій рік свого істнованя; має він під своєю опікою в тій хвилі 214 сиріт (129 хлопців

і 85 дівчаток), яких треба вижити, убрати, обути, післати до школи, добра навчити, одним словом — виховати для Бога і свого народа.

Державна поміч на сю ціль, яка виносила до недавна по 1:50 К. денно, а тепер по 2 К. денно для одної сироти, є так малою, що в львівських відносинах не можна би за неї навіть прокормити дітей, а не то дати їм повне удержане; однак в тім згляді прийшло нам в поміч Всч. Духовенство і вірні львівського, городецького, перемишлянського і бобрецького повіта, в яких за дозволом ц. к. Староств уряджували ми минулої осени і на весні с. р. збірку дрібних жертв в натурі в користь наших сиріт.

Деякі з ц. к. Староств мали з початку сумнів, чи можуть дозволити нам на збірку жертв в натурі з огляду на те, що держава заняла для себе майже всі середники поживи, але Є. Е. пан Намісник, генерал-oberst гр. Гуйн, який відносить ся дуже жичливо до акції ратованя воєнних сиріт, розвіяв скоро ті сумніви, висказуючи свій міродайний погляд, що кождому горожанинові прислугоє право тим кусником хліба, який держава лишила єму на єго власний прожиток, поділити ся єще з сиротою, щоби ратувати її від голодової смерти.

Сей погляд шефа краю усунув формальні труднощі, а жертволюбивости нашого духовенства і їх парохіян в висше згаданих 4 повітах треба завдячувати, що сироти наші перебули щасливо цілий рік і мимо незвичайно тяжких у Львові апровізаційних відносин, не зазнали голоду.

З причини браку місця годі вичислювати тут подрібно всі жертви кождої громади з окрема, для того скажемо тільки загально, що з дуже маленькими виїмками майже кожде село подало радо нашим сиротам помічну руку, жертвуючи після спроможности: бульбу, зерно, муку, крупи, фасолію, хліб, яйця, солому і прч.

В многих парохіях заняли ся самі священики лично збіркою по селі, в інших ходили члени їх найближчої родини, знов в других ПП. учителі або ПП. учительки, в деяких начальники громад або члени місцевого брацтва церковного, всюди найшов ся хтось, що мав серце для бідних сиріт.

Всім тим отже добродіям, що не жалували жертв і тим, що трудили ся, ходячи від хати до хати, складаємо в імени сиріт і нашого Комітету шири і глибоку подяку, — нехай Бог почислить кожде їх зерно і віддасть їм сторично, нехай заплатить їм своїми багатими дарами за їх труди і добре серце!

Ми певні сего, що можемо й на будуче числити на поміч наших людей та що перед сиротою не замкне ся ніяка християнська хата“.

Подаючи отсе до загального відома, висказує Митроп. Ординаріят також від себе повне признанє і подяку Всч. Духовенству і всім парохіянам висше згаданих 4 повітів за їх жертви і поміч, уділену нещасливим сиротам! Христос Спаситель, котрий приобіцяв нам, що й кубок води, поданий убогому в імя Єго, не остане без нагороди, заплатить певно і то дуже щедро всім тим, що віднімаючи собі може від уст в сих тяжких часах не жалували датків для опущених сиріт, але запомогли їм тим, чим були в силі.

Митроп. Ординаріят надієв ся зпрочим сего, що так Всч. Духовенство, як і вірні, зрозуміють моральний обовязок, який тяжить на нас всіх, щоб ми спільно заняли ся долею тих невинних жертв війни та виховали їх Богу на славу, а рідному народови на вірну службу.

З огляду на се, що число сиріт в львівськім Захисті збільшить ся значно від осени с. р., робить Епархіальний Комітет головно заходи, щоби дістати дозвіл на збірку жертв в натурі, почавши від вересня с. р. в повітах; Львів, Перемишляни, Золочів, Бібрка, Стрий, Жидачів і Тереховля. Як тільки наспіють відповіди з дотичних ц. к. Староств, повідомить Епарх. Комітет о тім всім інтересовані Уряди парохіяльні. В цілі отже скорого і успішного переведеня такої збірки заряджує Митроп. Ординаріят, як слідує:

Всѣ. ОО. душпастирі зволють по одержанню відомости від Епарх. Комітету про дозвіл ц. к. Староства оголосити вірним ціль збірки, заґріти їх до жертволубивости для сиріт і поучити, що кожда жертва, хотяй би й найменша буде з вдячністю принята

Час і спосіб збірки залежати буде від місцевих обставин, отже від осуду о. душпастиря.

Було би дуже пожаданим, щоби кождий з ОО. душпастирів міг відвідати лично своїх парохіян, виготовити собі при тій нагоді спис сиріт, потребуючих державної підмоги і зібрати жертви в натурі; де то однак з огляду на вік, або стан здоров'я, неможливе, належить поручити се найвідповіднійшій в селі особі.

Зібрані жертви треба зложити тимчасово в безпечнім місці, а Митроп. Ординаріят повідомити, хто займав ся збіркою і кілька чого зібрано. По одержанню такого справоздання зарядить Митроп. Ординаріят що до дальшого перевозу тих жертв до Львова.

Ч. 94.

Ч. 6824. — В справі державних підмог для сиріт за III. квартал 1918 р.

Одержуємо отсей комунікат з просьбою о поміщенє:

З одержаних дописий і запитів бачимо, що дуже багато людей не визнаєть ся ще дотепер, якого рода военні сироти можуть дістати через наш Комітет державну підмогу, длятого подаємо поновно отсе до відома:

1) тільки сироти (або півсироти), замешкалі в області львівської Архієпархії, мають зголошуватись до Львова, а всі протчі повинні зголоситись до Перемішля згл. до Станиславова, залежно від того, в котрій мешкають епархії;

2) держава дає підмогу через епархіяльні Комітети тільки сиротам понизше 14 року житя в отсих случаях:

а) по особах, засуджених в часі війни і страчених, або замордованих жовнірами;

б) по особах, померших на пошестні недуги;

в) по особах, що в часі війни десь пропали;

г) таким дітям, що осиротіли вправді ще перед війною, однак підчас війни так зубожіли, що є здані на ласку публичної добродійности.

Предкладаючи виказ тих сиріт, треба подати докладно імя, назвиско і вік дитини, імена обоїх родичів, де перебувають, зглядно, коли і на яку померли недугу, та їх маєтковий стан.

Викази. в котрих нема наведених всіх повисших даних, Намісництво відкидає. Просимо длятого держати ся точно повисших вказівок, а при тім замічаємо, що ті сироти, яких викази дістанемо пізнійше до 20. серпня дістануть ще підмогу за III. кв. с. р.

За Український Епархіяльний Комітет опіки над военними сиротами у Львові, ул. Домініканська ч. 11.

о. В. Лицняк.

Ч. 95.

Оголошення Товариства св. Ап. Петра.

Ч. 4820. — а) Відозва о жертви і членські вкладки.

„Господи возлюбих благоліміє дому Твоего і місто селенія слави Твоея“. Сі слова стали свідощвом українському народови Галицької землі, який своїми жертвами здвигнув сотки прегарних церков. Коли війна звела на наш край не-

проглядні ряди борців з чужих країв, вони дивувалися, що люди з убогих хат, зпід соломяних стріх хотіли і змогли будувати такі величаві і гарні церкви. І питалися, хто дав їм гроші на се? А коли вони довше побули між нашим народом, то з подивом для него говорили: „Ваш нарід дуже побожний, бо дбає о божі святині“, а в тім спостереженню була вже і відповідь на питання, хто дав гроші на ці церкви. Се віруючий український нарід був їх жертводавцем і основателем. І той сам український нарід останеся даліше опікуном власної віри. Лиш здвоїти, в десятеро збільшити мусить наш нарід під ту хвилю свою жертвенність на сю ціль, на відбудову знищених війною церков. Війна, що не щадить людського життя, не пощадила і церков. А нарід, що вернув з виселення, як і той, що остався на місци бачив, як важкі кулі побили їх церкви, пошарпали мури, подерли образи, повиривали вікна і поруйновали престולי. Гіркий плач, та горестний сум заволодів в їх серцях! Та сей час минув, настанала хвиля, яка кличе наш нарід до жертв, до відбудови свого релігійного життя. Бо не лиш земля і хати і церкви в руїні лежать, ще й багато душ упали в руїну. Їх всіх треба уратувати для релігійного життя! Їм треба дати церкви, ці твердині віри, тисячлітньої пістунки нашого життя, життя українського народу.

Перед війною запомогало Товариство св. Ап. Петра убогі громади, чи то зворотними, чи то беззворотними данинами, які збирано з членських вкладок і добровільних жертв, та допомогло многим громадам до здвигнення церков. Одначе війна захопила і се товариство і припиноло його діяльність. Та не вмерти живій мисли і потребі великої хвилі.

Товариство стає знова перед своїм українським народом з кличем, що воно готове є своєю організаційною працею допомогти до відбудови церков. Оно хоче дати свідоцтво правді, що в нас не впаде з ніяких уст Каїнове слово: „А чи я сторож мого брата“.

Що мене обходить те, що там в сусіднім селі, чи повіті є люди убогі, що мешкають в землянках голодні, півнагі, які не мають ні хати, ні церкви. Між нами не найдеш ні одна така людина! тому і сей відклик і ся просьба до людей доброї волі. Перед усім просимо священників, щоби установили день св. Петра і Павла, днем для відбудови знищених і повалених церков. Одна збірка підчас Акафісту нехай піде до рук Товариства св. Петра. І просимо наших людей з тих сіл, які війна хоть сяк так пощадила, оставляючи їм хати і непориті ровами поля і церкви і добуток, — щоби за сю Божу милість явили милосердіє і для людей знищених, які також хочуть молити ся у своїй церкві, — і дали жертву на відбудову знищених церков. Ми потребуємо не десятки, але соткитися корон, щоби бодай в часті заспокоїти потребу відбудови домів Божих. І просимо тих, яким остало майно, а війна забрала їм діти, чи рідню, щоби і вони у своїм горю принесли жертву Божої хвали. А до тих людей, що їх церква знищена, кличемо, дайте нам про се знати, а через нас допоможе вам наш нарід. Будуйте поки що тимчасове місце молитви, а дасть Бог, що з часом стане у вас знов святиня, яка колись була. А коли настане у нас час мира, тоді вкрасить ся наша земля гарними церквами, за вашу вірність, за вашу жертву, за ваш дар для Божої хвали.

Вкінці звертаємося до тих, що побрали у нас зворотні позички, як і до всіх наших дотеперішніх членів, та просимо, негайтесь тому з присилкою належного довгу, чи вкладки за минувші літа, бо тепер як раз велика потреба.

Усякі посилки просимо присилати під адресою:

Товариство св. Ап. Петра — Львів — Ринок, 10 І. пов.

Ч. 4819. — б) Новий виділ Товариства св. Ап. Петра.

Отсим маємо честь подати до ласкавого відома, що на Загальних Зборах Товариства св. Ап. Петра, які відбули ся 14 с. м. вибрано головою о. Євгена Гузара.

До Виділу ввійшли: 1) о. Куницький Леонтій — заст. голови. 2) о. Рудович Іван — касієр. 3) о. Дуткевич Євген — помічник касієра. 4) о. Гаврилюк Степан — секретар. 5) о. Лиско Василь — член Виділу. 6) о. Семків Володимир — член Виділу. 7) о. Новосад Іван — член Виділу. 8) о. Біленький Семен — член Виділу.

Заступники:

1) о. Федусевич Володимир. 2) о. Шпитковський Станислав. 3) о. Василів Степан. 4) о. Каштанюк Трифон.

Комітет контрольний:

1) о. Лициняк Василь. 2) о. Малицький Александер. 3) о. Горчинський Омелян.

Ч. 4971. — в) *В справі деканальних відпоручників до Тов. св. Ап. Петра.*

Виділ Товариства запоміги гр. кат. церквей імені св. Ап. Петра, просить Всч. Уряди деканальні о ласкаве повідомлене в як найкоротшім часі, хто до тепер був або є іменований Виділом Товариства відпоручником деканальним дотичного деканату, — на адресу Товариства — Львів, Ринок ч. 10. І. поверх.

Повисші відозви подають ся до відома Всч. Духовенства і до застосування ся.

Ч. 96.

Ч. 5618. — **Поручене відозви Українського Комітету греко-католицької парафії в Одесі.**

Долучену до нинішнього числа АЕп. Відом. відозву о поміч до здвигнення гр. кат. церкви в Одесі поручає ся Всч. Духовенства вірним оголосити і збіркою на сю богоугодну і патріотичну ціль ревно заняти ся.

Ч. 97.

Ч. 6833. — **В справі 1-отного видання: „Повна всенародна Літургія св. Йоана Золотоустого“ на 2 голоси.**

Поручає ся Всч. Духовенству набути до своїх Церков видане Всч. О. Йосифа Мартинкова ц. к. проф. релігії в Городку під заг.: „Повна всенародна Літургія св. Йоана Золотоустого“ зложена після напівів найзнаменитших композиторів на два голоси, яку можна набути в книгарнях тов. ім Шевченка і Ставропігії по 4 кор. за примірник з долученем 60 сот. на порто.

З огляду на гарні, мельодійні напиви усіх пісень сеї Служби Б. і легкість у їх виконаню. — бо є вона ціла уложена в тонації „F-dur“, так що кожний дяк, який розуміє ірмологіон, може виучити єї не лиш церковний хор але всіх в церкві присутних вірних, є надія, що ся Служба Б. стане в короткім часі справді *всенародна*.

Ч. 98.

Обв'щення Конкурсів.

Ч. 5957. — Додатково до оголошеного під д. 22. мая с. р. р. Ч. 4062. конкурсу на парохію Новосілка-Кут дек. Підгаєцького оповіщує ся, що

душпастер отримавший презенту на ту парохію буде обов'язаний при інституції зложити письмєнну заяву, що годить ся на евентуальна відлучене доч. Білокерниця враз з ґрунтами.

Розписують ся на конкурс з речинцем до 15. жовтня 1918. слїдуючі парохії:

- Ч. 4871. — Молодиньче, дек. ходорівського наданя приватного.
- Ч. 5935. — Кутківці, дек. тернопільського наданя ординаріятського.
- Ч. 6073. — Боложинів, дек. буского, наданя приватного.
- „ — Вишнів, дек. бурштинського наданя приватного.

Ч. 99.

Ч. 7083. — В справі служби гр. кат. душпастирів при ц і к. армії.

Ті Всч. ОО. Духовні, котрі малиби охоту прийняти службу ц і к. Куратів при нашій армії, зволять чим скорше свою заяву в тім зглядї надіслати Митроп. Консисгорії.

Х р о н і к а.

Канонічну інституцію на парохії отримали Всч. ОО.:

- Ч. 4713. — о. Євген Кароль на парохію в Микулинцях дек. микулинського.
- Ч. 5121. — о. Іван Костельний зав. Перемишлянах на парохію в Перемишлянах дек. перемишлянського.
- Ч. 5008. — о. Василь Соловій зав. в Пукові на парохію в Пукові дек. рогатинського.
- Ч. 3500. — о. Іларіон Олянович зав. в Лисиничах на парохію в Лисиничах дек. львівського.
- Ч. 5949. — о. Никола Садовский зав. в Глинянах Замісте на парохію в Глинянах замісте дек. глинянського.
- Ч. 6335. — о. Лев Абрисовский зхв. в Яхторові на парохію в Яхторові дек. Унівського.
- Ч. 6322. — о. Юстин Ільницький на парохію в Семигинові дек. любінецького.
- Ч. 5672. — о. Др. філ. Володимир Пелліх зав. в Радехові на парохію в Радехові дек. радехівського.

Душпастирські посади отримали Всч. ОО.:

- Ч. 4667. — о. Василь Лиско зав. в Ракоболтах дек. буского.
- Ч. 4683. — о. Маріян Ярема прив. сотр. при цер. св. Параскевії у Львові.
- Ч. 4613. — о. Михайло Антонишин сотр. в Мавковичах дек. городецького.
- Ч. 5003. — о. Євген Герасимович ех. зав. в Хашованю дек. тухлянського.
- Ч. 5016. — о. Стефан Лопатинський сотр. с. і а. в Тростянці мал. дек. золочівського.
- Ч. 5295. — о. Николай Стеткевич ех. зав. в Озерянці дек. зборівського.
- Ч. 5243. — о. Іван Жук неопр. прив. сотр. в Любши дек. журавеньського.
- Ч. 5031. — о. Йосиф Волинець ех. зав. в Шуровичах дек. лопатинського.
- Ч. 5560. — о. Євген Давидович прив. сотр. в Барілові дек. лопатинського.

- Ч. 5377. — о. Дмитро Мигонський ек. зав. в Кальнін дек. козлівського.
 Ч. 5378. — о. Дмитро Мигонський зав. в Шибалині дек. бережанського.
 Ч. 5775. — о. Павло Чмола ек. зав. в Смержеві дек. лопатинського.
 Ч. 5931. — о. Антін Підгорецький експ. сотр. в Желехові великім дек. мелятинського.
 Ч. 5785. — о. Антін Стельмах зав. в Пережінську дек. пережінського.
 Ч. 6038. — о. Рбман Височанський зав. в Глинянах Замісте дек. Глинянського.
 Ч. 6177. — о. Максим Патерига сотр. в Бродах дек. брідського.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

о. Григорій Сапрука, завідатель парохії в Пережінську, ур. 1876 р. орд. 1901. помер дня 14. липня 1918.

о. Мартин Пакіж, греміяльний Крилошанин Митр Капітули, Пралат тай-рий Его Святости П. Р. ур. 1849 в. орд. 1873 помер в Честинях Перем. Еп. дня 16. липня 1918.

Душі їх поручають ся молитвам Всч. Клира.

Від гр. к. Митрополичої Консисторії.

Львів, дня 31. серпня 1918 р.

Андрей Білецький

Офіціал.

Алексій Пясецький

заст. канцлера.

ЦІНА III ЦІНА
РК 41.766 / 1918
ЖК-23.930 / 2.1.3-5